XXVIII. ÉVFOLYAM, 48. SZÁM
Ára: 1,80 Ft
1972. NOVEMBER 30.

Ludas Matyi

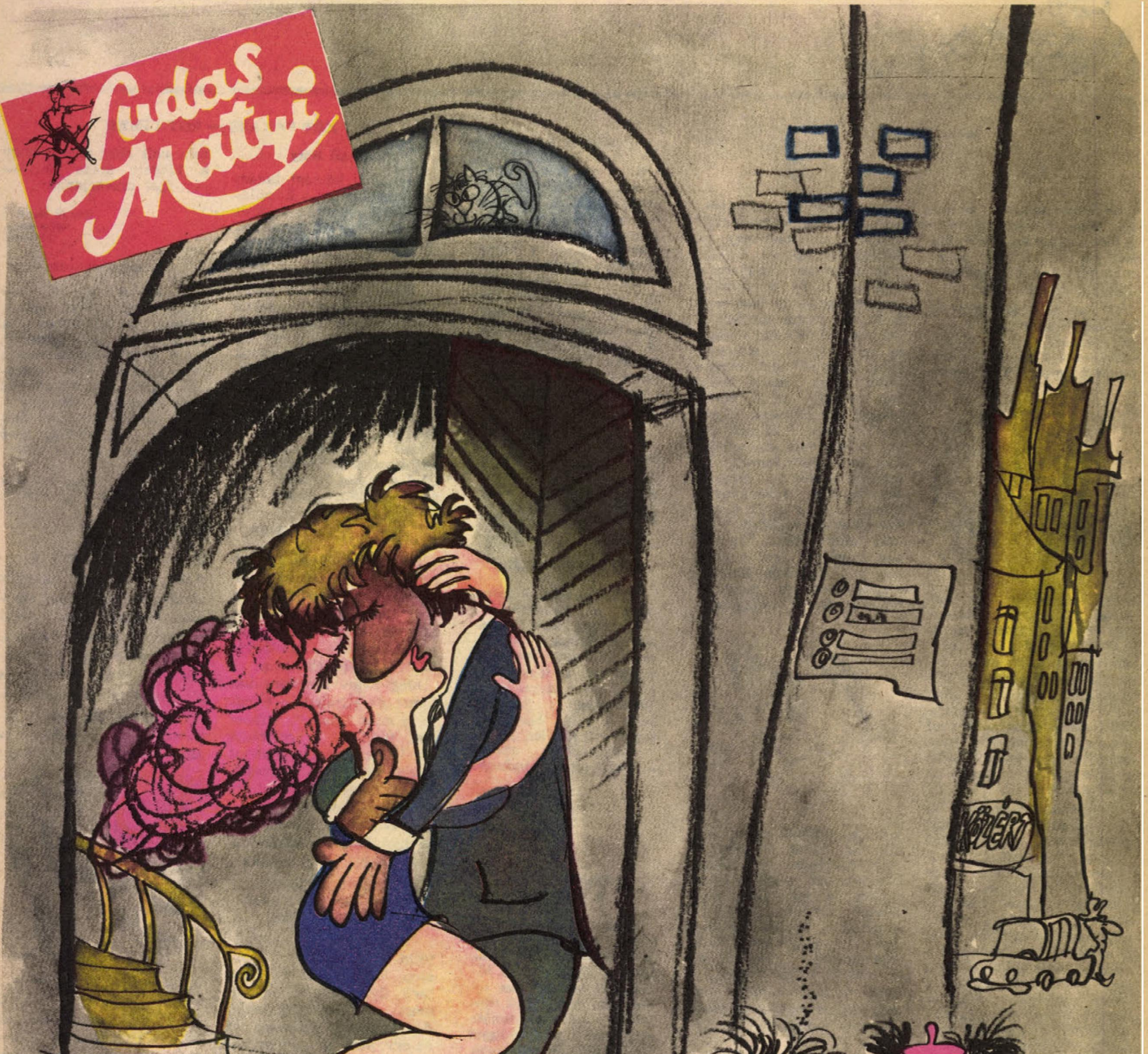

Sajdik Ferenc rajza

— Nem ér ez semmit, öregem! Nem lehet közben cigizni…

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

1

Javíthatatlanok az emberek. Még olyankor is mérgelődnek, amikor örülniük kellene. Példaként hadd meséljem el két ismerősöm esetét a dísztávirattal.

D. a menyasszonyának küldött dísztáviratot a születésnapjára, egyik vidéki kisvárosba. Kiválasztott egy olyan űrlapot (DT 31 jelzésűt), amelyiken egy szál piros rózsa van. A címzett egy olyan táviratot kapott (DT 28 jelzésűt), amelyet a Parlament képe díszít. Ismerősömet ez szörnyen felpaprikázta, ahelyett, hogy örült volna neki, hiszen gavallérosabb színben tűnt fel a menyasszonya előtt. Nem egyetlen szál rózsát küldött a születésnapra, hanem az ország házát.

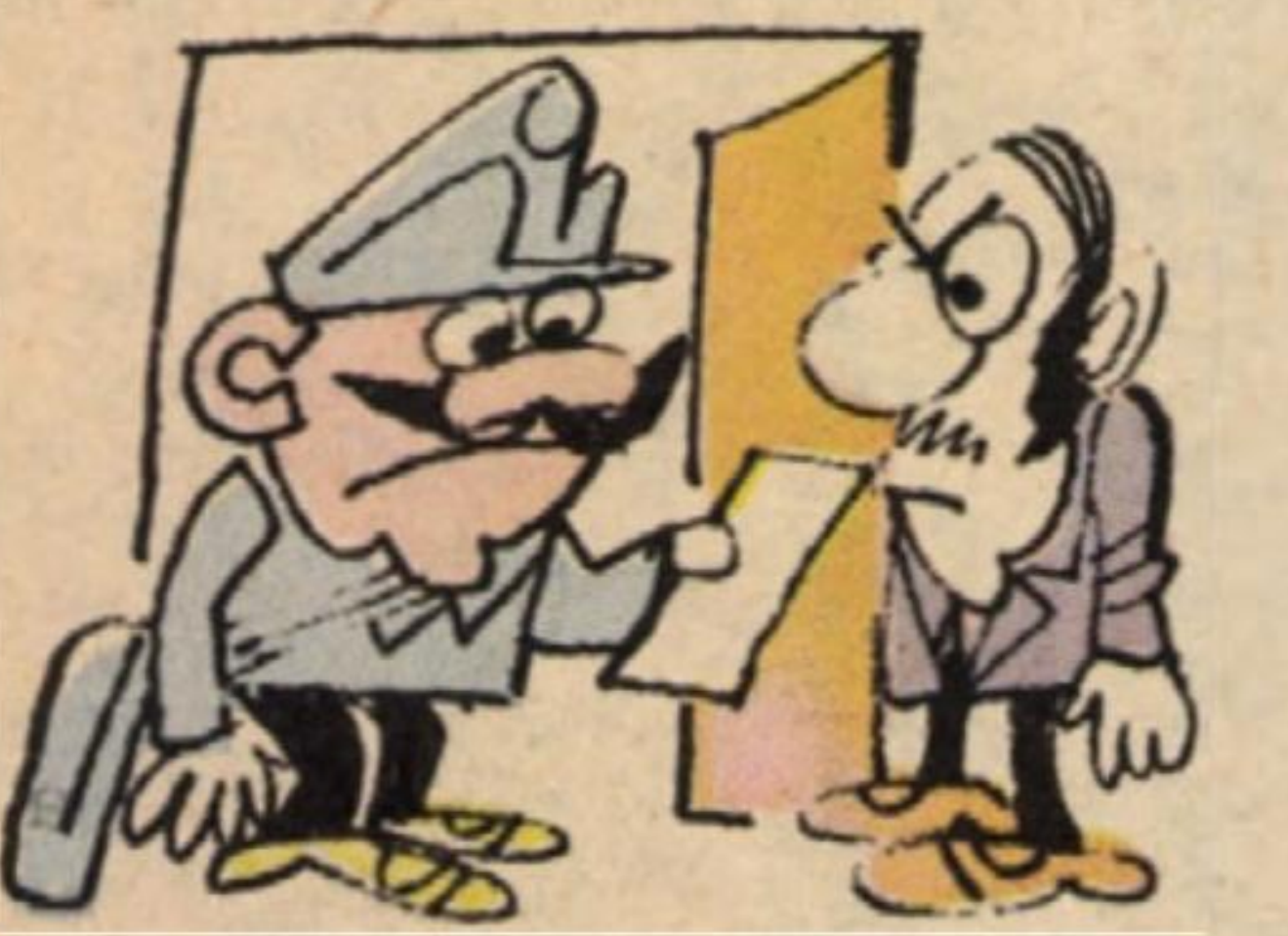

Egy másik ismerősöm, B., nem küldött, hanem kapott dísztáviratot. Méghozzá elég eredeti módon: a borítékban benne volt a közönséges táviratlap, s mellette egy teljesen üres dísztávirati blanketta. Nem értem, miért mérgelődött ezen a címzett? Hiszen ez aztán igazán praktikus eljárás. Az ember így annyi és olyan jókívánságot írhat az üres blankettára magának, amennyit és amilyet csak kíván. Ragyogó új formája az önkiszolgálásnak!

2

A Kőfaragó utcában, szemközt a Zsinór Ktsz műhelyével, az úttest egy jó darabon besüppedt, és egy lövészteknőszerű mélyedés keletkezett. Ez a kedvenc gödröm, naponta elsétálok mellette, s lesem: történik-e vele valami? Három hónapja tart már az ismeretségünk, s ez idő alatt mindössze annyi történt, hogy egy veszélyt jelző vörös lámpát odaállítottak a gödör közepére. A lámpát azóta cserélgették szorgalmasan, de a gödör maradt. És maradt az autósok bosszúsága is, mert hiába jelez a lámpa, a szűk utcában nehéz elkerülni a gödröt, muszáj belehuppanni. Én igazán sajnálnám azt a gödröt, s a bohókás lámpát, megszoktam és megkedveltem őket, hiányoznának, ha eltűnnének onnan. Ám ha ennek ellenére is úgy határoznának Illetékes Helyen, hogy megjavítják az úttestet a Kőfaragó utcában, a közjó érdekében, sajgó szívvel bár, de lemondanék kedvenceimről, a gödörről is, a lámpásról is. Mondjuk, még azelőtt, mielőtt egy négytonnás teherkocsi alatt teljesen beszakadna az úttest!

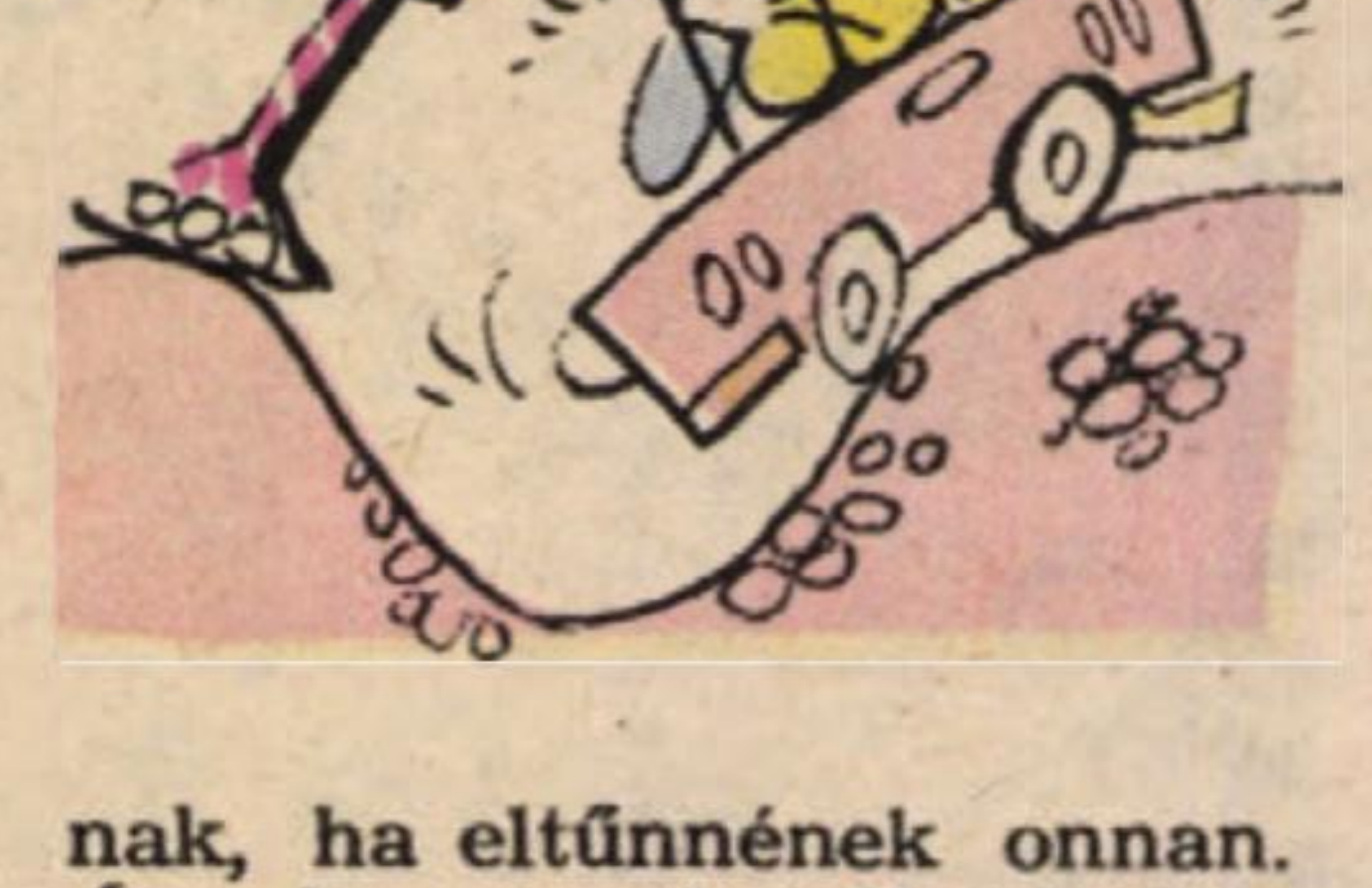

(r. b.)

TANYAI BUSZ

Tanyán lakunk, tőlünk az orvos hét, a vasútállomás nyolc kilométerre van, csak autóbusszal tudjuk megközelíteni. Illetve csak tudnánk, ha a megállóban valóban meg is állna az autóbusz. Reggel 7 és fél 9 között három autóbusz is megy itt, de igen gyakran megállás nélkül tovább robog; mert mire ideérkezik, már megtelt. Így aztán van is autóbuszunk, meg nincs is. Vagy sűríteni kellene a járatot, vagy nagyobb kocsik kellenének, mert orvoshoz általában akkor megy az ember, ha beteg, és egy beteg ember mégsem gyalogolhat hét kilométert!

Nagy Gyuláné
Tác, Nagypötölle

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Telefon a kapu alatt" című cikkükkel kapcsolatban megállapítottam, hogy a kérdéses Vécsey-lakótelepi épület ajtajainak állandó jellegű zárvatartása miatt a lépcsőházban elhelyezett nyilvános telefon használati lehetősége korlátozott. Ezért az állomás azonnali kihelyezése érdekében intézkedtem. Közlöm továbbá, hogy a lakótelepen várhatóan még ez évben öt új nyilvános telefonállomást üzembe helyezünk.

László Lajos ig. h.
Budapesti Távbeszélő Ig.

KIÉ A FA?

A Vízművek szabályozza a községünkön átfolyó patak medrét. Az árokásó gép kertjeink alá ért, ezért kertjeink végéből a fákat kivágtuk, hogy ne zavarja a gép munkáját. Egy nap megjelent a rudabányai tanács kocsija, felpakolták rá a fákat és elszállították. Úgy érezzük, hogy ez jogtalan volt, s a fa mindenképp minket illet!

Orosz Andrásné
és társai
Felsőtelekes.

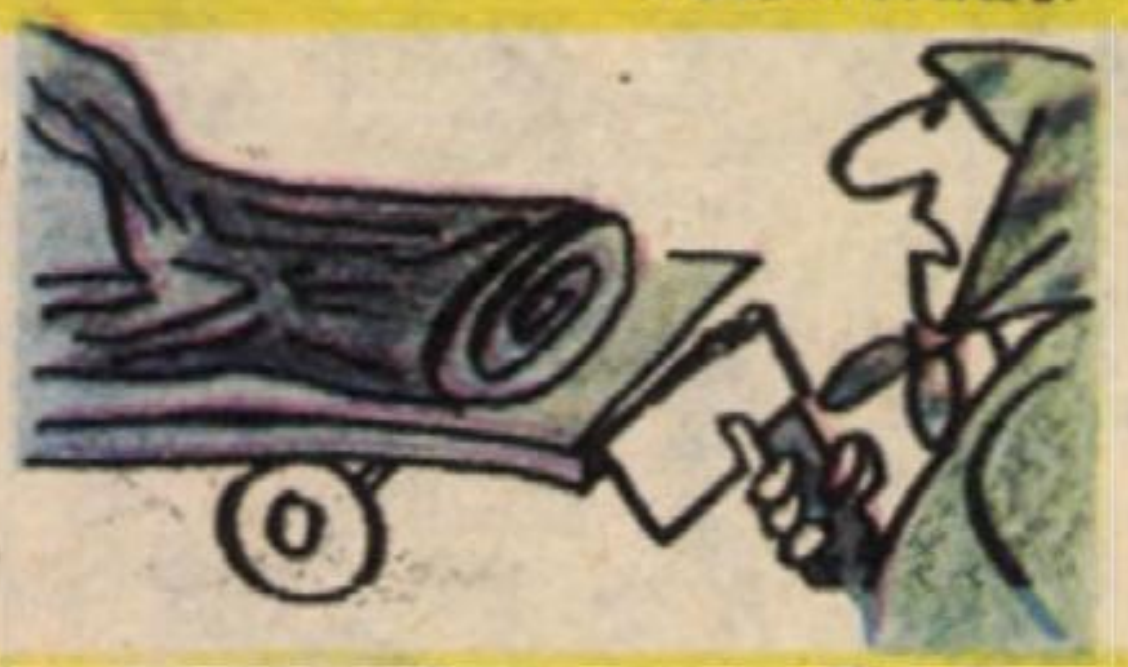

PETRÓLEUMFŐZŐ

A Ludas Matyi szóvá tette a panaszunkat, hogy nem tudunk petróleumfőzőhöz hozzájutni. Ennek nyomán számtalan kedves olvasótársunk megkeresett bennünket, s felajánlotta a saját, használaton kívüli főzőjét. Szíves segítségükért ezúton is köszönetet mondunk!

Faragó Károly
Gyoma,
Kiss László
Dunakeszi

MEGJAVÍTOTTÁK A LÉPCSŐT

Mitől retteg Rettegi? címmel a Ludas nemrégiben levelet közölt arról, hogy a Csaba-lépcső töredezett, életveszélyes állapotban van. A cikk nyomán a XII. kerületi tanács dicséretes gyorsasággal intézkedett, és a rozoga lépcsőt megjavították. Köszönjük!

A Csaba utca lakói

KÉT PANASZ — EGY CÍMRE

Hajnali fény

Amióta a községi tanács átalányban fizeti a közvilágítás díját, nagyon takarékoskodik a fénnyel az Észak-Dunántúli Áramszolgáltató Vállalat; hajnali négy órakor már eloltják az utcai lámpákat. Pedig községünkből nagyon sokan járnak a korai autóbuszokkal munkába, s nagyon kényelmetlen dolog sötétben botorkálni a buszmegállóig.

Továbbá: ha valahol kiég a körte, hetekig, hónapokig tart, míg kicserélik. Községünk legforgalmasabb autóbusz megállójában például már két hónapja nem ég a villany. Ennyi idő sem volt elég ahhoz, hogy a kiégett körte helyébe egy újat csavarjanak!

Csapó Sándor
tanácstag,
Kajászó

Gyenge az áram

November eleje óta nagyon gyenge a villanyáram nálunk a községben. A százas égő csak pislákol, mint a petróleumlámpa, a villanyvasaló nem melegszik fel kellően, a tévékben csak hang van, kép jóformán semmi. Az Észak-Dunántúli Áramszolgáltató Vállalat miért nem intézkedik?

Tóth Istvánné
Váchartyán, Fő út 82.

NÉPI TÉRDFIX

A minap fölháborodva rontott be hozzám N. N. barátom. Köszönés helyett habzó szájjal így üvöltött: „Ezt írd meg, ezt írd meg, ezt a nagyfokú semmibevevését a jóízlésnek, ezt a..."

Még akart mondani valamit, de elfulladt a hangja, s csak tátogott, miközben fölhúzta a nadrágja szárát és remegő ujjakkal végigsimította a zokniját. Aztán nagy nehezen kinyögte: „Látod ezt?"

— Látom — válaszoltam az igazságnak megfelelően.

— És mit szólsz hozzá?

— Nagyon szép, nekem is ilyen van — viszonoztam a nadrágfeltűrést.

— Ez az, ez az! — rikoltotta diadalmasan. — Ma szép hazánkban igen sok férfi ilyen térdfixben jár, mert harisnyagyártásunk dús fantáziája összesen ezt az egy, azaz egy motívumot tudta kiagyalni.

— Hát idefigyelj, kedves barátom! — szóltam erre én nem kevésbé háborogva, mint az imént ő. — Azért, mert egyes piperkőc alakok a térdfixükkel akarnak flancolni, nem kívánhatjuk a derék harisnyatervezőktől, hogy összetörjék magukat. Tavaly, ha jól emlékszem, a zöldlacházi népi motívummal díszítették a zoknikat, az idén evvel a háromszöges csödörkepusztai ábrákkal, s majd jövőre... Szóval, ahogy én látom, nyugodtak lehetünk, a tizedik ötéves terv végére minden tájegység ízlése helyet kap a fuszeklikon.

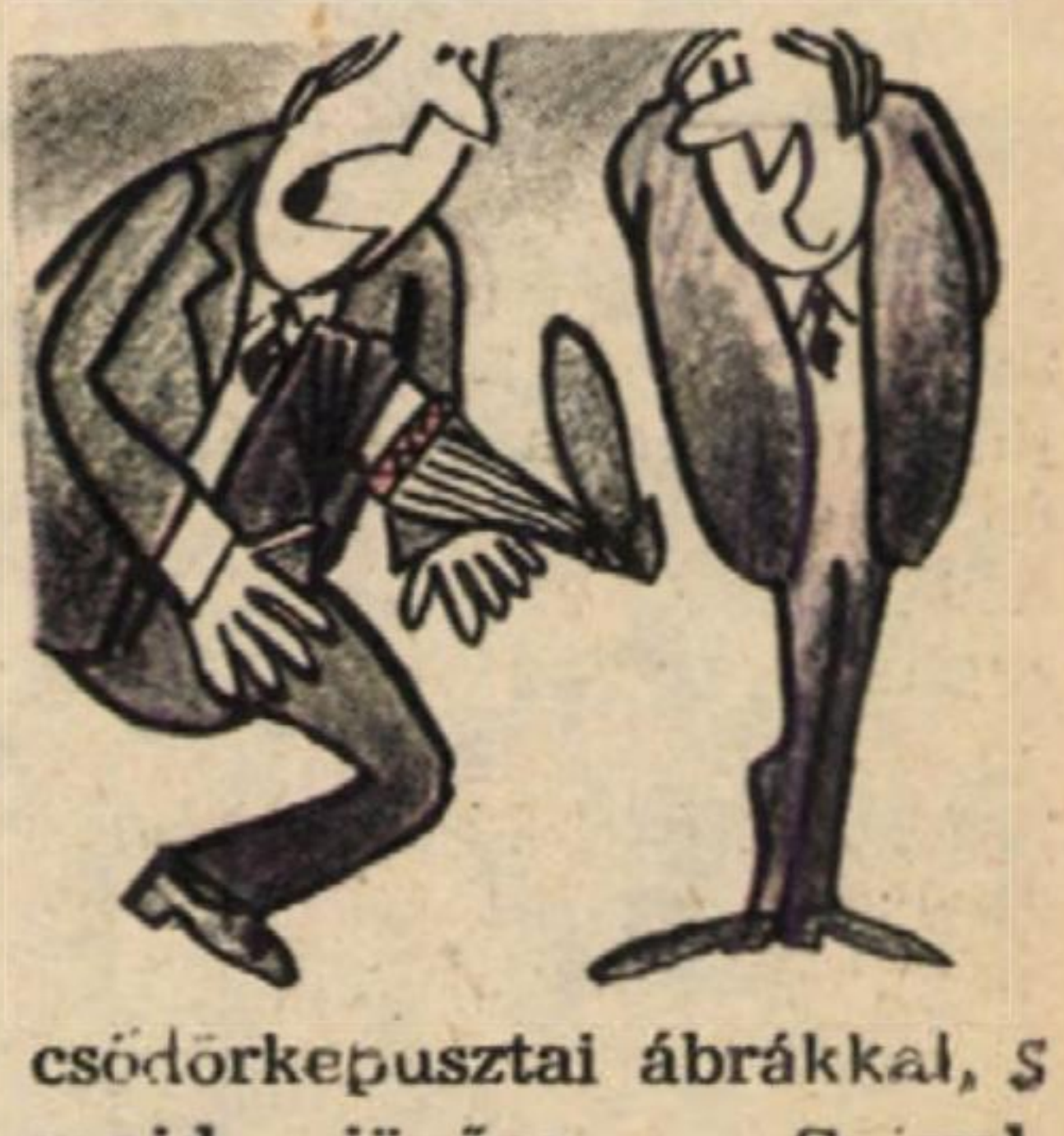

S. L.

ÉJSZAKAI KALAND A VASÚTON

November 10-én csaknem nyolc órát vesztegelt a vonatunk a nagykállói vasútállomáson. Karambol történt ugyanis, aminek következtében nem juthatott be vonatunk a 13 kilométernyire levő Nyíregyházára. Megértjük, hogy egy karambol súlyos gondokat okoz a MÁV-nak, s ebből az utasokra is hárulnak olyan kellemetlenségek, amelyeket türelemmel, megértéssel el kell viselni. Ám amit nekünk ott a nyolcórás várakozás alatt el kellett tűrnünk, az több volt a tűrhetőnél, és a MÁV a legkisebb jelét sem adta annak, hogy törődik az utasaival.

A hosszú várakozás alatt egyetlenegyszer sem tájékoztattak bennünket, hogy előreláthatólag meddig kell ott rostokolnunk.

A fűtést, vízhiányra hivatkozva, kikapcsolták, tehát didereghettünk.

A büfé zárva volt, egy falat ennivalóhoz, egy korty italhoz sem jutottunk hozzá.

Meg sem próbáltak segíteni rajtunk. Rendkívüli autóbuszjáratok beállításával hamarosan bejuthattunk volna pedig a közeli Nyíregyházára, s nem kellett volna ott éjszakáznunk Nagykállóban.

Kerülő úton, a Nyíradony—Debrecen vonalon, vonaton is bevihettek volna bennünket Nyíregyházára, s akkor csak két órát késtünk volna és nem nyolcat.

Mindennek a betetőzése az volt, hogy amikor hajnali öt órakor átfázva és elcsigázva megérkeztünk a nyíregyházi állomásra, még ott is újból bosszankodnunk kellett: az ügyeletes tiszt nem volt hajlandó igazolást adni a késésről, hanem azt mondta, hogy menjünk vissza reggel nyolc órára.

Valóban kötelesek lennénk ennyi tortúrát szó nélkül elviselni a MÁV-tól? Az utasnak csak annyi a joga, hogy a menetdíjat kifizesse? Mi a MÁV tulajdonképpen? Hatóság vagy szolgáltató intézmény?

Lakatos József
Nyíregyháza, Bethlen G. u. 4.

VERSENYPALYA AZ NSZK-BAN

Endrődi István rajza

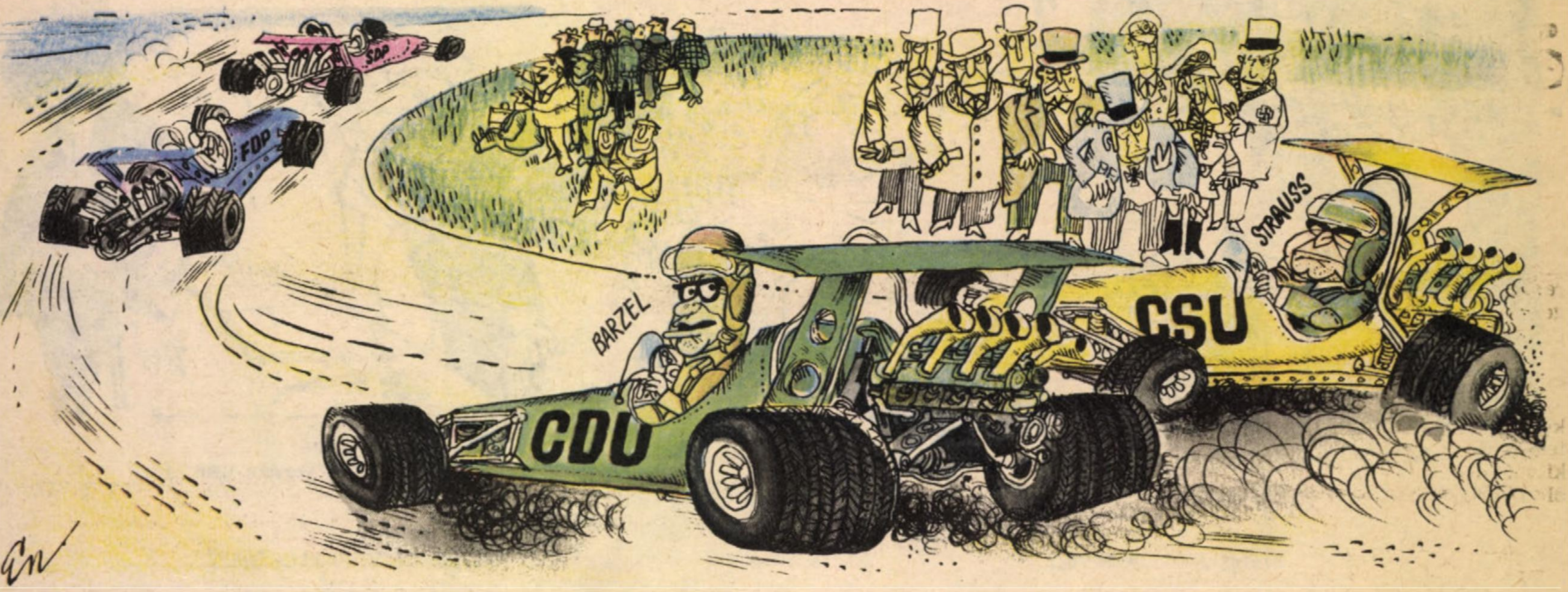

Strauss: Latod, amig mi jobbra hajtottunk, a Brandték balra megelőztek.

AZ ERDŐK CSENDJE

A Hazafias Népfront budapesti bizottsága és a Magyar Nemzet szerkesztősége vitát rendezett a következő témáról: „Hogyan védhetnénk meg erdeink csendjét? A gyorsuló motorizáció következtében az erdőkbe is benyomulnak az autók."

①

Kora reggel indultunk el a pestkörnyéki erdőbe, hogy kilessük titkait, megismerjük mindennapi életét. A fecsegő züfike azonnal jelezte az érkezésünket: kereplése felverte a szunnyadó vadon csendjét. A sűrű lombú fák gyanakodva figyelték az expedíciót és megpróbáltak útunkba állni. Szemünk beitta a fényeket, a színeket és lelkünk megtelt a minket körülvevő áhítatos csenddel. Egyszer csak különös zajt hallottunk. Az expedíció vezetője megálljt intett, hallgatózott egy ideig, aztán így szólt:

— Szerencsénk van! Most börcögnek a Zsigulik!

②

Börcögésnek azt nevezik, amikor a Zsigulik szerelmi hívó-jeleket adnak. Az autóduda-szerű hang messzire elhallatszott.

— Csodálatos, nem? — kérdezte a vezetőnk.

Valóban csodálatos volt. Lehunyt szemmel, mozdulatlanná dermedve figyeltük a nászra készülő Zsiguli panaszos, vágyakozó hangját. De nem sokáig figyelhettük. Az autó mögül megszólalt egy férfihang:

— Pistike, ha még egyszer a dudához érsz, letöröm a derekadat!

③

Kis csapatunk — mit sem törődve a veszélyekkel — egyre beljebb hatolt a titokzatos vadonba, elhagyott ösvényeken, állatok járta csapásokon. Egy napsütötte tisztáson fiatal Skodát pillantottunk meg. A cseh erdők királyi vadja jóllakottan hevert a füvön és lámpa alakú szemeivel az orra előtt táncoló lepkéket figyelte. Kúszva közelítettük meg, a bokrokat használva fedezékül, mint az apache indiánok, ha szarvasra vadásznak. Amikor már egészen közel jártunk a Skodához, az autó mögül női hangot hallottunk:

— Menjünk innen, Géza! Az az érzésem, hogy figyelnek minket...

④

Utunk legizgalmasabb pillanata az volt, amikor egészen közelről végignézhettük egy Trabant násztáncát. A Trabant egy gödör mélyén táncolt: két lépés előre, kettő hátra. Közben csürrögött. A hím Trabant ugyanis csürrög, a nőstény pedig süpákol. Tapadó korongjai alatt porzott a föld és egész testében reszketett. A szerelmi indulat teljesen elvette az eszét. Elfeledkezett arról, hogy nincsen szárnya és ki akart repülni a gödörből, de minduntalan visszacsúszott és ilyenkor csürrögve billegtette a farát.

A vezetőnk elmagyarázta: násztánc közben nem szabad zavarni a Trabantot, mert azonnal támadásba lendül. Ha nincs izgatott állapotban, olyan szelíd, hogy a tenyerünkből issza a benzint.

⑤

Az erdő mélyén csörgedező pataknál négy kis Fiat porzott el mellettünk. Ezek a kisautók nagyon félénkek. Rendszerint csapatostul járják az erdőt és ha meglátnak egy Mercedest, vagy egy Fordot, ijedten menekülnek. Az erdő ugyanis nagyon kegyetlen. A nagy autók elkergetik a kisebbeket a parkoló-helynek alkalmas tisztásokról, rétekről.

Láttunk egy aggastyán korban levő Pobedát is: magányosan poroszkált az úton, lomha testén hajdanvolt szerelmi csatározások nyomaival. Lökhárítóját már régen elvesztette és hörögve-csörömpölve kapaszkodott fel a domboldalra. Öreg volt már, de méltóságteljes: minket figyelemre sem méltatott. Vajon meddig húzza még?

Erre a kérdésre csak az erdő tudná megmondani a választ. De az erdő hallgatott.

⑥

Leszállt az éj: hazafelé baktattunk az erdőből. A fecsegő züfike azonnal hírül adta távozásunkat. A vadon mélyén pedig most indult vadászatra egy karcsú testű, ezüst színű Renault...

Mikes György

ÚJ MUNKAERŐ

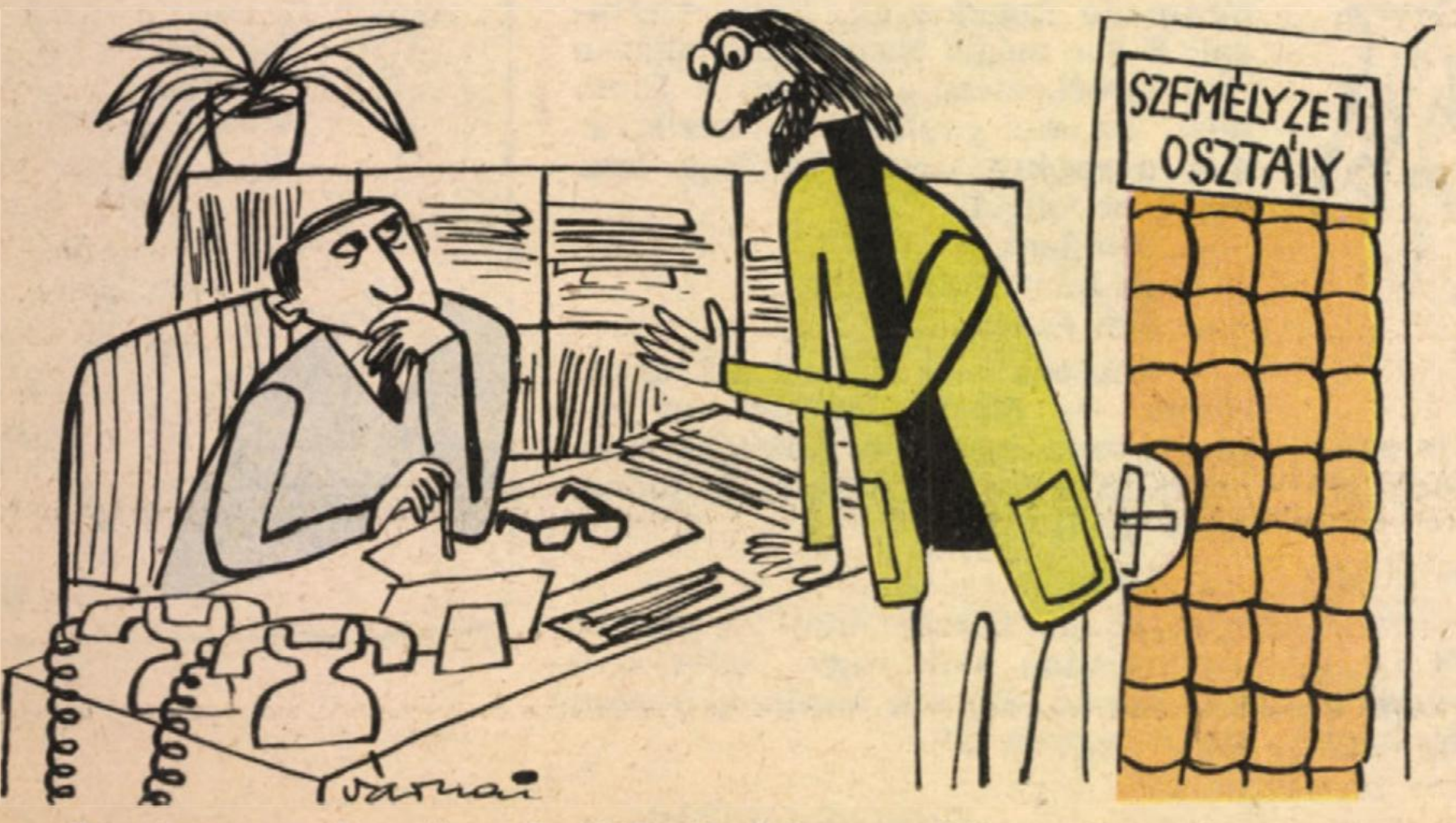

– Rendben van, december elsejétől elfoglalom az állást, még csak azt szeretném tudni, hogy ez év végén mennyi nyereségrészesedést kapok?

ALKOTÓI VÁLSÁG

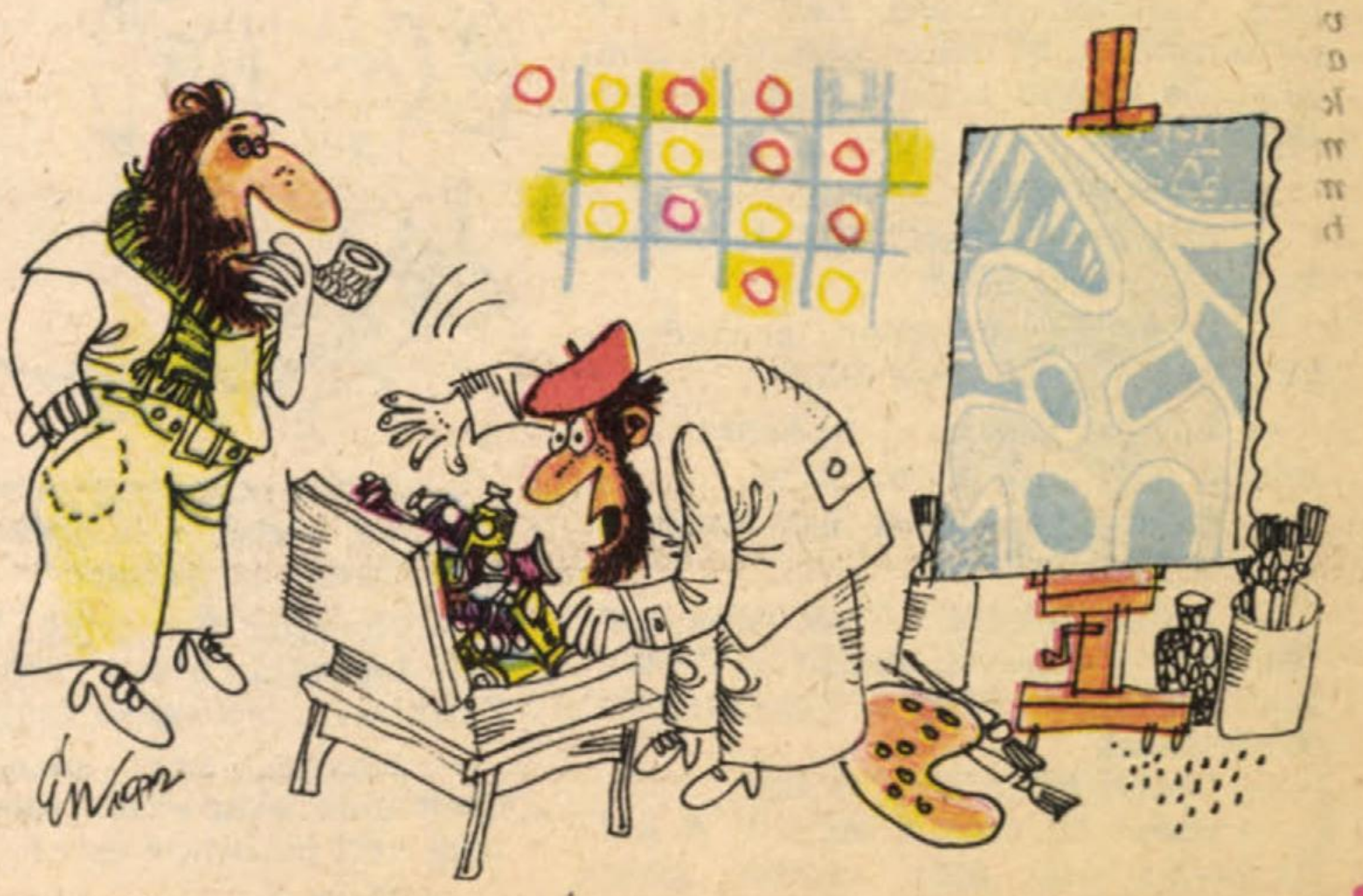

– Vége a kék korszakomnak! Elfogyott a kék festékem!...

KÖZLEKEDÉSI BALLADA

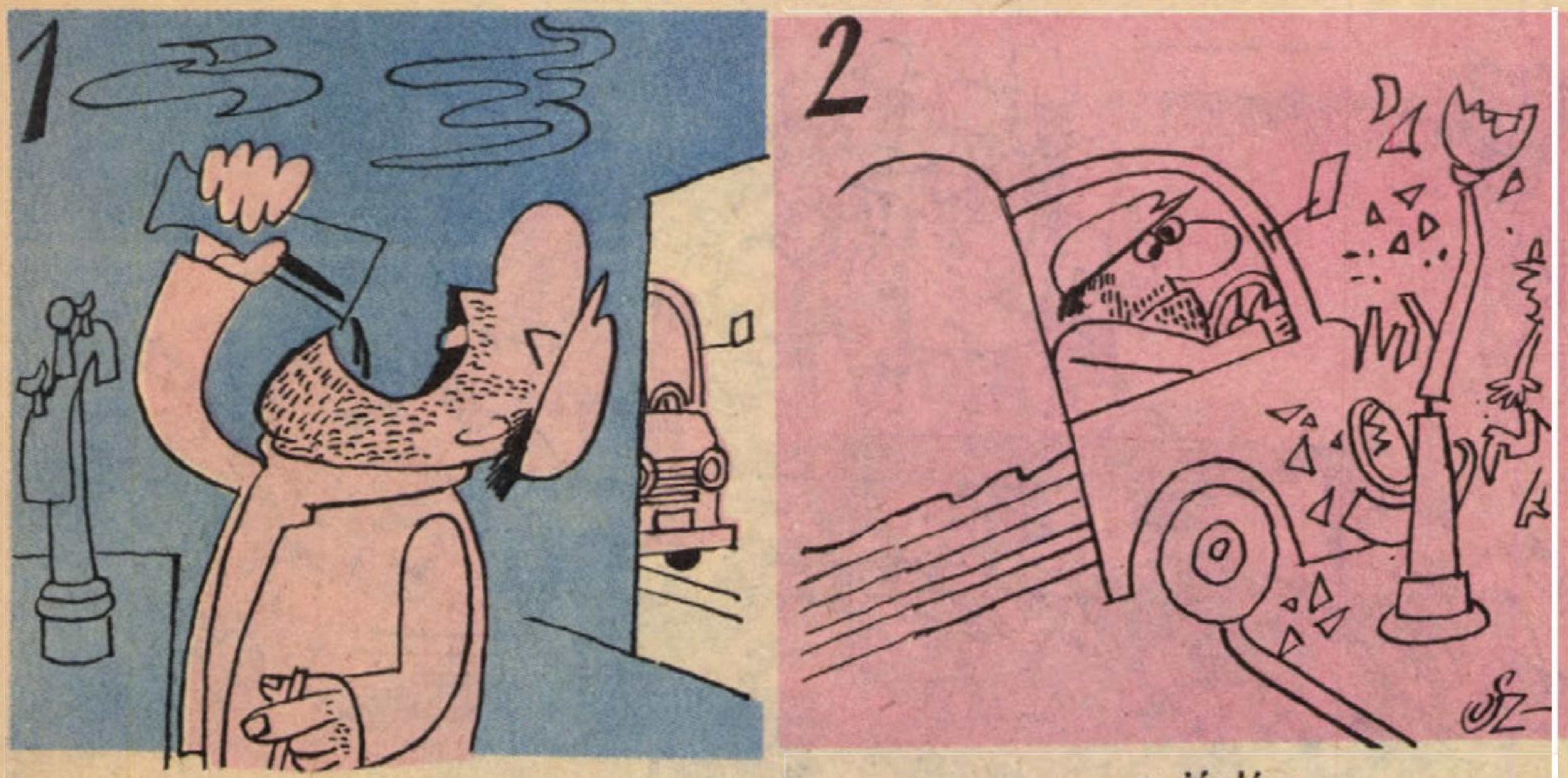

Felhajtott . . .   . . . a járdára

ÖNÉRZETES VŐLEGÉNY

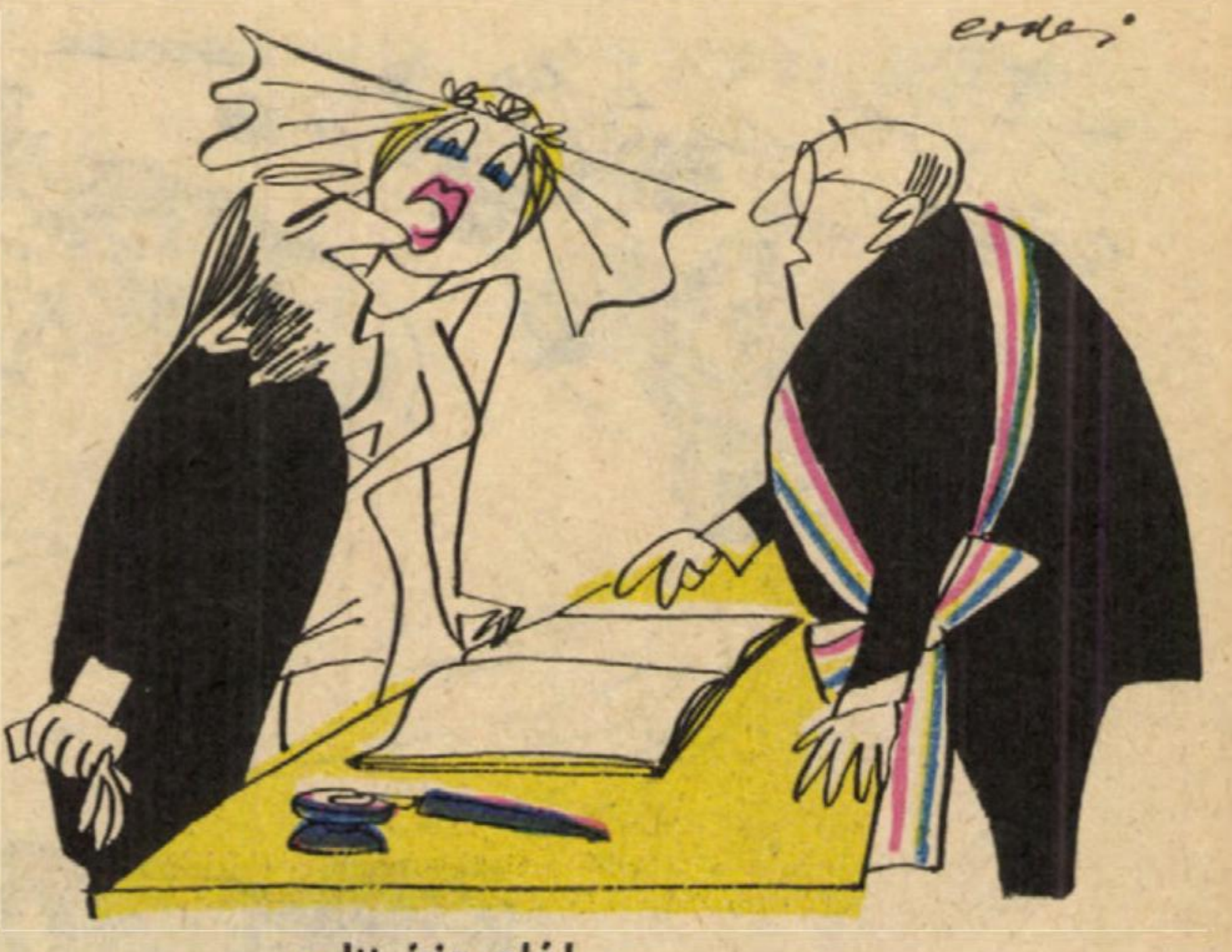

– Itt írja alá!
– Miért, a szavam nem elég?

SZEMÉRMES JÁTÉKVEZETŐ

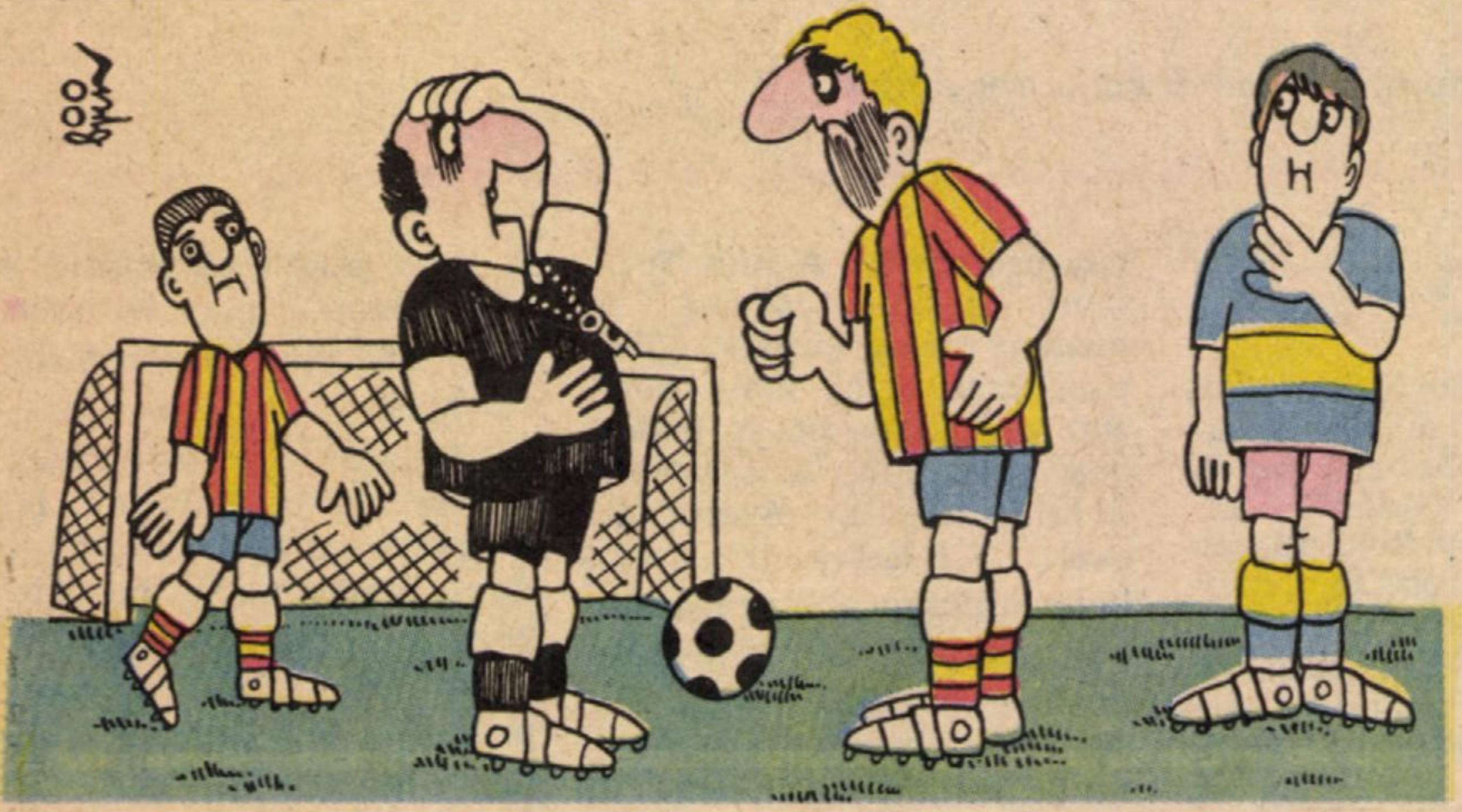

– Mondja, fiam, hol tanulta ezeket a csúnya kifejezéseket?!

METEOROLÓGIAI ELŐREJELZÉS

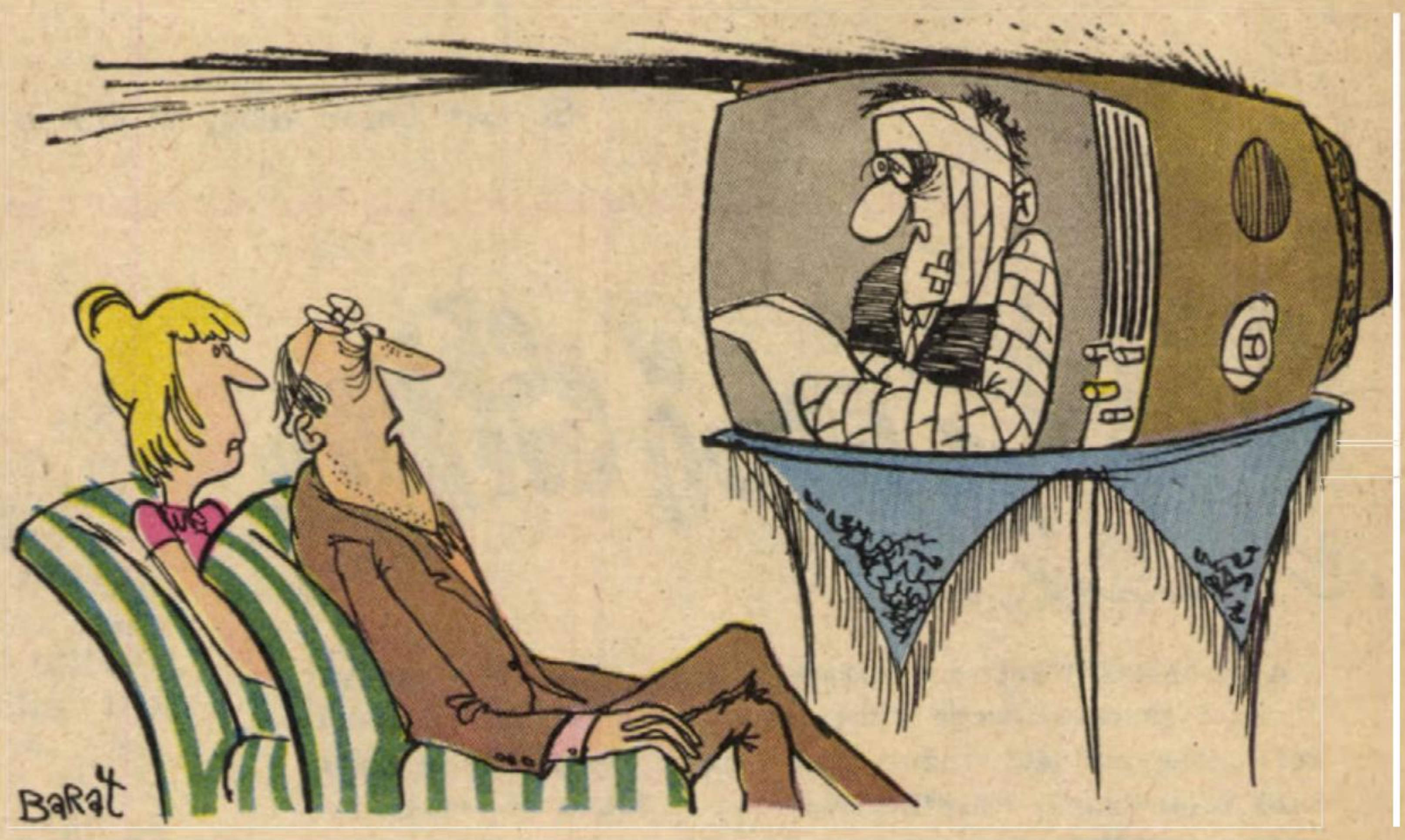

– Az utak holnap is síkosak lesznek, közlekedjünk óvatosan!

VARLEN SZTRONGIN:

Kis író

— Miért írsz novellákat? — kérdezte egyik ismerősöm.

— Mi bajod a novelláimmal?

— Nem a novelláiddal van bajom. Veled! A te korodban mások már hosszú elbeszéléseket és regényeket írnak. Neked nehezedre esne?

— Igen. Nekem két-három oldal elegendő ahhoz, hogy elmondjam, amit akarok.

— Ez lehet. De ilyen terjedelem mellett sohasem lesz kocsid. Segíteni akarok rajtad. Tudom, mi a gyöngéd. Történeteid hősei alig fordulnak meg valahol. Küldd hát el őket. Gyakrabban. Minél messzebre, annál jobb. És rögtön regény lesz a novellából.

— Nem értelek.

— Mit nem értesz? Hol ábrázolod készülő írásod hősét?

— Gyárban, üzletben, a stadionban, moziban. A tévé előtt . . .

— Kevés! Küldd el a Zeneakadémiára, egy hegedűversenyre.

— Nem olyan típus, aki hangversenyre jár.

— Annál inkább! Csak ismerkedjen meg a zenével. Aztán a Tretyakov képtárral. Meg a népgazdasági kiállítással.

— Ennyi talán elég is lesz.

— Elég? Ez csak a kezdet! A kulturálódás órái után indítsd útnak egy kolhozba, mondjuk krumpliszedésre.

— Krumpliszedésre?

— Arra. És ha elfárad, akkor menjen szabadságra. Például a Krimbe!

— Nem megy. A történet szerint hősöm a szabadságát az anyjánál tölti falun. A feleségével és a gyerekével.

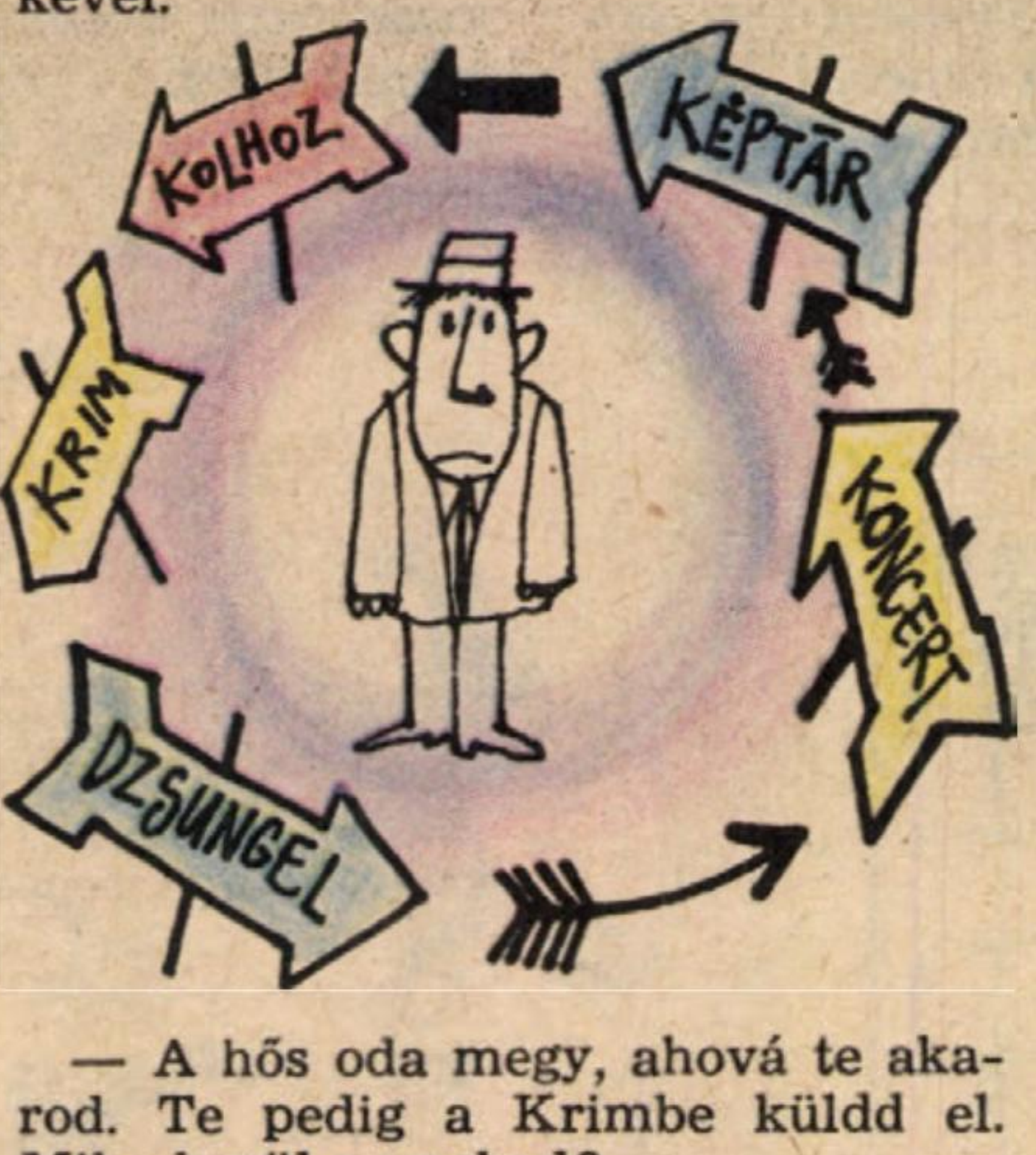

— A hős oda megy, ahová te akarod. Te pedig a Krimbe küldd el. Mibe kerül ez neked?

— Nekem? Semmibe. De a történet logikája miatt sem mehet a Krimbe . . . Az egész családdal . . .

— Szerezz neki olcsó beutalót! Csak nem akarod azt mondani, hogy meg kell izzadnod érte?

— Nem . . .

— Akkor mit ugrálsz? Koncertet és Krimet járt hősödet ezután távolabbi utakra küldheted.

— De minek?

— Hogy-hogy minek? Egyenesen a dzsungelbe vele! Tudod te, hogy csak a dzsungel leírásával mennyivel növelheted az oldalterjedelmet?!

— De én még sohasem láttam dzsungelt . . .

— Na és? Nézd meg a tévében a legújabb útifilm-sorozatot és olvasd el Brehmtől az állatok életét . . .

— Megnézem. Elolvasom. De ebből csak felületes írás születhet. Mélység nélkül.

— Minek neked behatolnod a dzsungel mélységeibe? Küldd oda magad helyett a hősödet, hogy találjon rá egy szépséges bennszülött lányra.

— Akibe beleszeret . . .

— Nem! Megmenti az életét egy rátámadó ragadozótól. Plusz tíz oldal. S ha mégis szerelembe akarna esni, emlékeztesd a feleségére. Plusz húsz. De ami ezután következik, az már a regény második része lesz. Mindent felírtál?

— Mindent.

— És hány oldal lett?

— Két és fél.

— Micsoda!? — kiáltott fel ismerősöm. — Most olvastam egy regényt, semmivel nem volt több benne, mint amit elmondtam. És tudod, hány oldal volt?

— Hány?

— Ötszáz! Ötszáz oldal! Te viszont javíthatatlan alak vagy. Soha sem lesz kocsid. Buszon kezdted, buszon fogod végezni is!

Oroszból fordította:

Barabás Péter

A BOSSZÚ

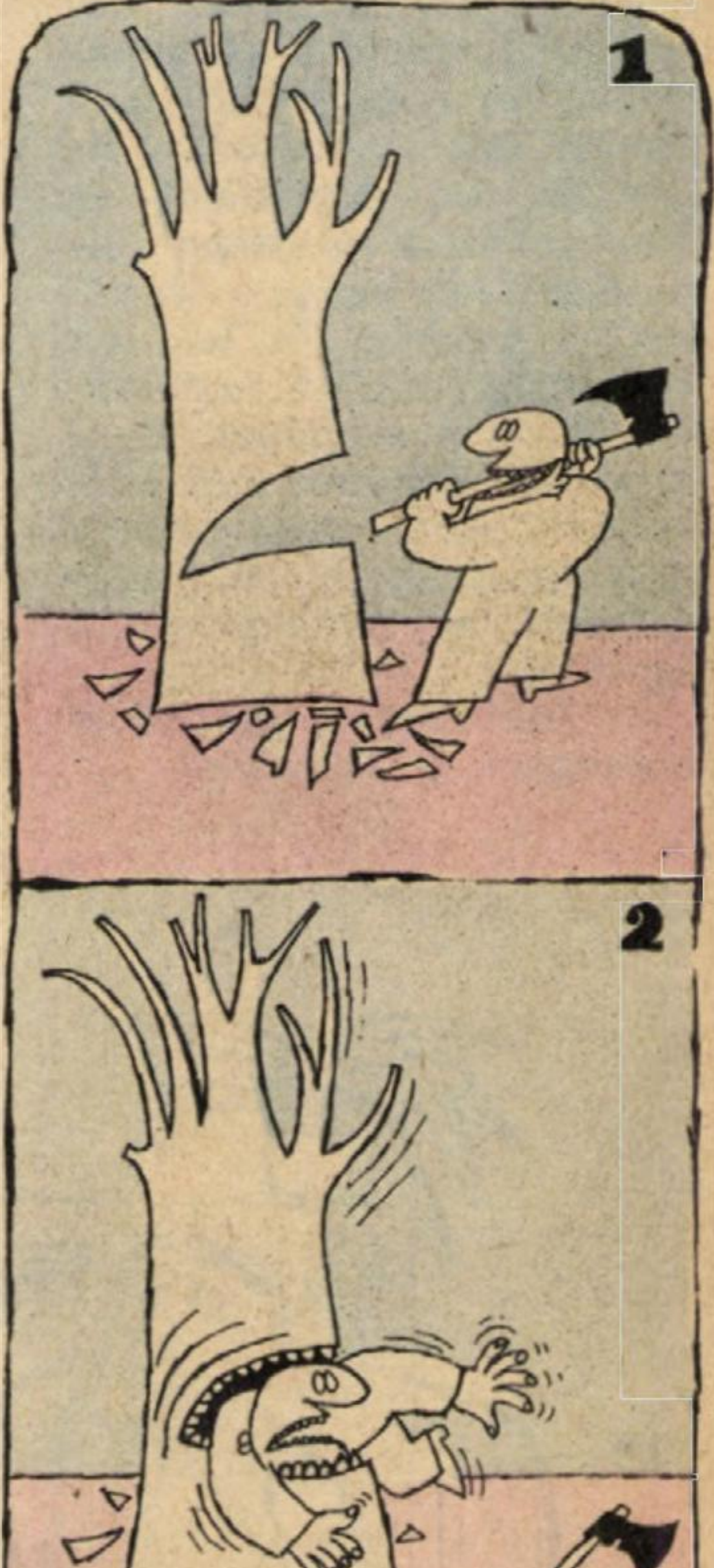

NYUGDÍJ

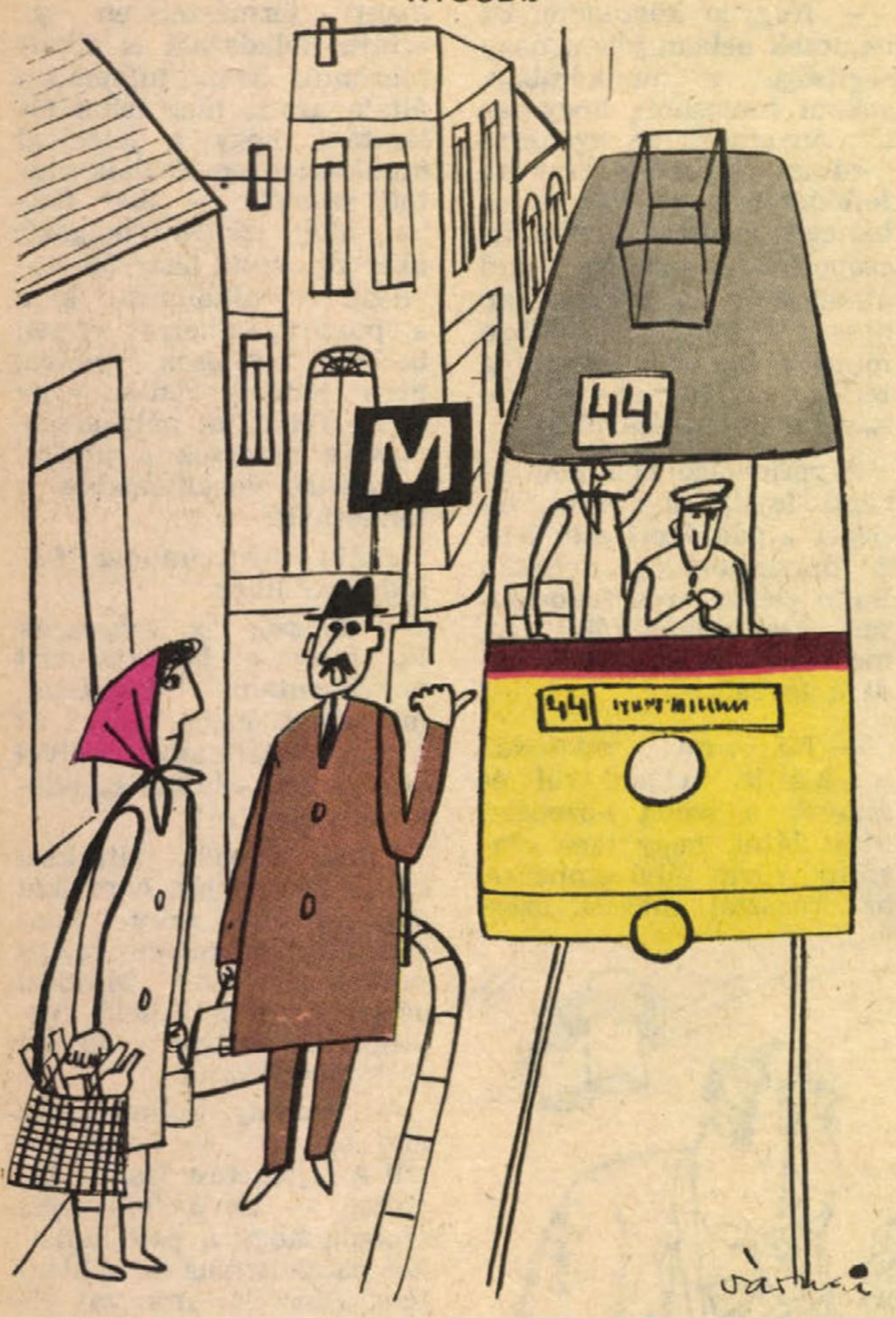

– A Rákóczi útról nyugdíjazták, ez már csak olyan 500 forintos vonal...

BALESET

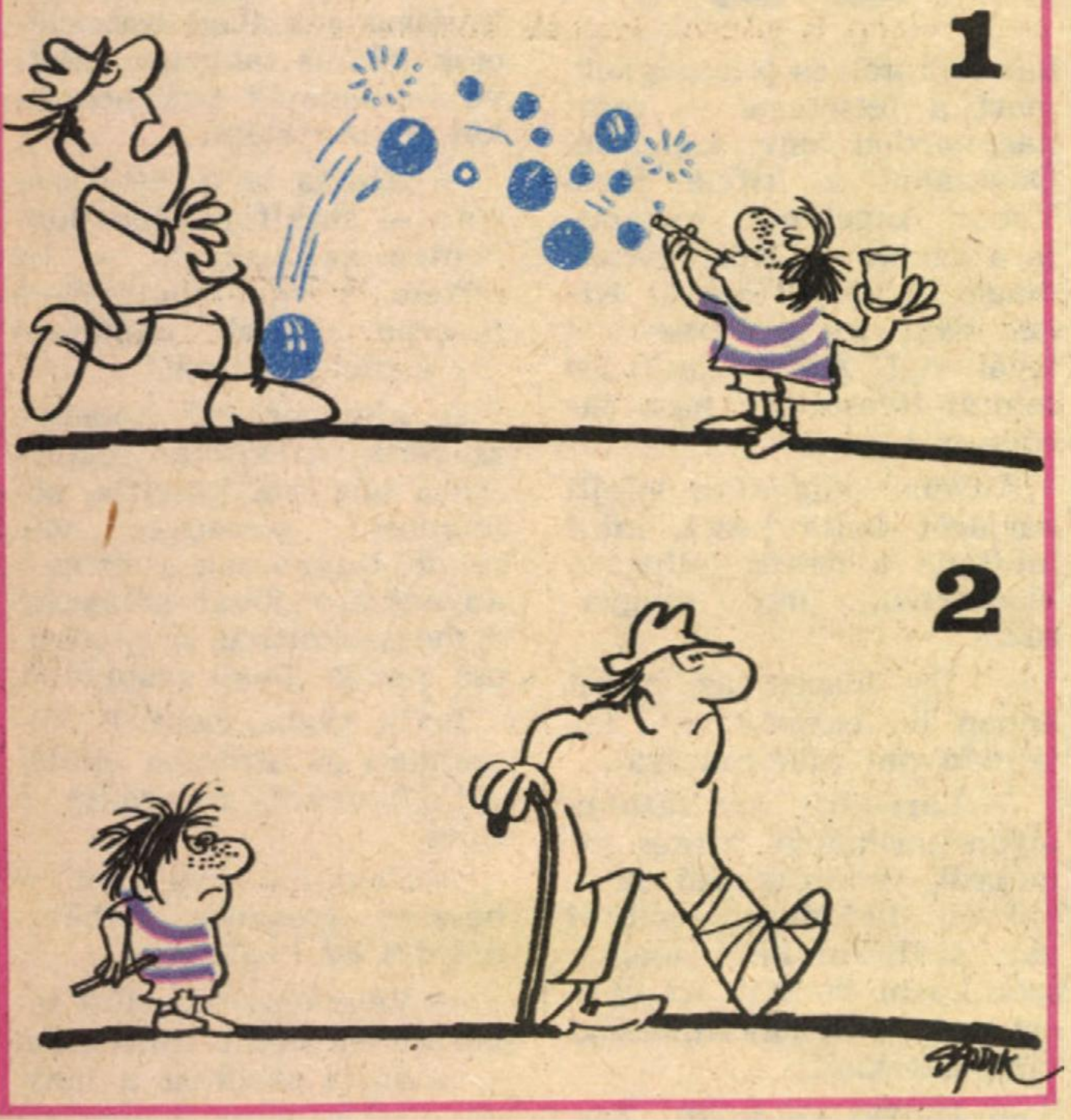

FEKETE FUVAR

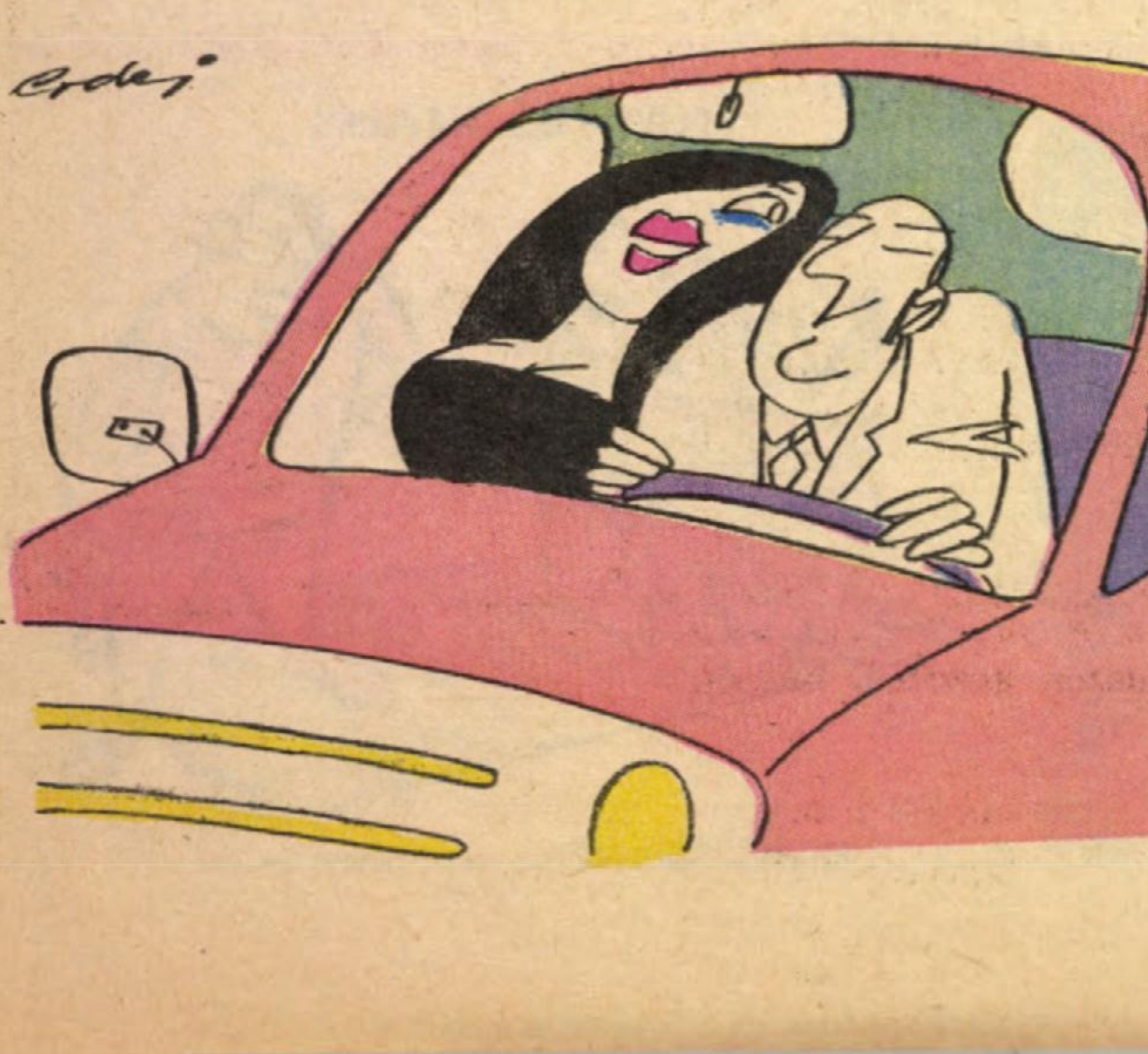

RHODESIAI KERÍTÉS

Dallos Jenő rajza

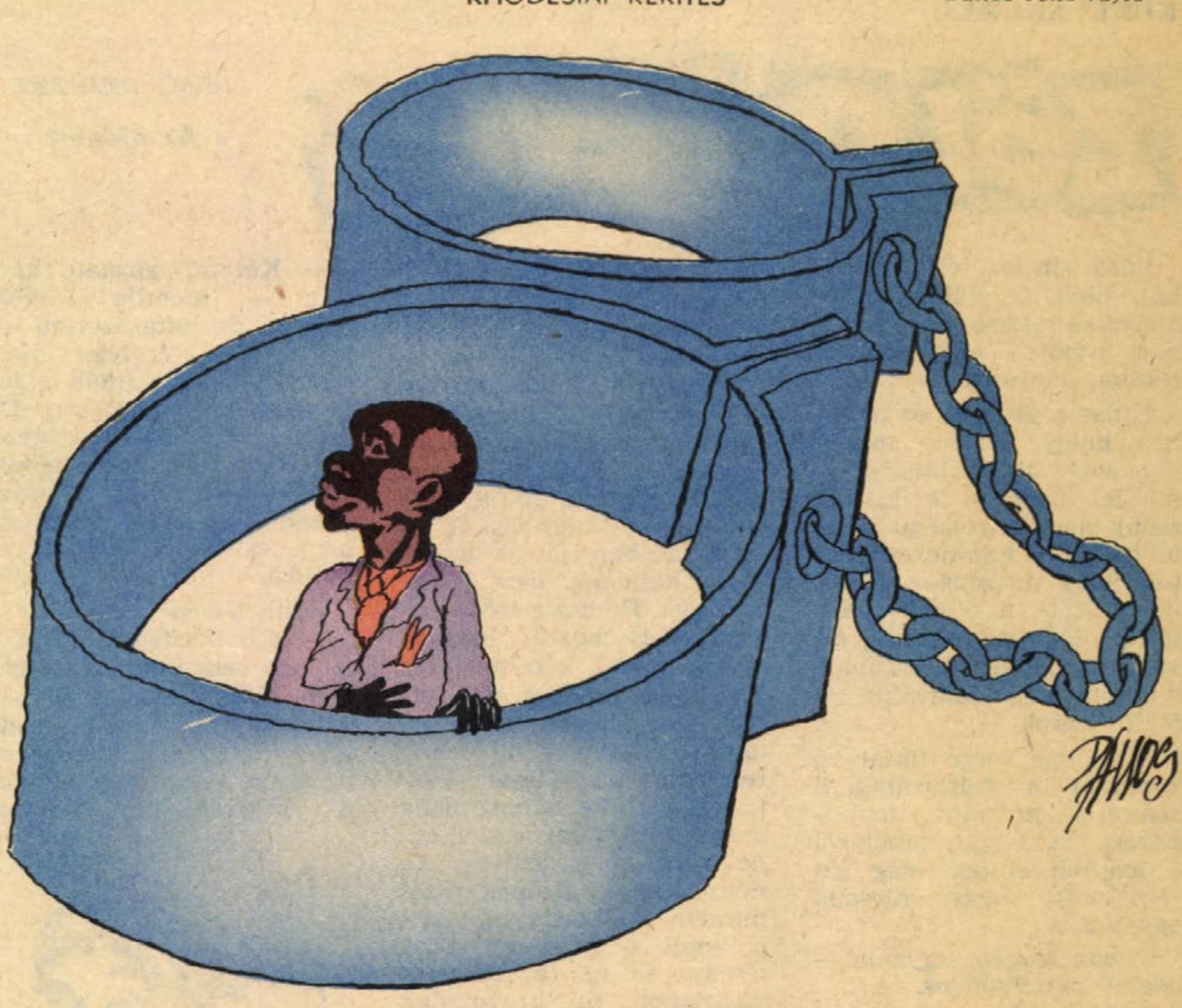

KI KÖSZÖNJÖN ELŐRE?

❶

Furcsán állok ezzel a Plitviczeivel. Régóta barátságos köszönő viszonyban vagyunk. Mostanában mégis kellemetlen érzés fog el, ha találkozunk és üdvözöljük egymást. Nem tudom, mi ez, de majd rá fogok jönni...

❷

Rájöttem. Tényleg nagyon régóta köszöngetünk egymásnak Plitviczeivel, méghozzá fölöttébb barátságosan, de... De csak most döbbentem rá, hogy ez a kölcsönös tiszteletadás, amióta az eszemet tudom, mindig úgy zajlik le, hogy én köszönök és ő fogadja a köszönésemet. Szeretném tudni, hogy miért? Talán ő az idősebb és úgy érzi, nekem kötelességem előre köszönni. Pedig nagyjából egykorúaknak látszunk. Neki is őszül a haja, nekem is. Ahol nem őszülünk, ott ő is kopasz, én is. Hát akkor miért? Persze lehet, hogy ő azt hiszi, hogy én azt hiszem...

❸

Utánanéztem az ügynek, mert szeretek a dolgok végére járni. Felhívtam Plitviczeit, mintha a kerületi tüdőszűrő intézet megbízottja volnék, és azt mondtam, kartonkiegészítés céljából szükségem van a születési adataira. Megtudtam, hogy Plitviczei 1924. május 10-én született. No már most, mivel én ugyanezen év március 29-én születtem, egy hónappal és 12 nappal idősebb vagyok Plitviczeinél. De hát akkor miért várja el egy életen keresztül, hogy előre köszönjek neki?

Senki fölött sem szabad elhamarkodottan pálcát törni. Olyanról is hallottam, hogy valaki rosszul lát, nem ismeri fel a szembejövőben a saját édesanyját sem. Csak már amikor az ráköszön, akkor ismeri fel. Hátha csupán erről van szó?...

❹

Elváltoztatott hangon felhívtam telefonon Plitviczeit. Azt mondtam, hogy a kerületi szemorvosi rendelőből beszélek, s mivel nyilvántartásunk szerint Plitviczei elvtárs erősen rövidlátó, kérjük, hogy szemfelülvizsgálaton jelenjék meg. Plitviczei dühösen azt ordította, hogy menjek a fenébe, ő se nem tüdőbajos, se nem rövidlátó, mostanában mindenféle hülyeségekkel zaklatják. Ha leszámítja olykori gyomorégéseit, olyan egészséges, mint a makk.

Azt hiszem, egy kis gyomorégéstől még köszönhetne előre...

❺

Elhatároztam, hogy teljesen új helyzetet teremtek Plitviczeivel való viszonyomban. Vége a régi szép időknek, Plitviczei úr! Ezentúl nem fogok magának előre köszönni! Most 48 évesek vagyunk mind a ketten. Ebből körülbelül 25 évet töltöttünk el úgy, hogy én köszöntem előre. Az átlagos életkort figyelembe véve a következő negyedszázadban köszönjön ő előre. És akkor kvittek vagyunk. Kíváncsi vagyok, megérti-e, hogy erről van szó.

❻

Most elmondom, mi történt. A sarkon befordult Plitviczei. Amikor mellém ért, körülbelül 5—6 másodpercig szúrósan néztem rá, és vártam a köszönését. Mintha zavarba jött volna, aztán továbbment. Nem köszönt. Ezzel az emberrel végeztem. Ez számomra egy erkölcsi hulla.

❼

Ám a hullát is fel szokás boncolni. Meg kell tudnom, miért néz keresztül rajtam.

Felhívtam telefonon, de most már saját nevemben.

— Itt Novobáczky beszél — így kezdtem. — Mondja, Plitviczei elvtárs, maga megvet engem?

— Novobáczky? — csodálkozott. — Ne haragudjon, de nem ismerek semmiféle Novobáczkyt.

Vagyis ő sohasem tudta, ki vagyok... Még szép, hogy egyáltalán visszaköszönt.

N. S.

KÜRTI ANDRÁS:

ZÖLD FEJEK

ELSŐ FEJEZET

Az ajánlat

Sűrű, simára fésült barna haj, picit távolálló, ferdemetszésű zöldesszürke szempár, kíváncsi, kötekedő orrocska, akaratos áll.

Külseje alapján ez a csinos hölgy lehetne manöken, vagy akár filmszínésznő is. Esetleg légikisasszony nagy távolságú járatokon, ahol különösen fontos, hogy az utasok a felhők között, a felhők fölött töltött időt ne érezzék elviselhetetlenül hosszúnak, unalmasnak. Mármint a férfi utasok.

A szóban forgó fiatal nő azonban a felsoroltaknál sokkalta prózaibb foglalkozást űz. Olyat, amelyről a legtöbb ember még azt sem sejti, hogy micsoda egyáltalán.

Timár Angéla ugyanis — üzemi pszichológus.

Vele szemben, az íróasztal fontosabbik oldalán jó ötvenes, kövér, nagyfejű férfi ül. Külseje alapján lehetne igazgató egy textilüzemben.

Az is.

Idestova másfél évtizede kormányozza Bolla Dénes a Minyova — Mintás Nyomóipari Vállalat — hajóját a könnyűipar nem mindig sima vizein.

Az igazgató és Angéla hosszú másodpercek óta néz farkasszemet.

— Az az igazság — töri meg végül is a csendet Bolla —, hogy engem nagyon meglepett a maga mostani szövege. Nem erre számítottam. Azt hittem, veszekedni jött. Maga, kedves kartársnő, három hónapja lépett be hozzánk s azóta naponta csap botrányt.

— Ó, ez túlzás — szerénykedik a lány —, bár hébe-hóba valóban előfordulnak kisebb nézeteltérések.

— Kisebb nézeteltérések? — emeli szemét az égre a férfi. — Nevezzen meg egyetlen részlegvezetőt, művezetőt, üzemmérnököt, műhelyfőnököt, akivel még nem ugrott össze, akit nem sértett meg, akivel nincs haragban!

A lány hallgat, csak a szeme színe vált zöldesszürkéről sötétzöldre.

— Én sosem csináltam titkot belőle — folytatja az igazgató —, hogy nekem úgy kell ide üzemi pszichológus, mint púp a hátamra. Nekem segédmunkások, anyagmozgatók, fűtők, kelmefestő szakmunkásnők és számlázásban jártas könyvelők kellenek, nem lélekbúvárok. De hát a tröszt ragaszkodott hozzá, haladni kell a korral, kérem, ha ez a haladás, rendben van, ettől még nem megyünk tönkre. Illetve akkor lenne rendben, ha Timár kartársnő csendesen meghúzná magát. Ha nem veszekedne minden vezetővel, ha nem kérne elsőnek szót minden értekezleten, függetlenül, hogy annak mi a témája és ne tartana panasznapot, ne provokálna vitákat az üzemi pszichológiával kapcsolatban. Ha nem bombázna engem, a főkönyvelőt, a főmérnököt beadványokkal, ha nem kilincselne folyton a párttitkárnál, a nőbizottságnál, a szakszervezetnél, ha nem fenyegetőzne újabban már azzal is, hogy kihívja a rádiót és a tévét... Igazságtalanul vádolom én most magát, vagy mindez megfelel a valóságnak?

— Megfelel a valóságnak.

— Még szép, hogy beismeri. És miért ez a nagy felhajtás? Azért, mert a maga véleménye szerint a Minyovában az üzemi pszichológia nem kapja meg a szükséges anyagi és erkölcsi támogatást. És mert egyik napról a másikra, hipp-hopp!, nem valósítjuk meg azokat az elképzeléseket, amiket maga kifundál.

Minthogy Timár Angéla egyetlen szóval, mozdulattal sem tiltakozik, Bolla vérszemet kap, megemeli a hangját.

— Ide totyognak az egyetemről, popsijukon a tojáshéj, de mert bemagoltak néhány könyvet, mindent jobban akarnak tudni. Pedig más a tankönyv és más az élet! Én már kétszer majdnem élüzem voltam, minden pszichológiai hókusz-pókusz nélkül!

— Kérem, igazgató kartárs — mondja Angéla halkan, de határozottan —, ezeket az érveket már számtalanszor vágták a fejemhez a Minyovában. De én most nem azért vagyok itt, hogy folytassam a veszekedés-sorozatot. Azzal jöttem ide, azzal kezdtem, hogy borítsunk fátylat a múltra.

Bolla Dénes bólint.

— Jó, borítsunk fátylat. A fegyverszünetet elfogadom. Ezek szerint Timár kartársnő egyelőre eláll attól a követelésétől, hogy az irodáján kívül még sürgősen laboratóriumi helyiséget, berendezést, városzobát kapjon. Nem ragaszkodik ahhoz sem, hogy haladéktalanul még egy pszichológust és egy adminisztrációs segéderőt is bocsássunk a rendelkezésére. Nem köti az ebet a karóhoz, hogy azonnal fessük át féltucat műhelyben a falakat, a másik féltucatban a gépeket és így tovább. Mindezzel én messzemenően egyetértek. Jelenlegi beruházási gondjaink, béralap problémáink ugyanis...

— Cserébe viszont azt kértem — vág közbe a lány —, hogy tessék engedélyezni egy kis találmányom alkalmazását.

Az igazgató nagyvonalúan vonja meg a vállát.

— Ha nem tesz kárt vele senkiben és semmiben, bánom is én, alkalmazza.

A látogató feláll, megigazítja fehér köpenyét.

— Nagyon köszönöm. Ez nemcsak nekem jelent nagy segítséget a munkámban, sokkal fontosabb, hogy találmányom révén gyökeres fordulat várható a Minyova fejlődésében... Persze, a tömeges leváltás, illetve átcsoportosítás okozhat majd átmeneti grimbuszokat, hosszú távon azonban mindez busásan meg fog térülni... Még egyszer köszönöm a hozzájárulást.

A pszichológusnő megbiccenti fejét, megfordul, lépeget a párnázott ajtó felé. E búcsúmonológ hallatán Bolla Dénes arca fokozatosan püspöklilává válik, szeme kiguvad, kapkodva szedi a levegőt.

— Mi... mi... micsoda? — kiáltja magánkívül és kiugrik a szoba közepére. Most látni, hogy igen alacsony, rövid lábú emberke, az íróasztal mögött azért hat tekintélyes jelenségnek, mert a felsőteste — mint nagyhordón egy kishordó. Odaszalad a kifele tartó Timár Angélához, megfogja a karját. — Miket beszél maga itt összevissza?! Kiket akar maga tömegével leváltani?! Áthelyezni?! Én semmi ilyesmihez nem járultam hozzá!

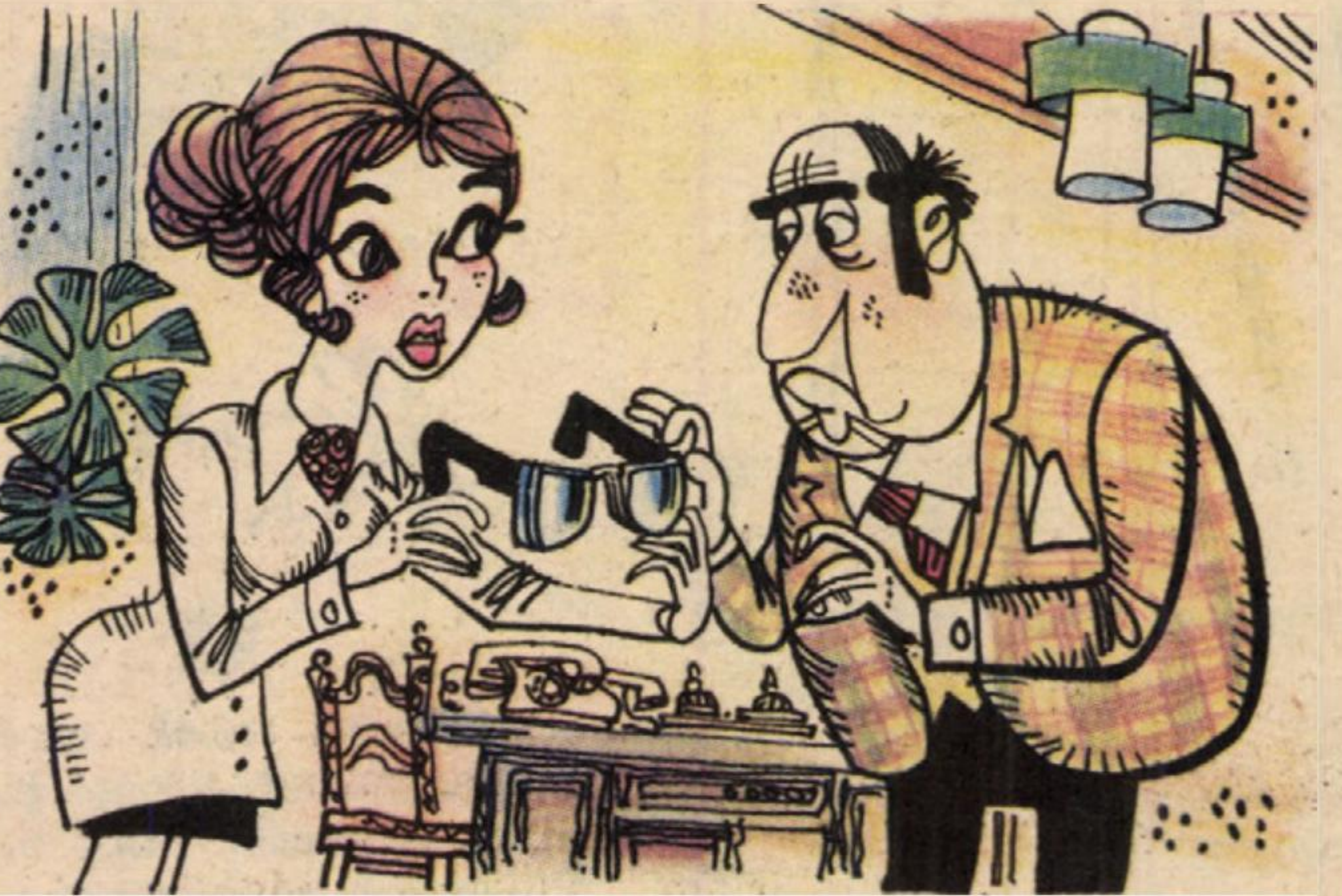

Angéla nyugodtan lefejti karjáról Bolla kezét, mint tanítónő a nehéz felfogású kisdiáknak, úgy magyarázza:

— De hiszen az imént éppen ön engedélyezte találmányom alkalmazását.

— Lári-fári! Azt hittem, olyan karikákról, színes golyókról, összerakható játékokról, tudomisén mikről van szó! Amikkel maguk szórakozni szoktak az úgynevezett pályaalkalmassági vizsgálatoknál.

— Helyes — bólint Angéla türelmesen —, a találmány természetesen az effajta feladatnál is alkalmazható. Ezen túlmenően általa azt is meg lehet állapítani, hogy a jelenlegi munkakörében foglalkoztatott személy — akár fizikai, akár szellemi dolgozó, akár beosztott, akár vezetőállású —, alkalmas-e arra a posztra, amelyet éppen betölt. Népiesen szólva, hogy helyén van-e, vagy sem. Tehát a pályaalkalmasság nemcsak a jövőre, a jelenre vonatkoztatva is felmérhető.

Bolla még mindig felindultan liheg.

— Először is szögezzük le, hogy a hozzájárulást visszavontam. Másodszor, micsoda ördögherkentyű az a maga találmánya, amivel ekkora felfordulást szándékozott csinálni?

Timár Angéla hátrakulcsolja két karját, homlokát összeráncolja, szinte kancsít, olyan mereven néz egy pontot a falon. Mindezt azért, hogy a lehető legjobban sikerüljön a lényegre koncentrálnia.

— Szerény találmányom elvi alapjául — kezdi végül a fejtegetést lassan, tagoltan — az a felismerés szolgál, hogy a pszichofizikai paralelizmus mint idealista filozófiai irányzat elvetendő ugyan, de egyrészt a Fechner-féle ingerküszöbbel kapcsolatos remanációk, másrészt az idegrendszeri fiziológiai folyamatok spontán tükröződése a biosugárzási interferencia nyomán, továbbá a szabad asszociációk lokális tangense, illetve mindennek pszichooptikai úton történő...

— Állítsa le a festékszórót! — szakítja félbe döbbenten az igazgató. — Ez nekem kínaiul van! Nem lehetne inkább megnézni azt a csodamasinát?

A lány benyúl köpenye zsebébe, hosszúkás papírtokot húz elő, kinyitja, sötétkeretű szemüveg van benne. Ugyancsak sötét műanyagszára jóval szélesebb a megszokottnál, a két lencse pedig jóval vastagabb.

Bolla kézbe veszi, körülszemléli az otromba okulárét, felnevet, megrázza a fejét.

— Hogy ezt a vacakot lehessen ilyesmire felhasználni?! Ez képtelenség!

— Véleményezés előtt talán tessék előbb kipróbálni — ajánlja szelíden a lány.

(Folyt. köv.)

VILLÁSREGGELI

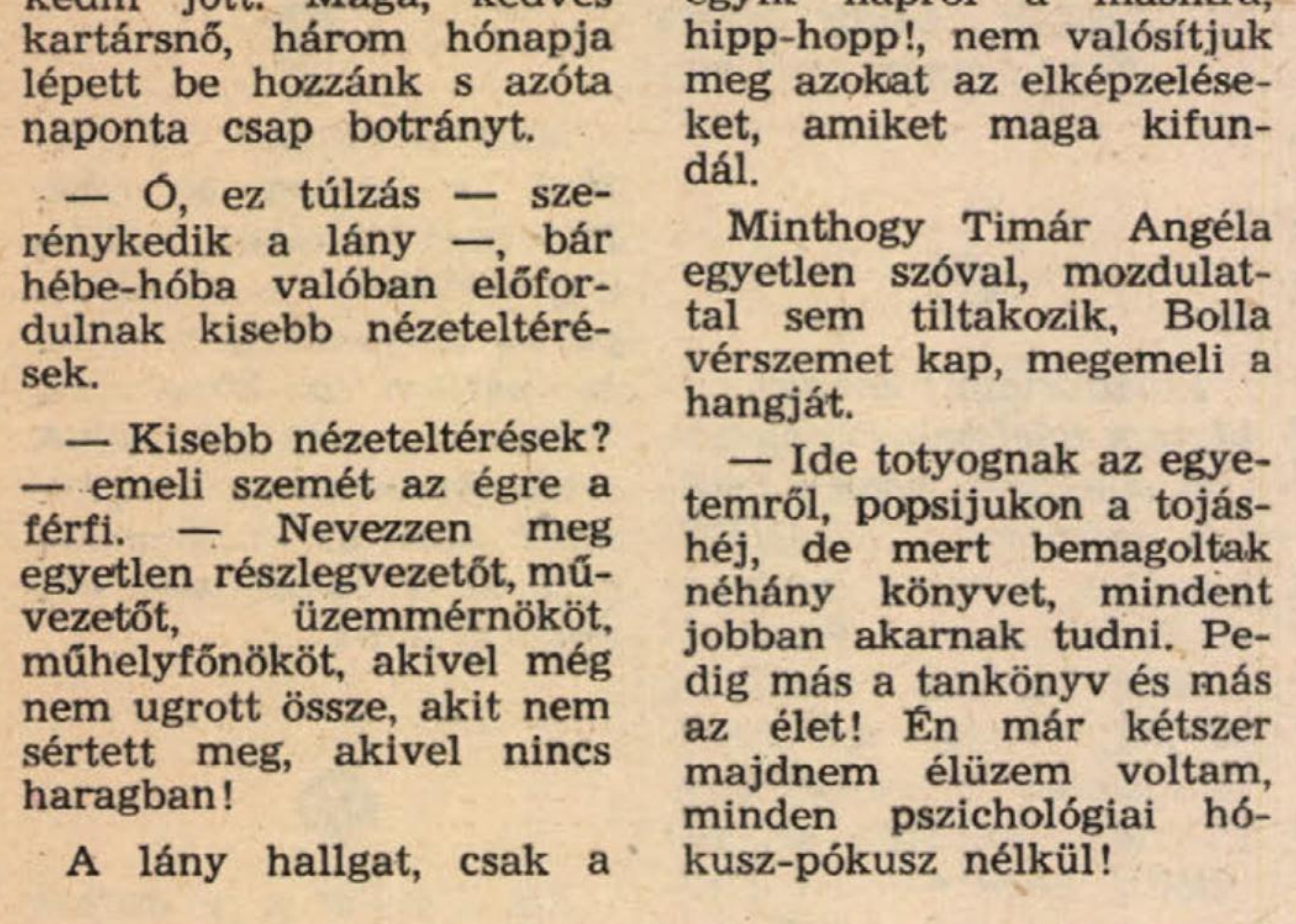

KÖZVÉLEMÉNYKUTATÁS

Íme, Richard Nixon alatt még meg sem melegedett a második bársonyszék, a Daily Mirror máris a következő elnök személyét firtatja. Egy közvéleménykutatás adatai szerint 1976-ban Edward Kennedy és Spiro Agnew kerülhet a döntőbe. A végső összecsapást pedig Kennedy nyeri 51:43 arányban.

A labda kerek, minden előfordulhat. Bár szerintünk a gólarány egy kissé túlzott.

EGYSÉGES NEVELÉS

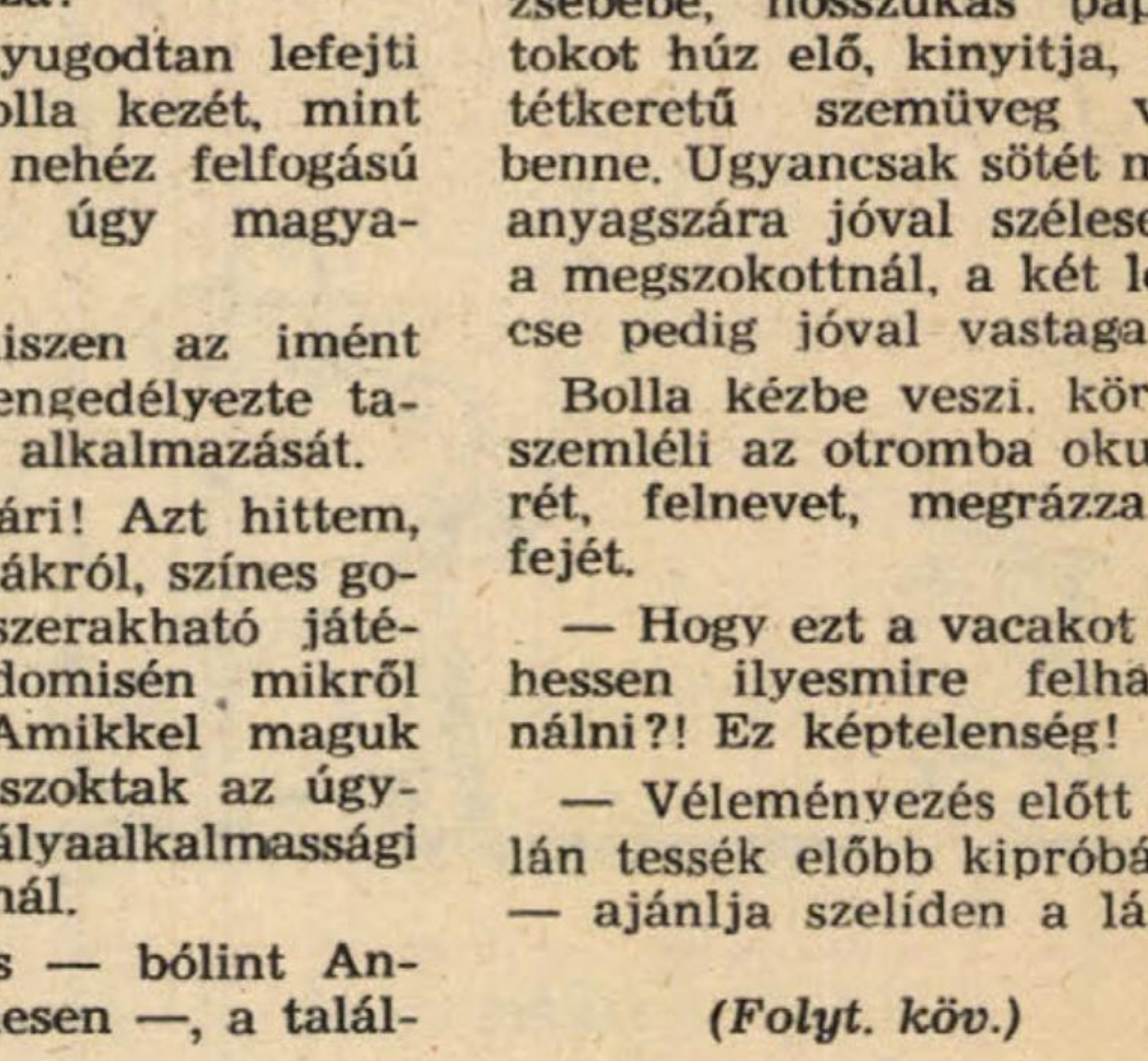

Elnök: Bántott az a csúnya bácsi?

SZIGORÚ ATYA

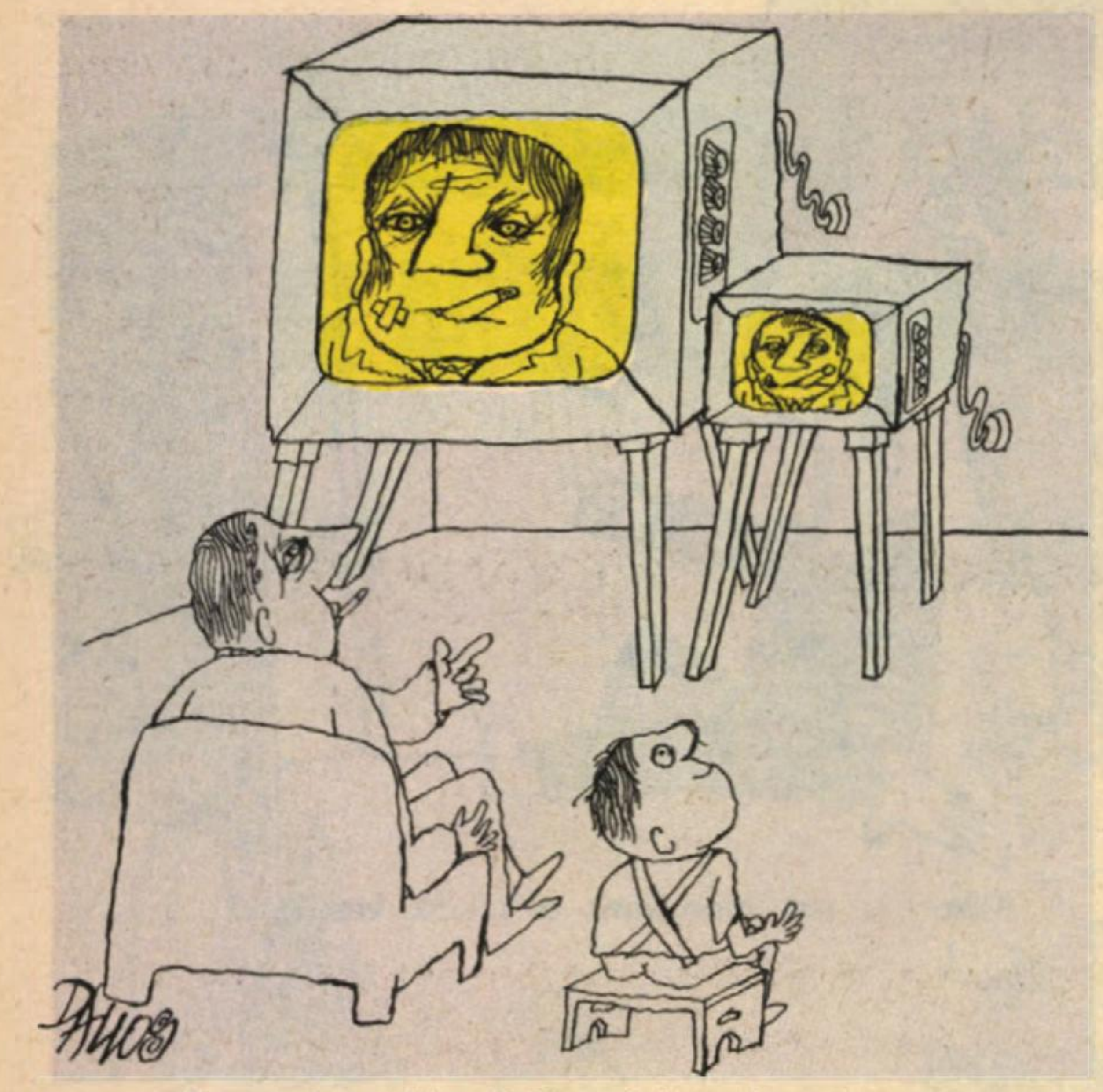

– Te csak a kis tévén nézheted a krimit!

ÁRNYJÁTÉK

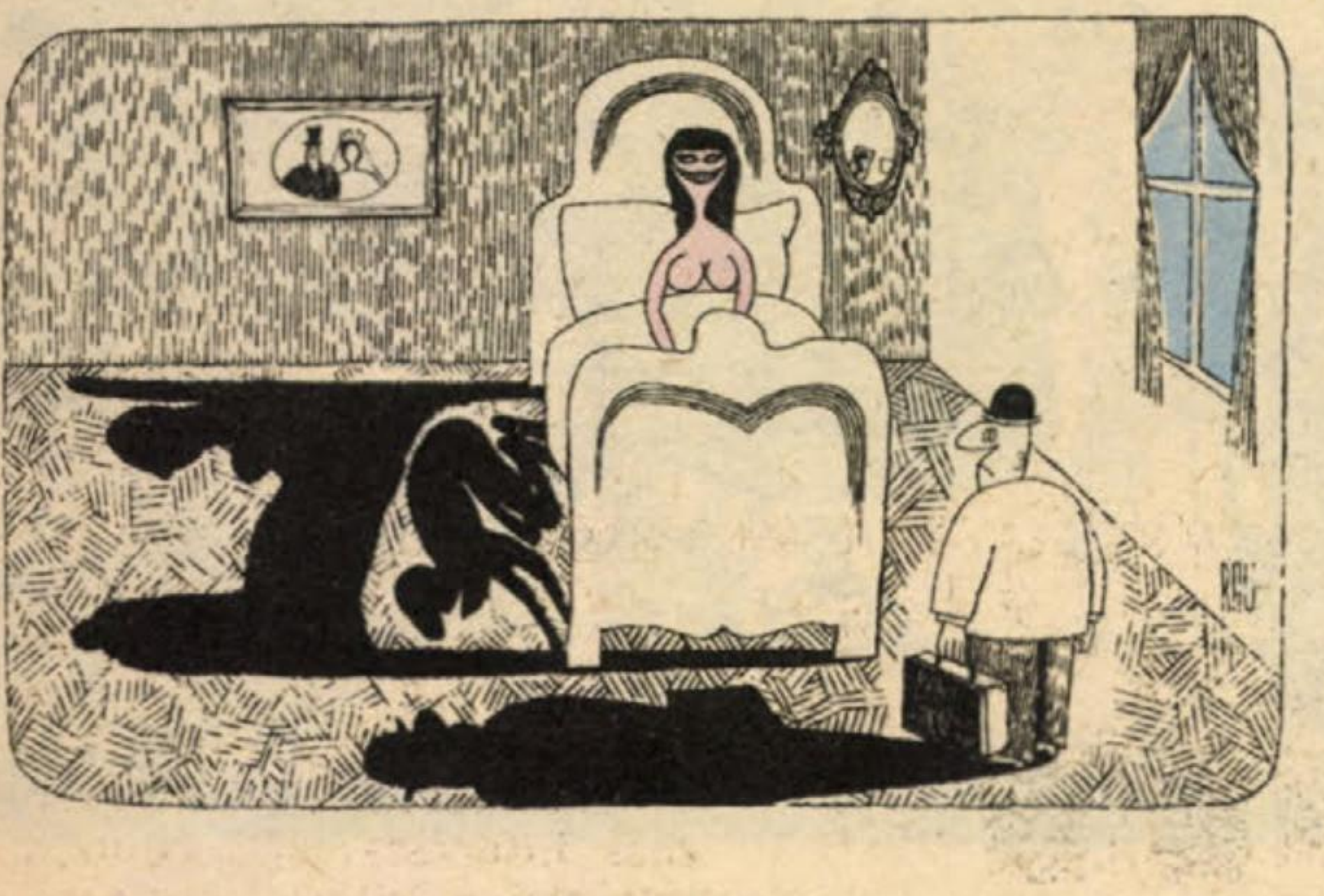

HIÚSÁG

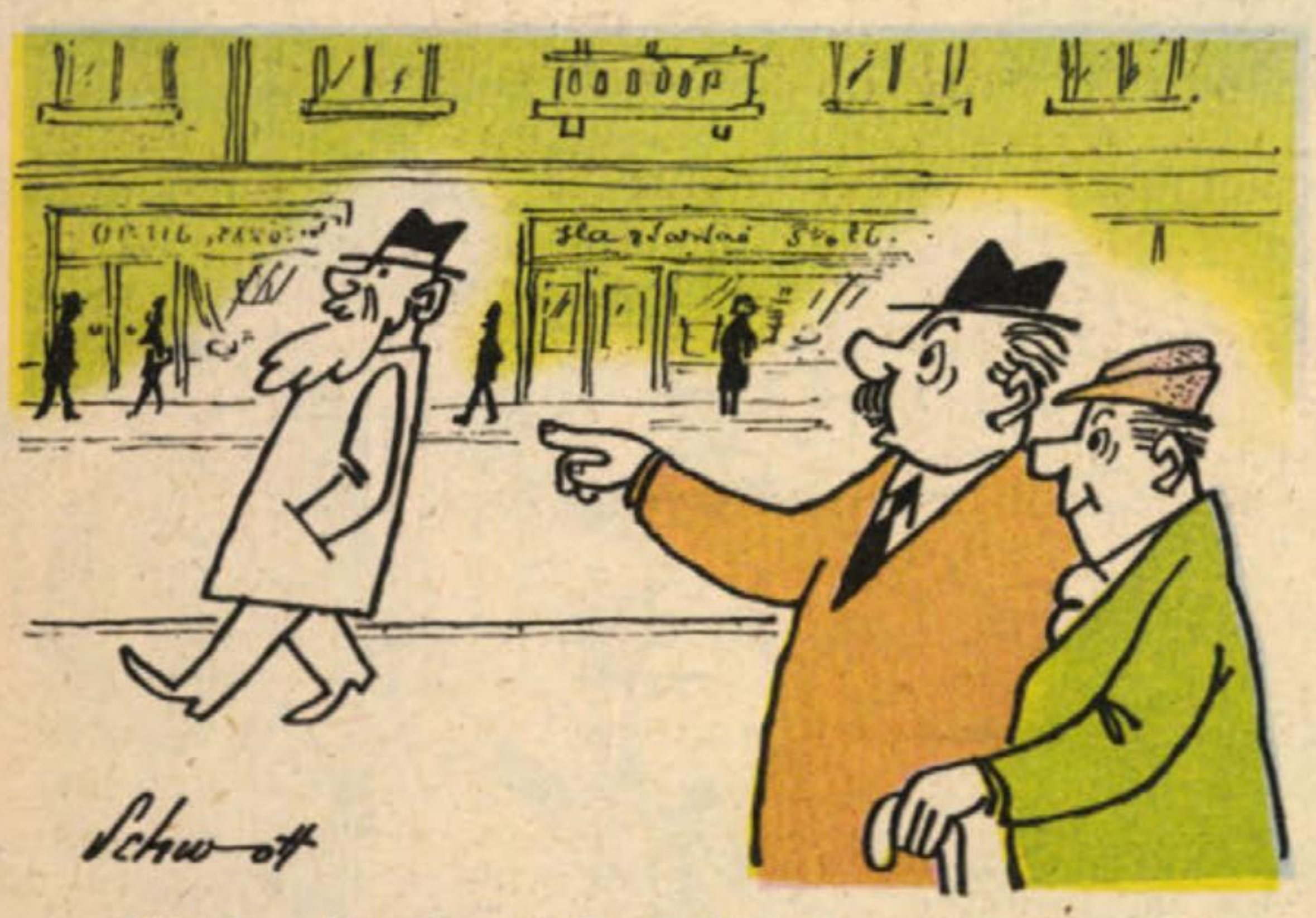

– Nézd a Kovácsot! Szakállt növesztett, hogy fiatalabbnak tűnjék...

LEVÉLBOMBA

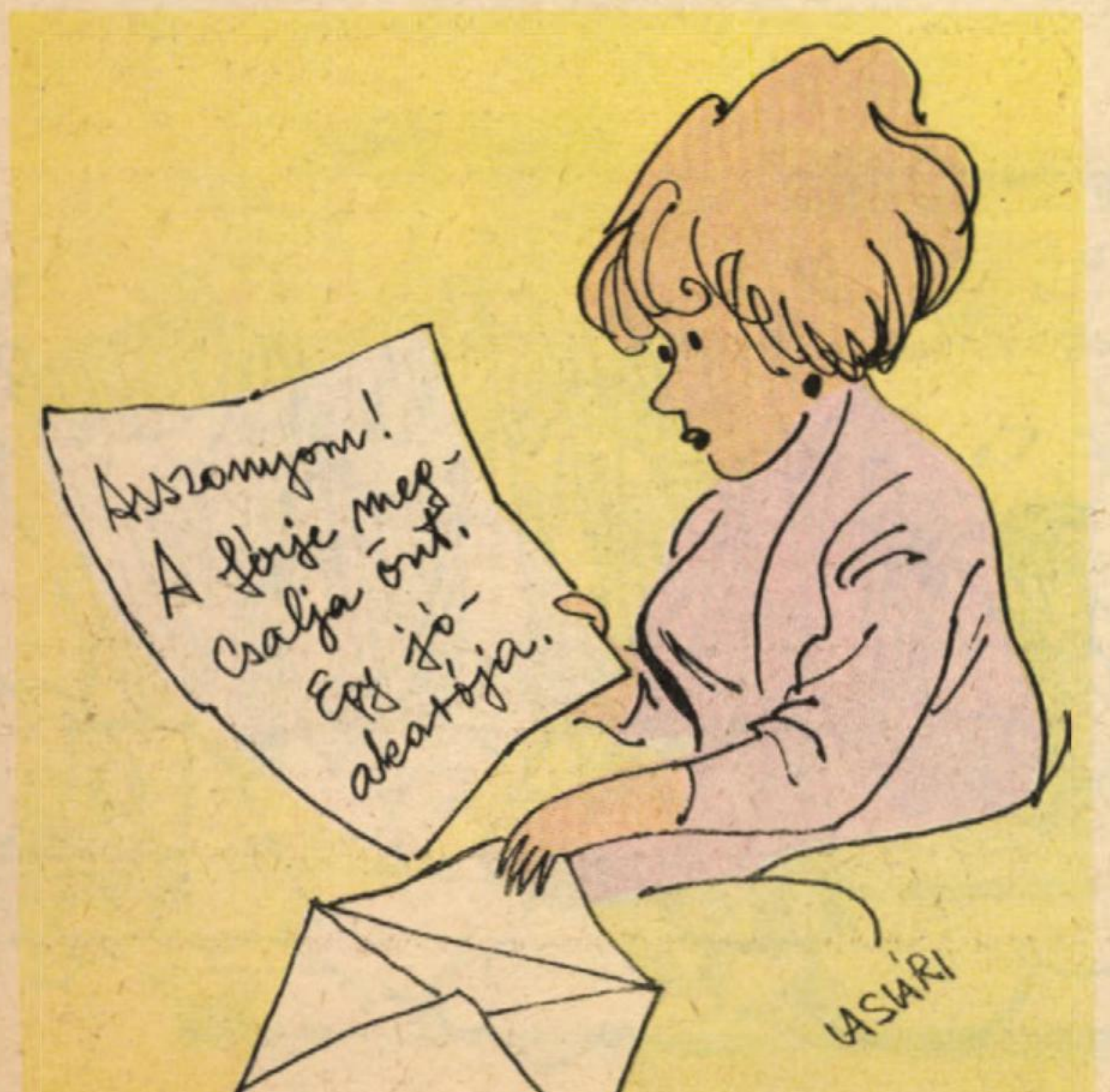
Asszonyom! A férje megcsalja önt. Egy jóakarója.

AZ ÍRÁS HATALMA

A múltkor cseng a telefon, kísérteties hang huhog:

— Te vagy az, gonosz vén csimpánz? Te vagy az, te lelkiismeretlen kukásvödör?

Rögtön tudtam, hogy valamelyik csacsi kis rajongóm áll a vonal túlsó végén, és hogy tagadással nem megyek semmire.

— Én vagyok — ismertem be csendesen.

— Te írtad azt az arcátlan pimaszságot rólam? A körtekompóttal?

Körtekompót? Megvan! Nemrég tényleg írtam egy elvetemült gengszterről, aki négyéves kislányokat adoptál a nevelőintézetből és velük küldözget körtekompótot az elvonókúra kuncsaftjainak, mert ki gyanakodnék négyéves kislányokra? Az ügyön vagyonokat keres, mert a körtékre zaft helyett konyakot önt. Zaklatott fantáziám szüleményének tartottam az egészet és még büszke is voltam rá: milyen szörnyűségesen valószínűtlen. Magát a gengsztert Pipolfen Edgárnak neveztem, mert direkt hülye neveket szoktam kitalálni, nehogy valaki magára ismerjen.

— Izé — mondtam. — Én írtam. Pipolfen Edgárhoz van szerencsém?

— Nem — huhogott a vésztjósló hang. — Nevem Cincinhejmer Albin. De a többi stimmel. Na, idefigyelj, eljössz éjjel fél háromkor az aluljáróba?

— Mi célból?

— Három nagy pofont akarok adni a pimaszságodért.

Sosem pofoztattam magam szívesen, de hát nincs olyan sok rajongója az embernek és különben is, az olvasó óhaja parancs.

— Ott leszek — mondtam. — De miről ismerek önre?

— Hát a pofonokról, te őrült — vihogott a kísérteties hang, aztán letette a kagylót.

Fél háromkor ott kószáltam az aluljáróban. Minden neszre összerezzentem és kettős fedezékbe vonultam, mint az ökölvívók. Egy kicsit eltűnődtem. Tessék, itt kóválygunk örökké a sértődések ködében, egyre finomabb reflexekkel próbáljuk elhúzni riadt kis nyúlfejünket Pipolfen Edgárok és Cincinhejmer Albinok horgai elől, ahelyett, hogy fülönfognánk őket, hohó barátocskám, te magadra ismertél? Hát akkor nyomás csak gyorsan az áristom mélységes fenekére...

Egy kéz nehezedett a vállamra. A vészreakció állapotában fordultam arra. Tömzsi emberke állt előttem, arca mint a jonatán alma.

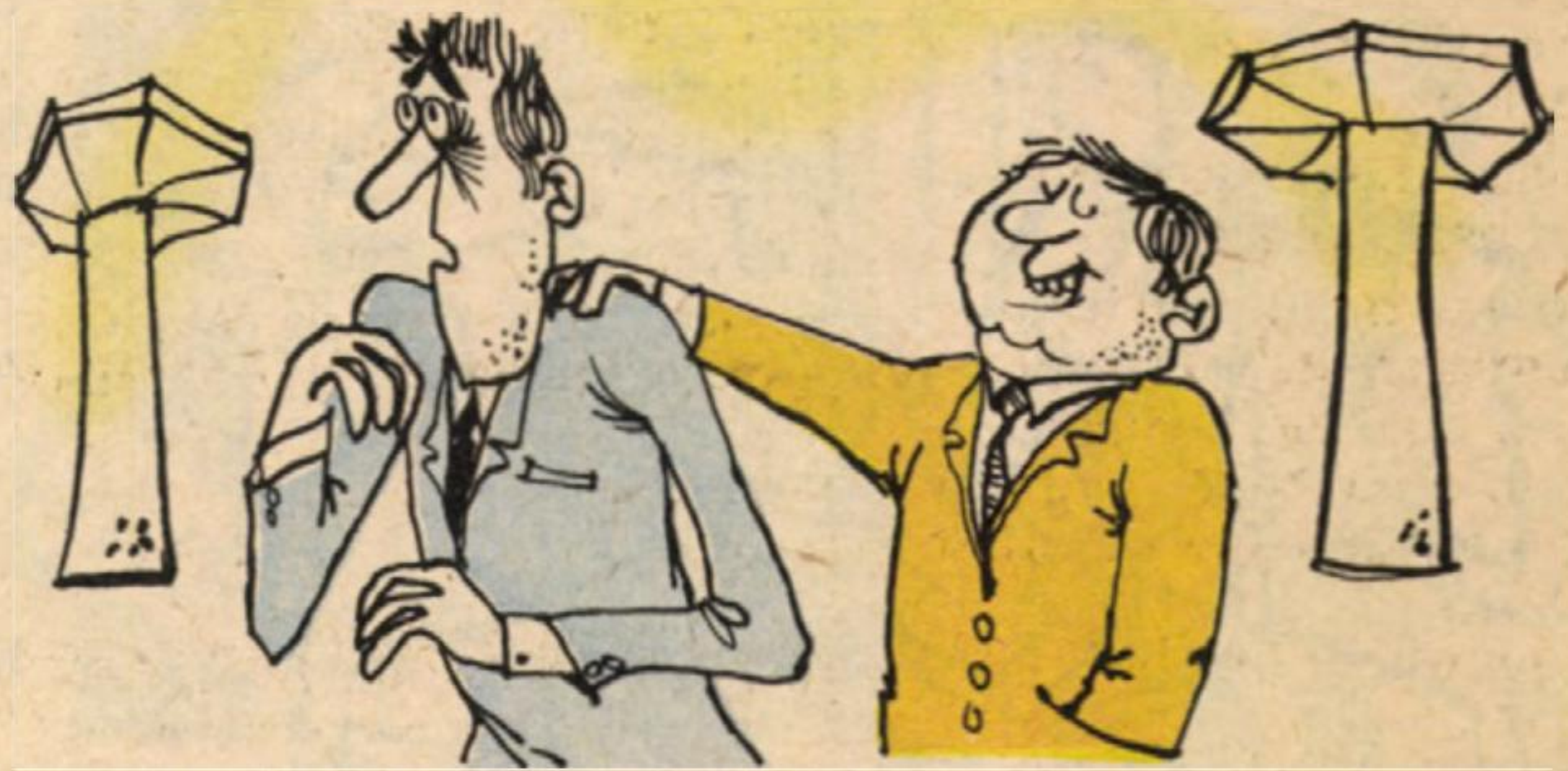

— Cincinhejmer Albin vagyok — mondta nagy és mosolygós örömmel. — Elnézést egy pillanatra.

A nyakamba borult és jobbról-balról arcon csókolt. Erőtlenül táncoltam el karjai közül.

— Hogyhogy? — kiáltottam. — Hát a pofonok?

— Az csak trükk volt, te csacsi! Eljöttél volna, ha csókokat ígérek?

Kivert a hideg veríték. Vadul csóváltam a fejem. A becsületembe azért senki se gázoljon.

— Mindent neked köszönhetek — kiáltotta a jonatánfejű. — Óriási az írott szó hatalma. Pár éve írtál egy kis marhaságot arról, hogy nem ragad a postabélyeg, itt kezdődött az én karrierem. Remek tipp volt, öregem. Betársultam egy kistrafikba, az összes bélyegről lemostuk a ragasztót. Mire a kuncsaft az ajtóhoz ért, a bélyeg már le is esett a borítékjáról, újra el lehetett adni. Volt egy kétforintos érték a madársorozatból, azt százötvenszer adtam el. Már bumerángnak becéztem, ki sem lehetett dobni, mindig viszszajött. Így összegyűlt egy kis tőkém és akkor jöttél megint te. Azzal a kis hülyeséggel a műemlékhamisítókról. Ez fantasztikus tipp volt. Vettem egy gödrös telket Pilisposzorádon és egy ötvenesért felvásároltam a helybeli óvodások összes agyagmunkáját. A szörnyű kis figurákat aztán elszórtam a telken. Jöttek a turisták, egy ezrest is megadtak darabjáért. Azt hitték, őskori lelet. Most röhögni fogsz, nyáron az indianapolisi múzeum őstörténeti szárnyában láttam viszont az egyik rémséges kis törökbasát. Ezt írták rá: „Venus of Pilisposzorád”. Hát köszönöm, pajtás, köszönöm.

Megint csókolni akart, én ügyesen elhajoltam, mire távozott. A lépcső aljából azonban visszanézett.

— A konyakkal megelőztelek — mondta a befutott emberek mosolyával. — Már két hónapja hordom nekik. Futball-labdába töltve. Mert a sport maga az egészség.

— Na és a négyéves kislányok? — kérdeztem nyomorultul.

— Erre még nem gondoltam — mondta. — De megint adtál egy tippet. Hiába, óriási az írott szó hatalma...

Peterdi Pál

SIKERÉLMÉNY

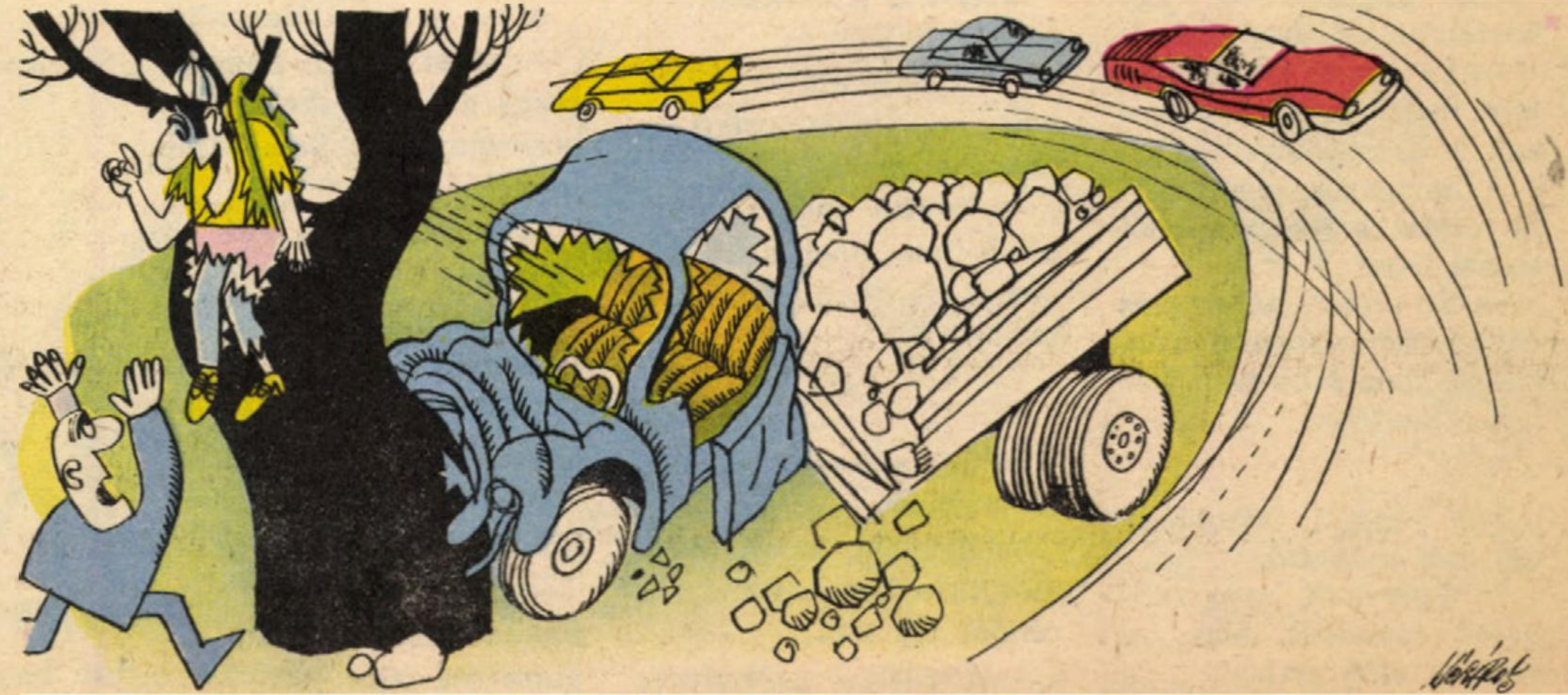

– De lehagyni mégsem tudtak!

Javítás

Kettesben indultunk útnak Gortvaival, az Ellenőrzési Főközpont emberével. Hónom alá szorítottam a vadonatúj strübnit, melyet előzőleg szándékosan megrongáltunk, vagyis meglazítottuk benne a Sulc-féle krómozott csövet. Kísérletünk célja az volt, hogy felderítsük, milyen árat kérnek a javítási munkálatokért, és milyen határidőre vállalják a munka elvégzését. Elsőként a „Hozsanna" javító szövetkezethez kopogtattunk be. Az átvevő szakember hosszan vizsgálgatta a készüléket aranykeretes pápaszemüvege mögül, aztán monoton hangon kijelentette:

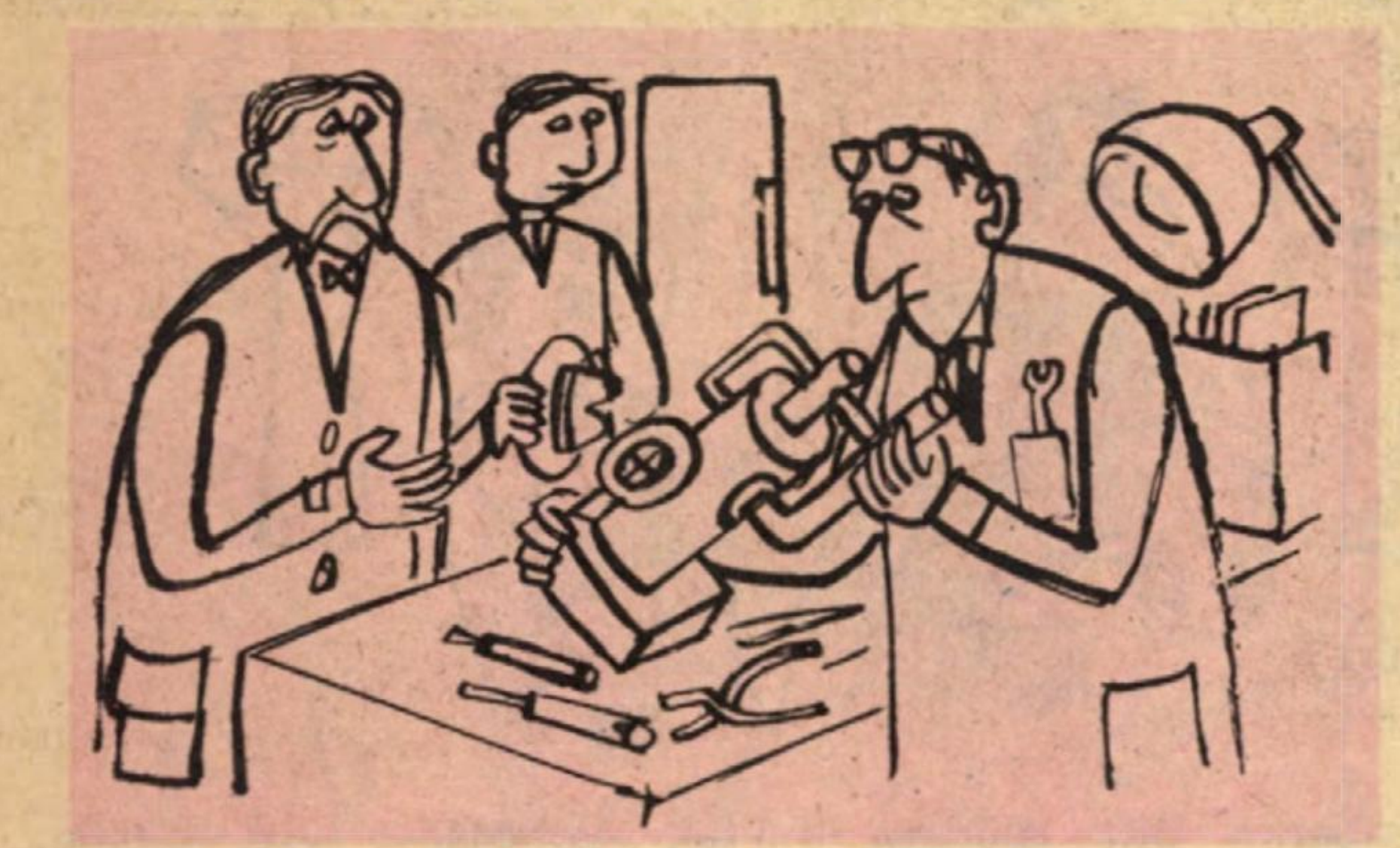

— Komoly konstrukciós hiba. Javítása rengeteg munkát igényel. Háromszáz forintba fog kerülni és jövő tavasszal, cseresznyevirágzás idején tessék érte jönni.

— Olcsóbban és hamarább nem lehet? — kérdeztem alázatosan.

— Ha alkudni akarnak, menjenek az Ecserire — mondta megvetően az átvevő és hátat fordított. Következő utunk Steplmayer Zsolt kisiparos pincéjébe vezetett. A mester éppen disznósajtot falatozott, lila csemegehagymával.

— Kérnek egy falatot? — érdeklődött barátságosan.

— Köszönjük, már uzsonnáztunk — válaszoltuk kórusban Gortvaival, majd letettük a masinát: — Ezt az izét kellene helyrehozni.

A mester rövid szemlét tartott a masina felett és barátságosan ránk mosolygott:

— Apró, jelentéktelen hiba, egy-kettőre kijavítjuk.

— Mikor jöhetünk érte?

— Tíz perc múlva. Hamarább nem tudom megcsinálni. Egyébként 570 forint az egész.

— Olcsóbban nem lehetne?

— Kérem, megcsinálom ötszázötvenért, de akkor nem vállalok garanciát.

— Még meggondoljuk — búcsúztam el a mestertől. Alig néhány perc múlva, már a „Szolid árak" KTSZ reprezentatív irodájában ültünk, a modern, süppedő fotelekben. Egy hófehér köpenyes szépasszony amerikai cigarettával kínált, aztán pille ujjaival megsimogatta a strübnit.

— Olyan lesz, mint új korában és baráti árat számítunk: 1100 forint. Jövő kedden kész.

— Biztos?

— Erre nem esküszöm.

Az „Aranykezű fiúk" javító szövetkezet főnöke sötét ruhában, komor ünnepélyességgel fogadott, majd miután megvizsgálta a strübnit, szomorúan kijelentette:

— Legyenek erősek. Mindennek vége. A készülék olyan súlyos állapotban van, hogy lemondhatnak róla. Hacsak... nem teszünk egy utolsó kísérletet. Rendkívül komoly műtétre lesz szükség. Mindent kicserélünk, átcserélünk, becserélünk. Szerencsére nálunk dolgozik az ország egyetlen specialistája, aki még segíthet. A beavatkozás tiszteletdíja 1471 forint és 50 fillér. Mindent megteszünk, ami emberileg lehetséges. Tessék érdeklődni mához egy évre, karácsony és szilveszter között.

— Még meg kell beszélnünk a dolgot otthon, a feleségemmel — hebegtem, és innen is eltűntünk. Ménkű Herbert, a Gáz utcai kisiparos rendkívül barátságosan fogadott bennünket. Néhány percig derűs arccal tanulmányozta a strübnit, aztán vidáman közölte:

— Semmi baj. Egy kicsit meglazult benne a Sulc-féle krómozott cső.

— Mennyit kér a javításért, és mikor lesz kész?

Ménkű Herbert kedvesen megveregette a vállunkat:

— Ingyen, barátságból megcsinálom. Két perc múlva vihetik.

Azzal néhány ügyes mozdulattal megreperálta a masinát. Amikor elbúcsúztunk, könnyedén csókot lehelt a homlokunkra.

— Legyen szerencsém máskor is! Mindent a lakosság szogálatában!

Kinn az utcán Gortvai, az Ellenőrzési Főközpont embere dühösen földhöz csapta szőke vendéghaját és mokány fekete bajuszát:

— Felismert! Legközelebb valami jobb maszkot kell készítenem!...

Galambos Szilveszter

---

hátha valaki nem ismeri

Mottó: „Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új."

Egy angol betér egy kastélyba és megkérdezi:

— Ez az az eladó kastély, melyben éjjel-nappal egy kísértet tanyázik?

A házigazda megigazítja magán a fehér lepedőt és azt feleli:

— Én már háromszáz éve lakom ebben a házban és még soha nem láttam kísértetet.

*

Egy svájci iskolában így szól a tanító:

— Gyerekek, meg tudnátok mondani, hogy ki volt az első ember?

Gusztika jelentkezik:

— Tell Vilmos.

— Az első ember Ádám volt — figyelmezteti a tanító a gyereket.

— Tanító bácsi, nem gondoltam, hogy a külföldieket is tekintetbe kell venni...

*

Két motoros rendőr hosszabban követ egy személyautót, aztán megállítják a kocsit. Az egyik rendőr így szól:

— Őszinte elismerésünk, mintaszerűen közlekedik. Ezért fogadja el jutalmul ezt a kétszáz márkát. Hadd kérdezzem meg, mire fogja felhasználni ezt a pénzt?

Mire a kocsi vezetője:

— Most fogom megszerezni az autóvezetési jogosítványt. Azt sem adják ingyen.

Megszólal mellette a felesége:

— Ne higgyenek a férjemnek. Ha be van rúgva, mindig ostobaságokat fecseg.

A hátsó ülésen most így kiált fel a nagypapa:

— Ugye mondtam, hogy lopott autóval nem fogunk messzire jutni?

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
KI AZ ABSZOLÚT MAKACS EMBER?

Balázs-Piri Balázs:

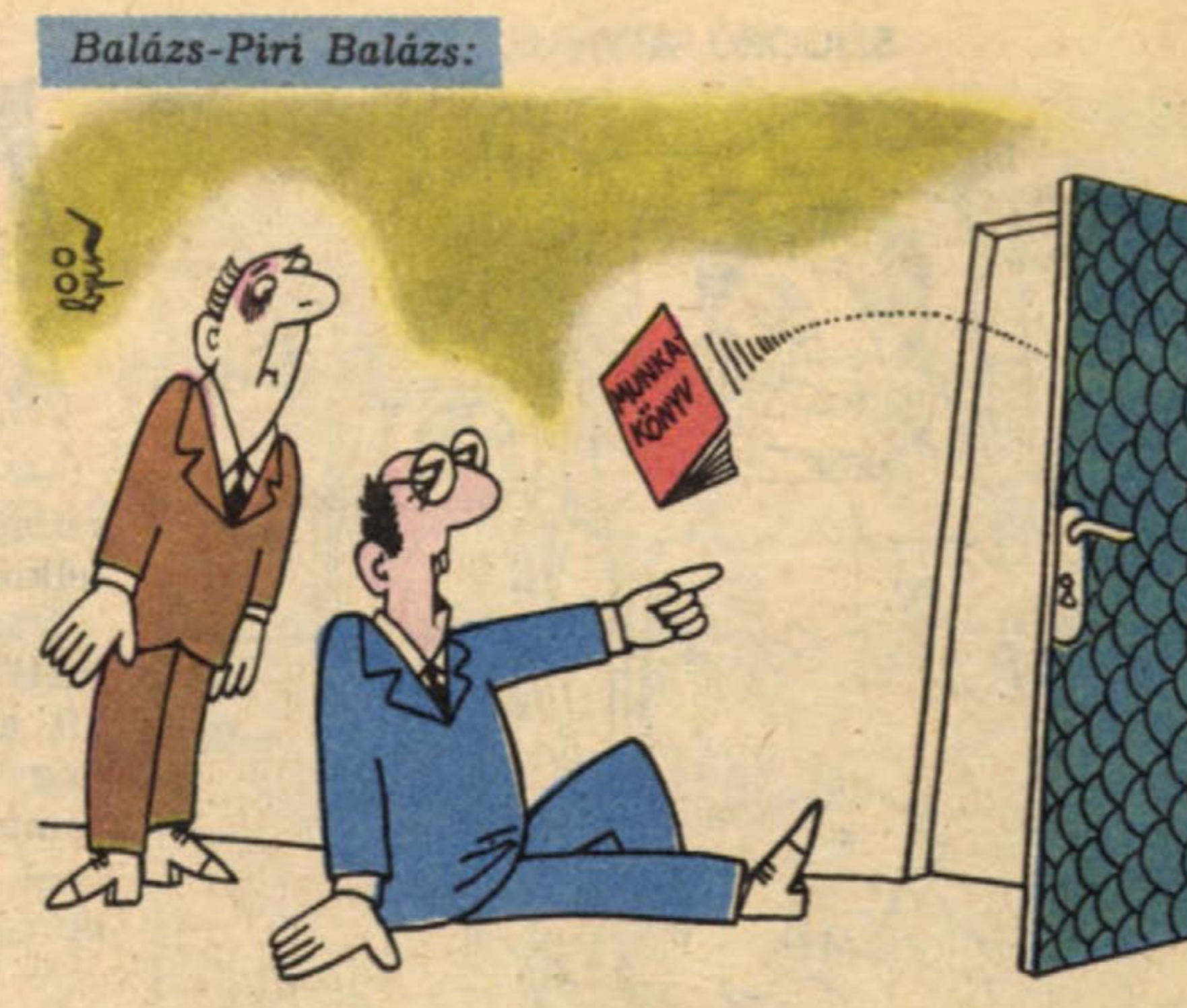

– Akkor is azt mondom: a főnök kiskirály!...

Dallos Jenő:

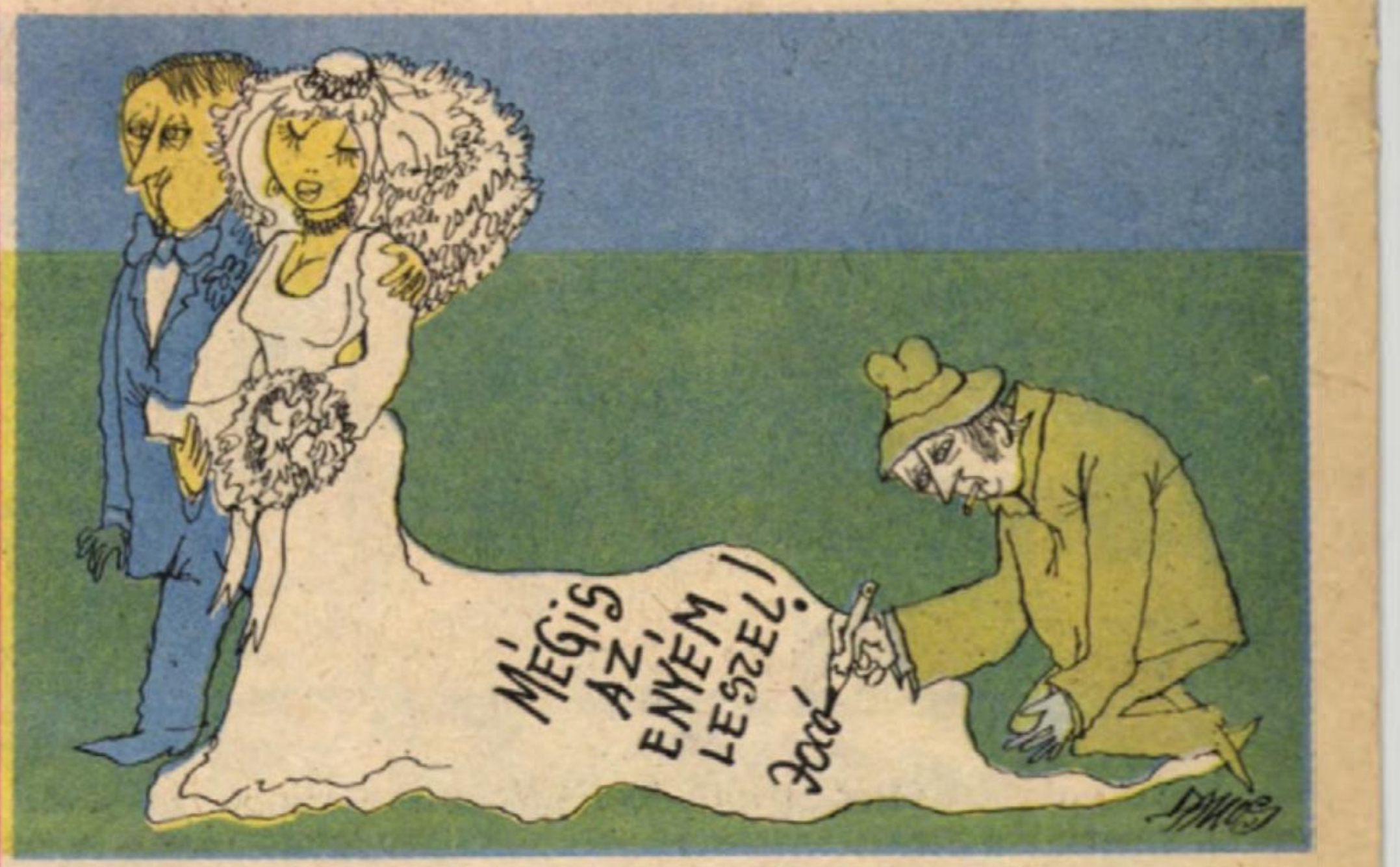
MÉGIS AZ ENYÉM LESZEL!

Brenner György:

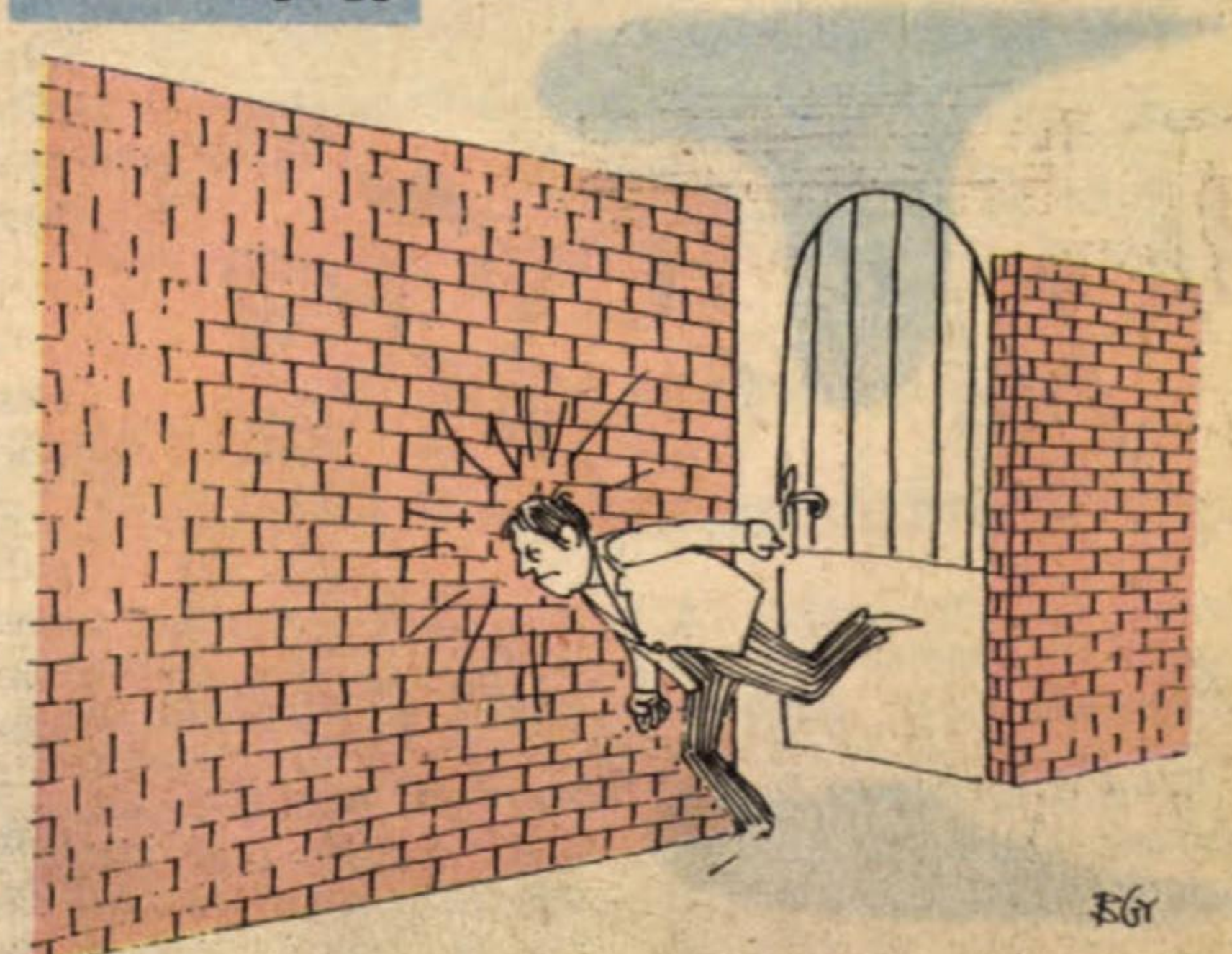

– Nem tudom. Lehet, hogy én...?

Szűr-Szabó József:

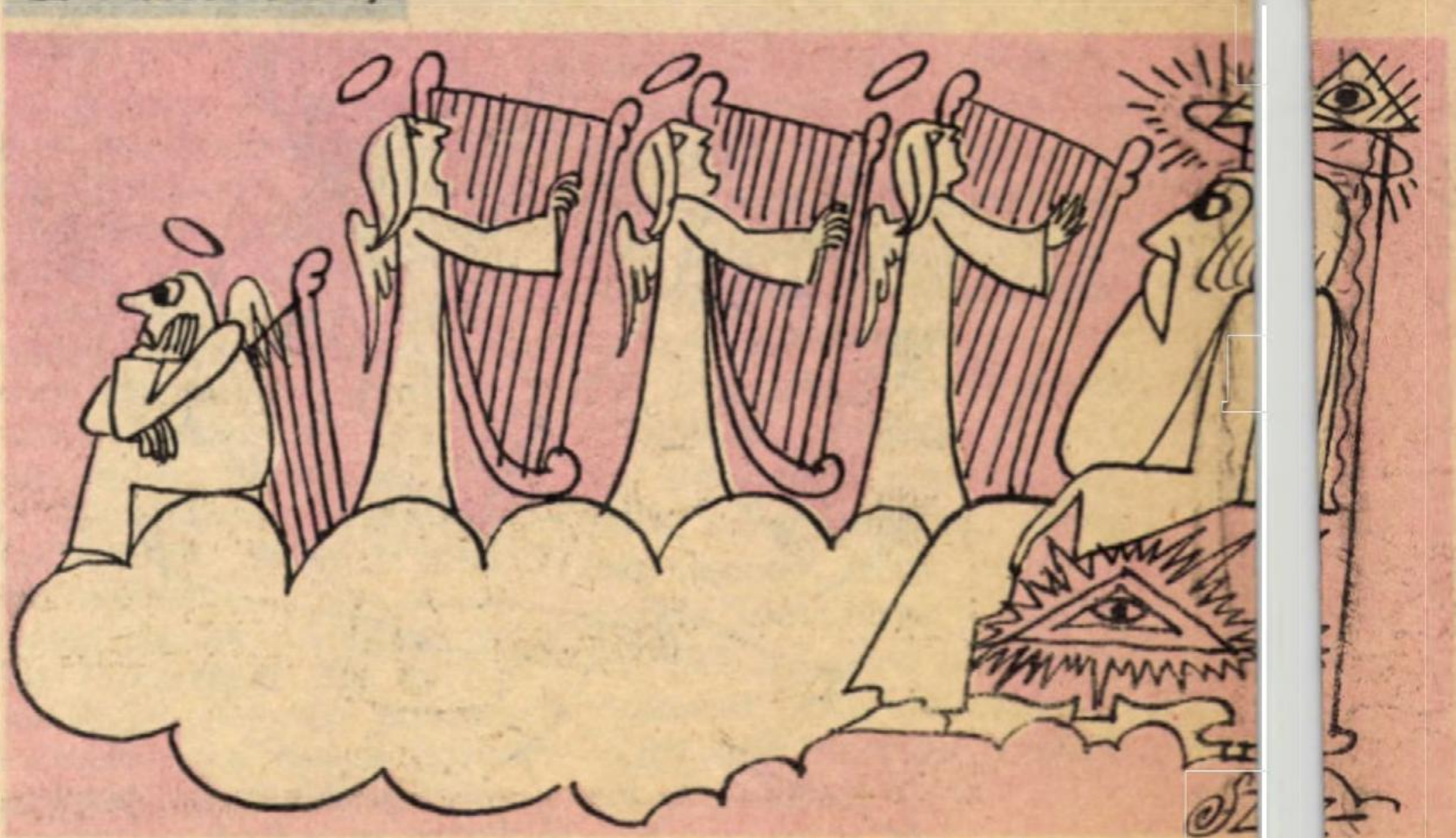

– Az istennek se akar dolgozni!

Lehoczky István:

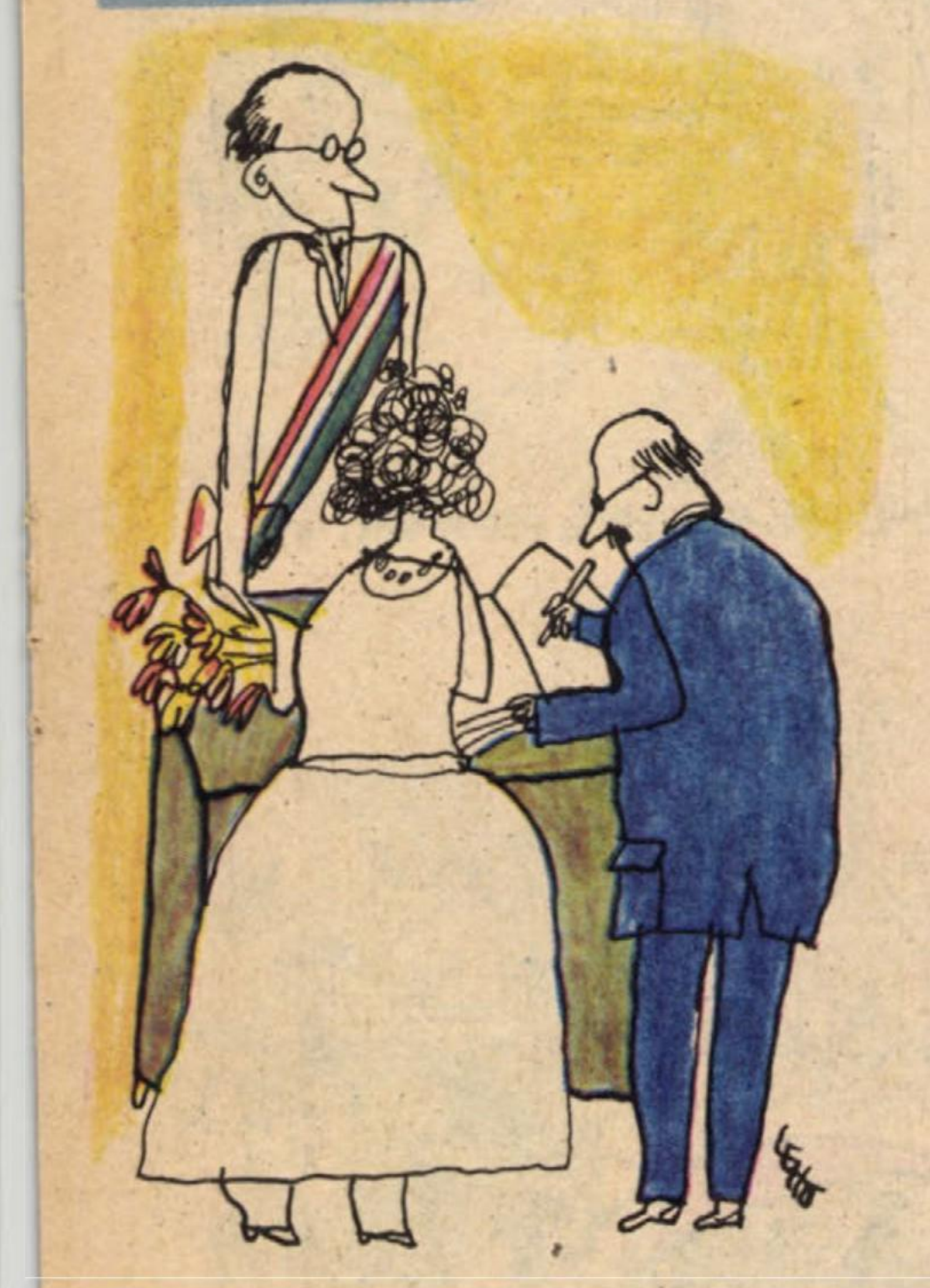

– Ha valaki a saját elvált feleségét veszi újra feleségül.

Takács Imre:

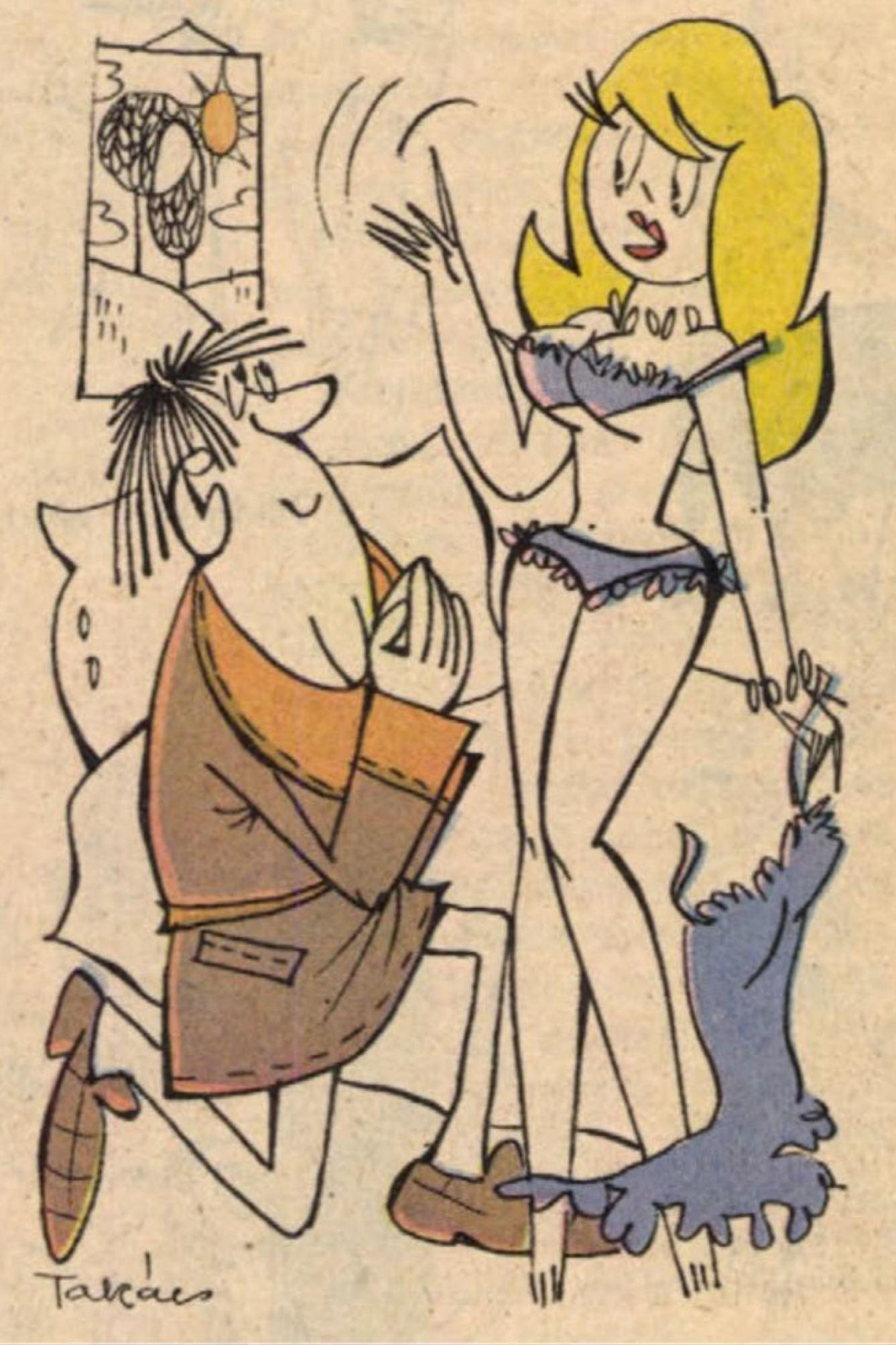

– Hiába könyörög, Pista, nem vagyok hajlandó levetni a parókámat!

Várnai György:

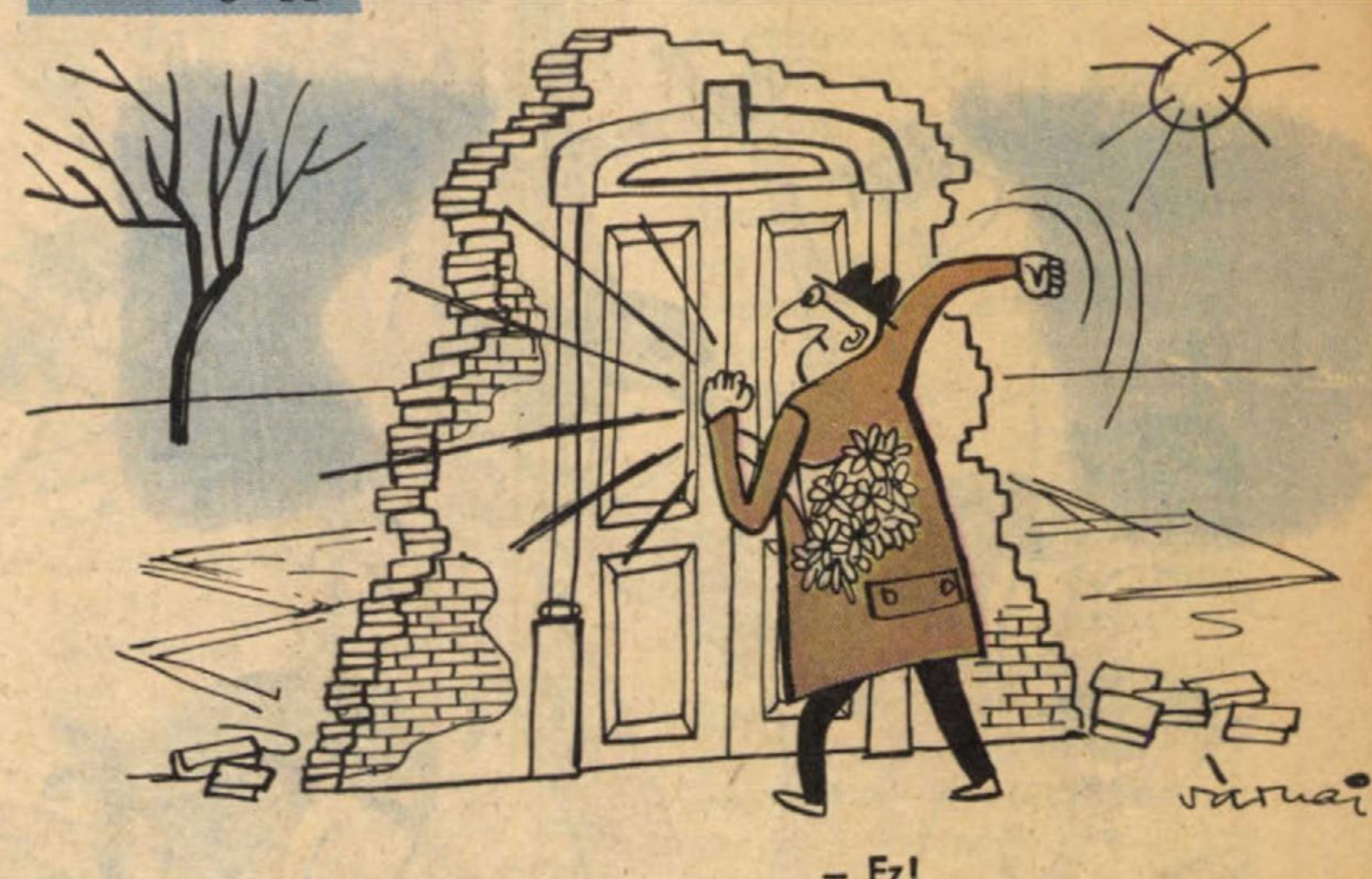

– Ez!

Fülöp György:

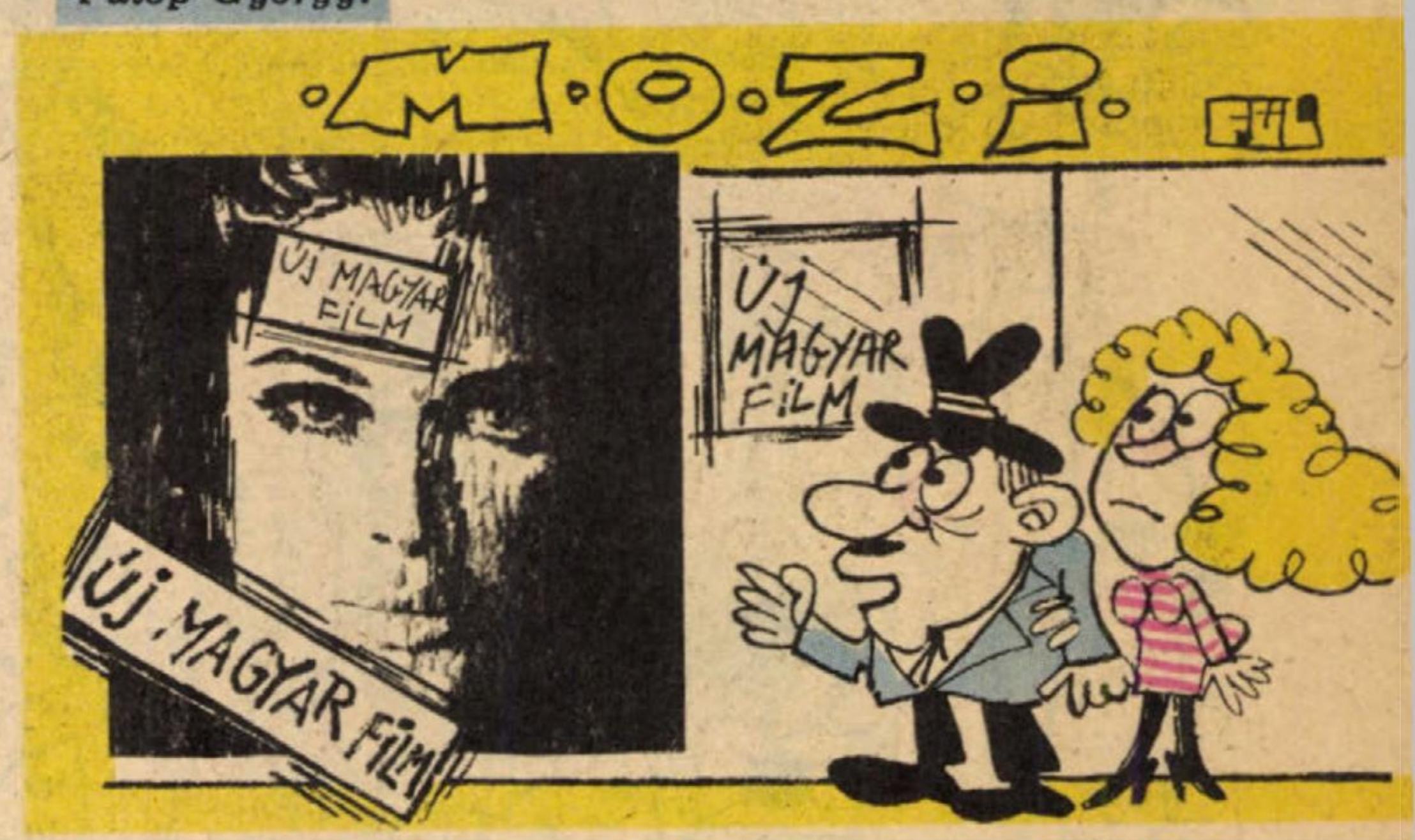

– Menjünk be, talán ez jobb lesz.

Erdei Sándor:

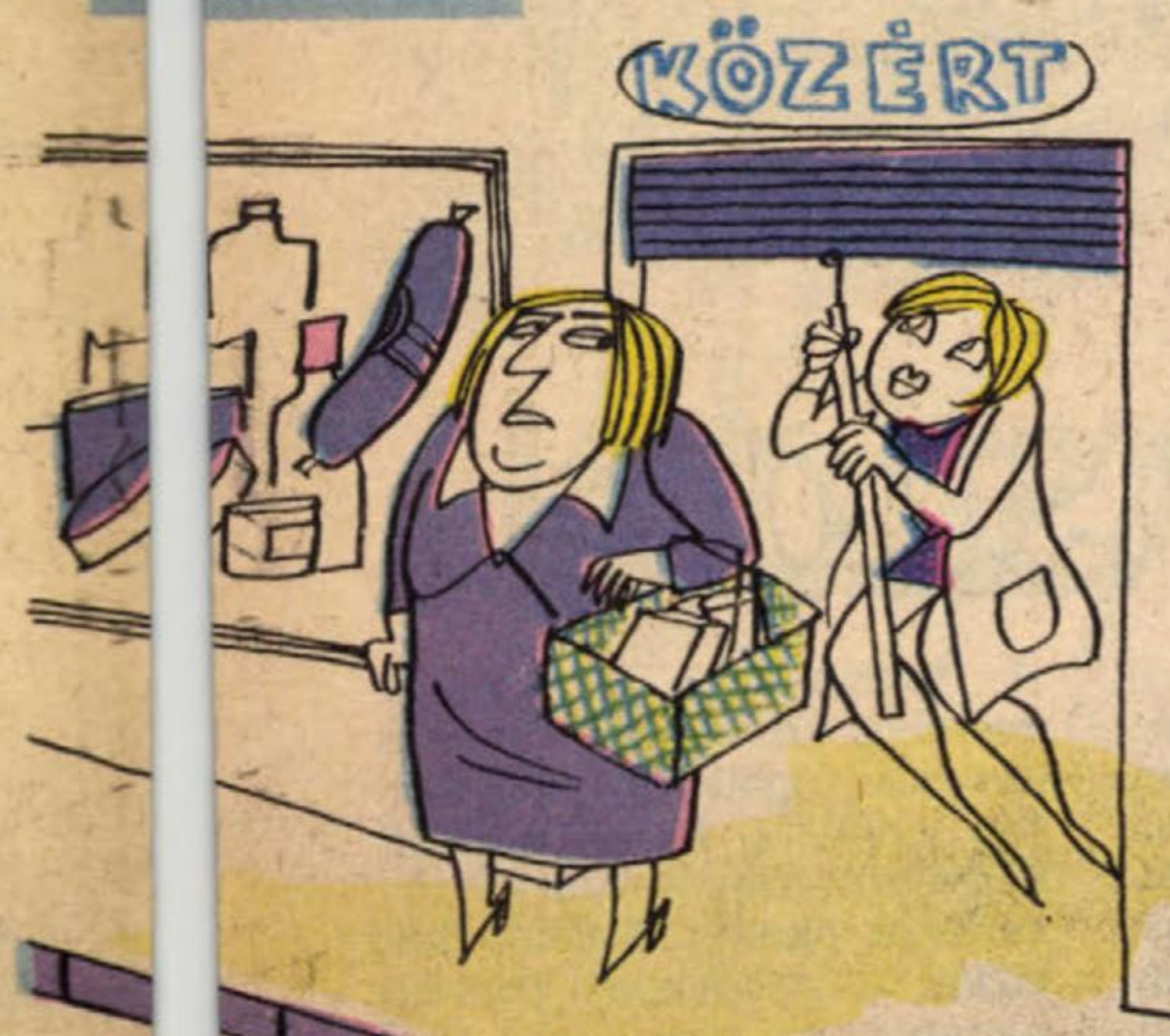

– Aki megvárja, amíg visszaköszönnek.

Tót Gyula:

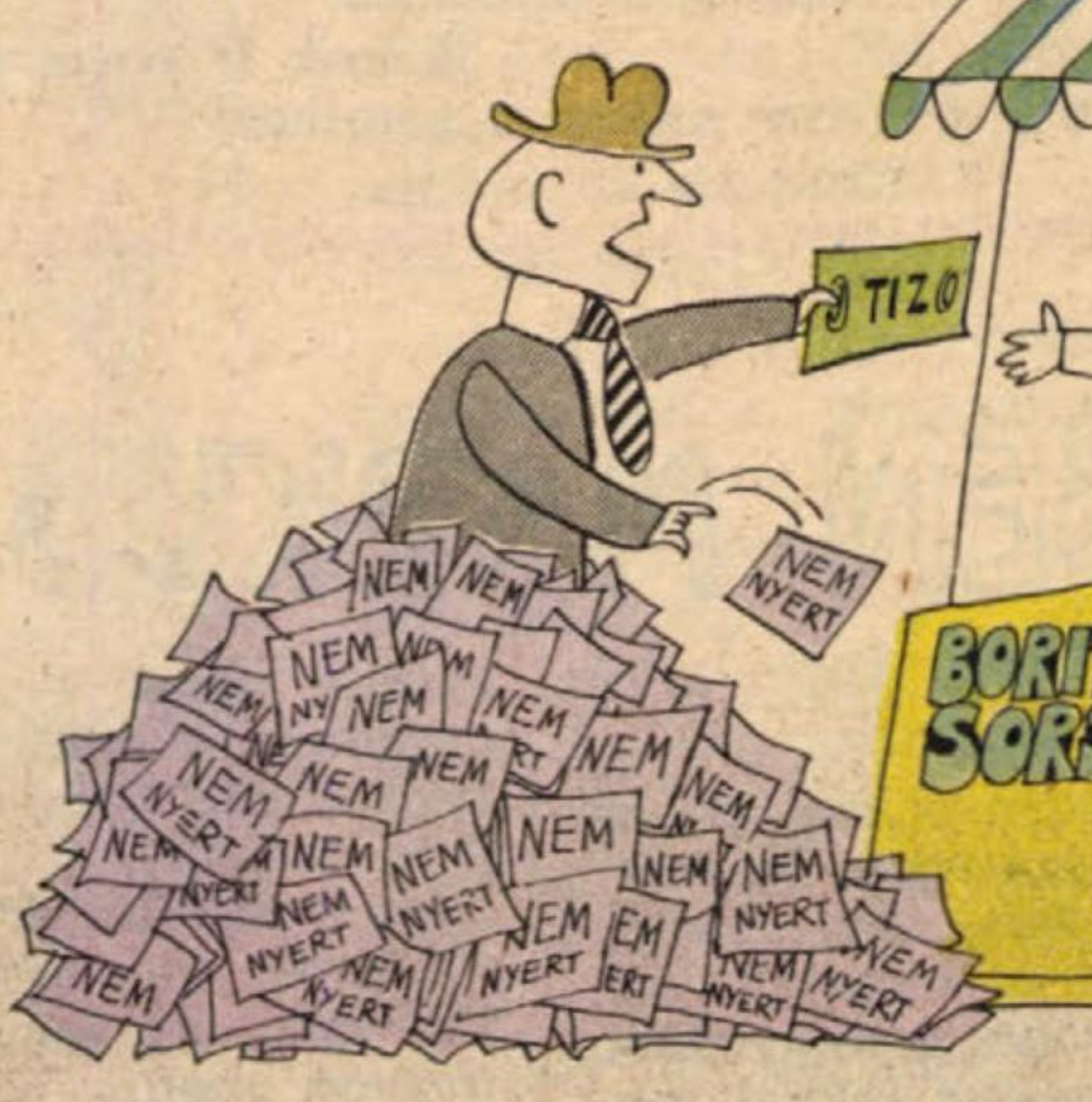

– Kérek még kettőt!

Vasvári Anna:

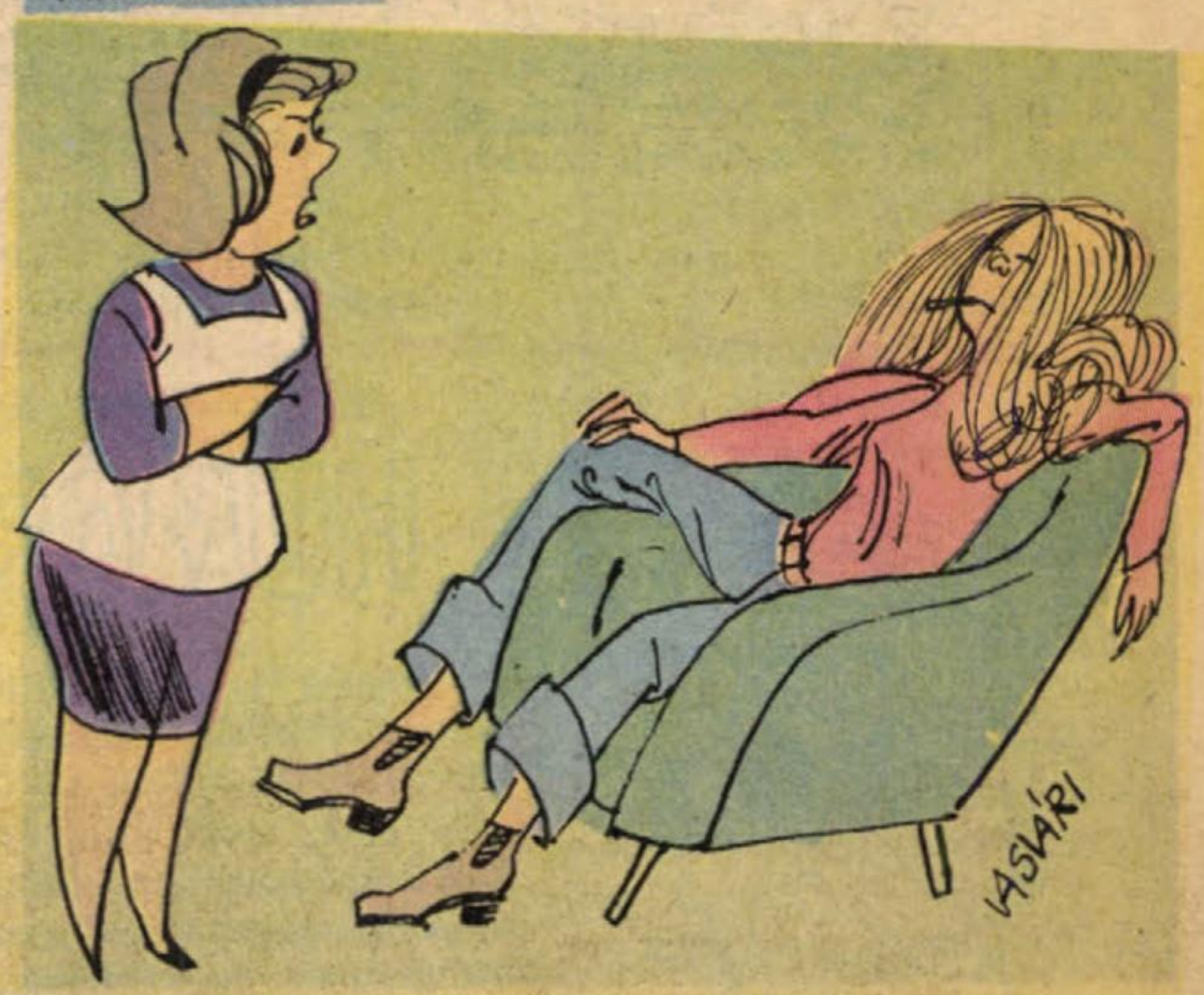

– Aki azt hiszi: lehet a gyereket nevelni...

Barát József:

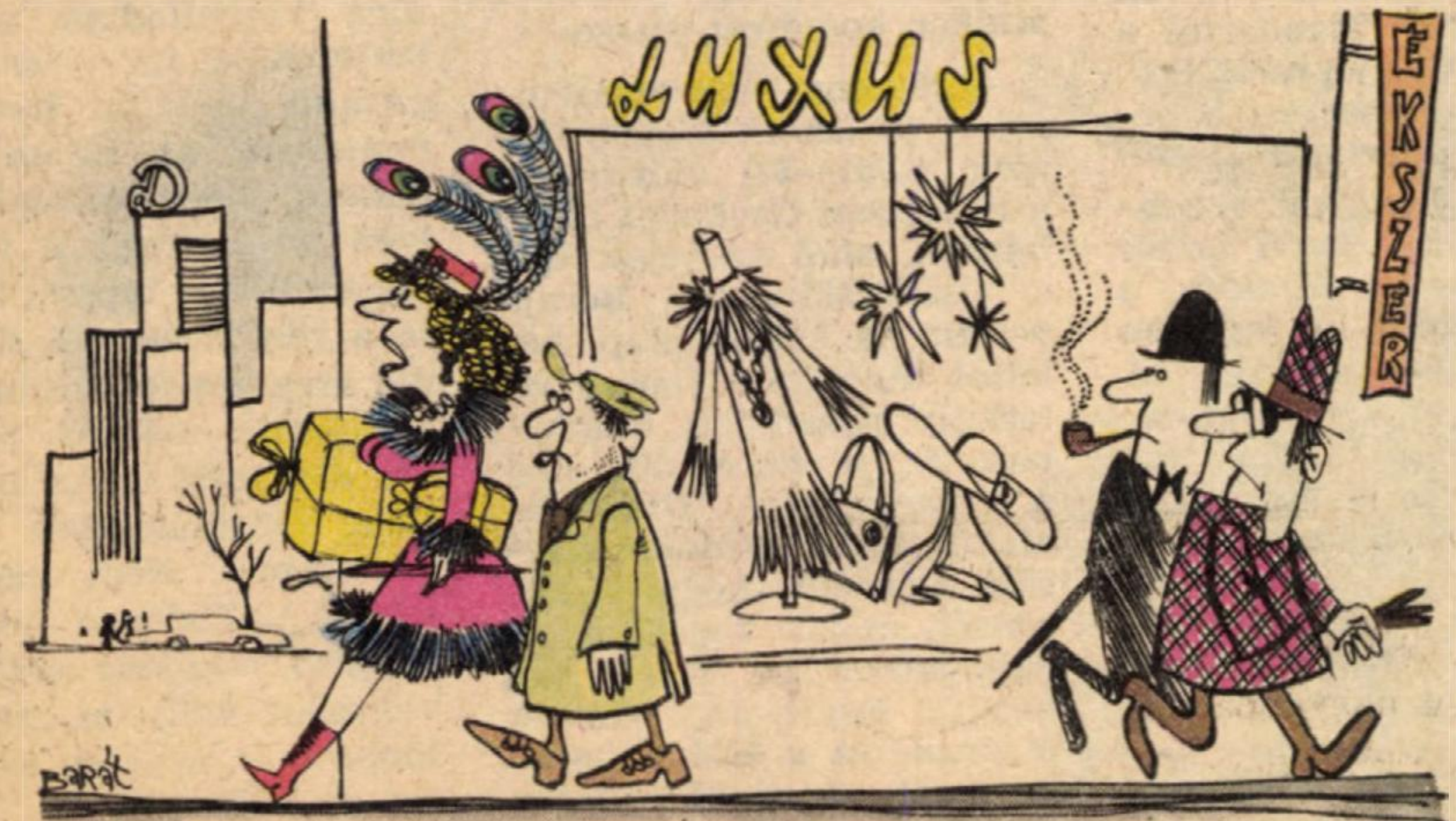

– Ne ellenkezz, Géza. Igenis, megvesszük neked azt a füstszűrős szipkát...

Endrődi István:

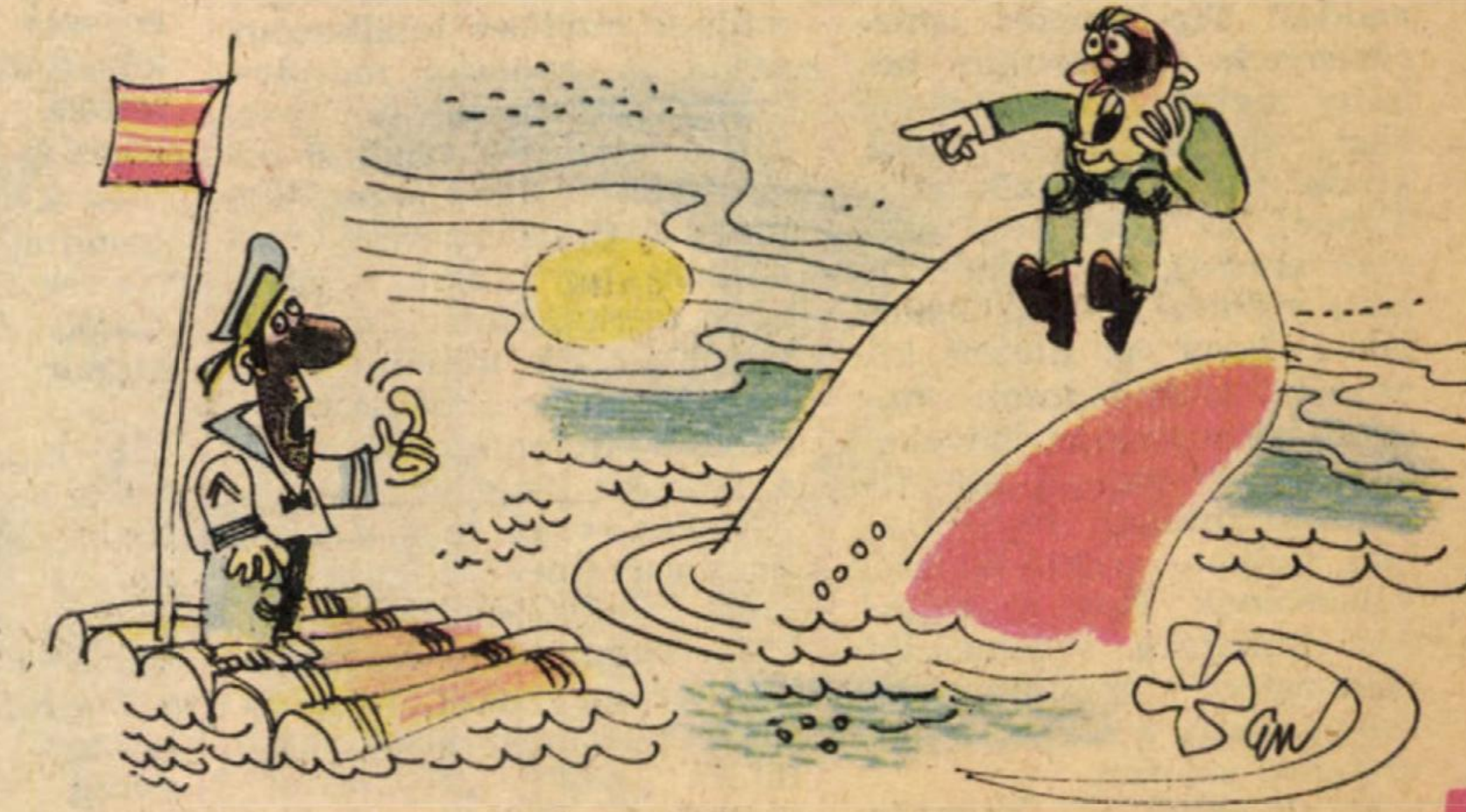

– Nem megyek sehová, retúrjegyem van!...

INVÁZIÓ

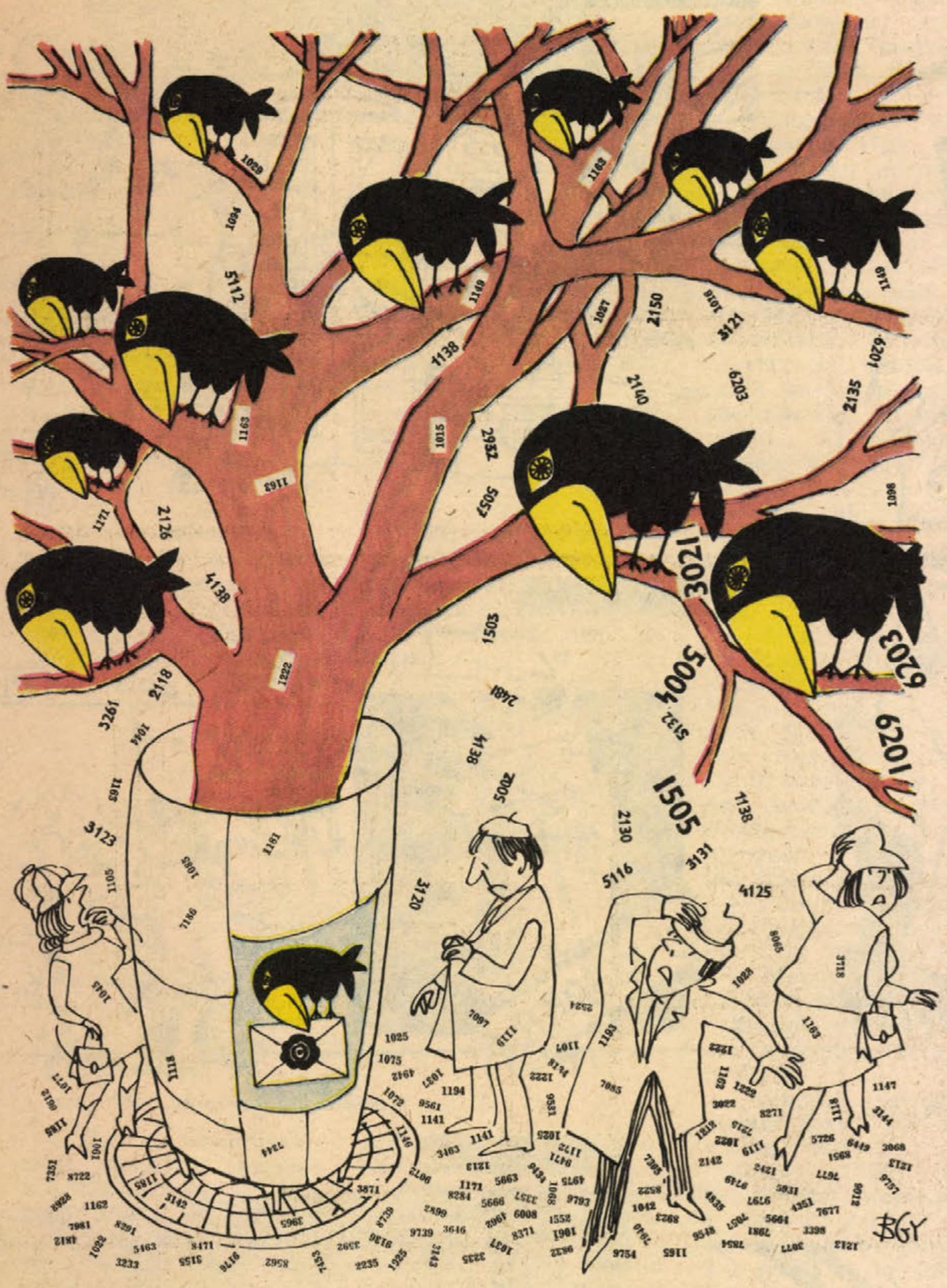

MÚZEUMBAN

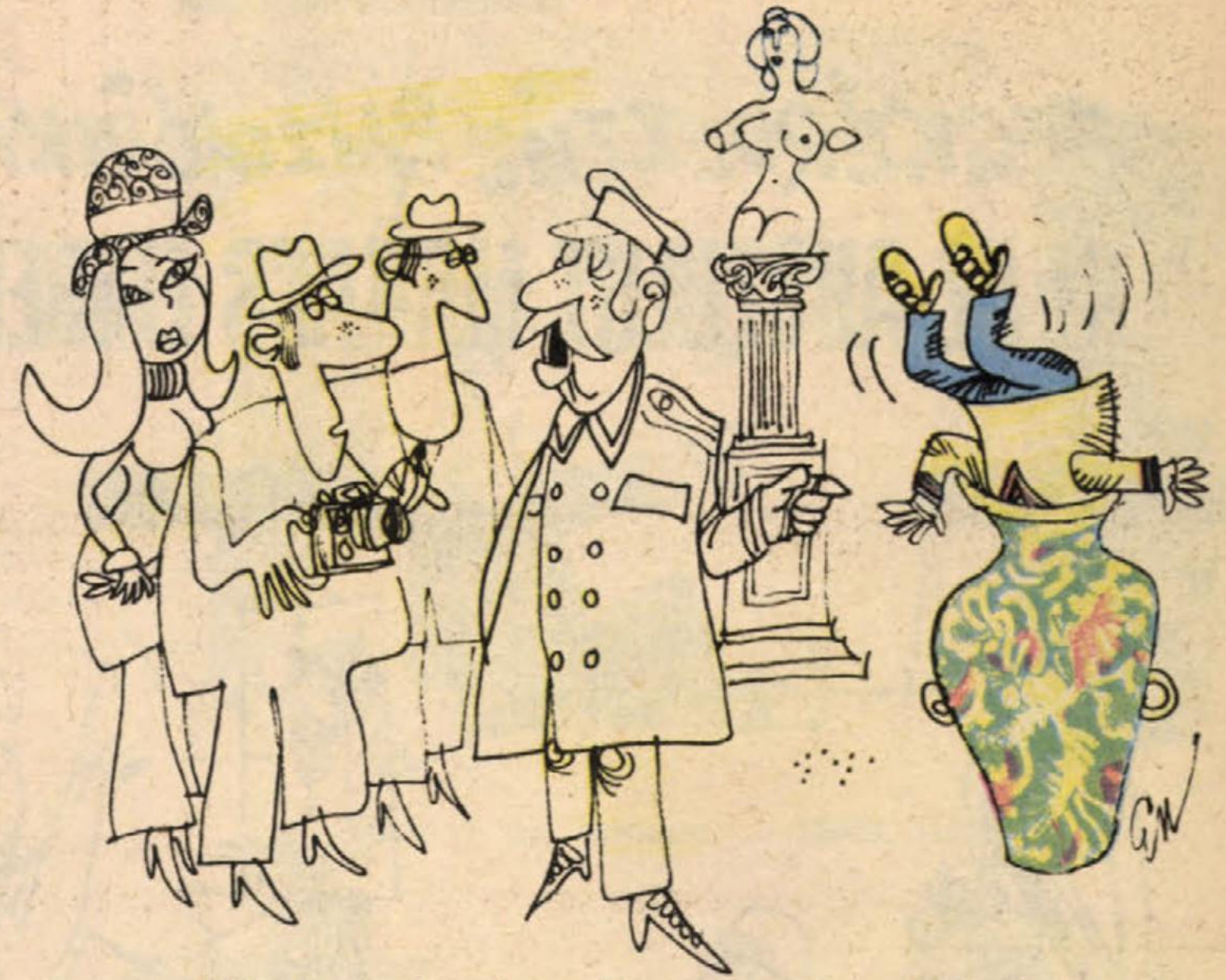

– Ming-kori váza, huszadik századbeli gyerekkel!...

FEJLŐDÉS

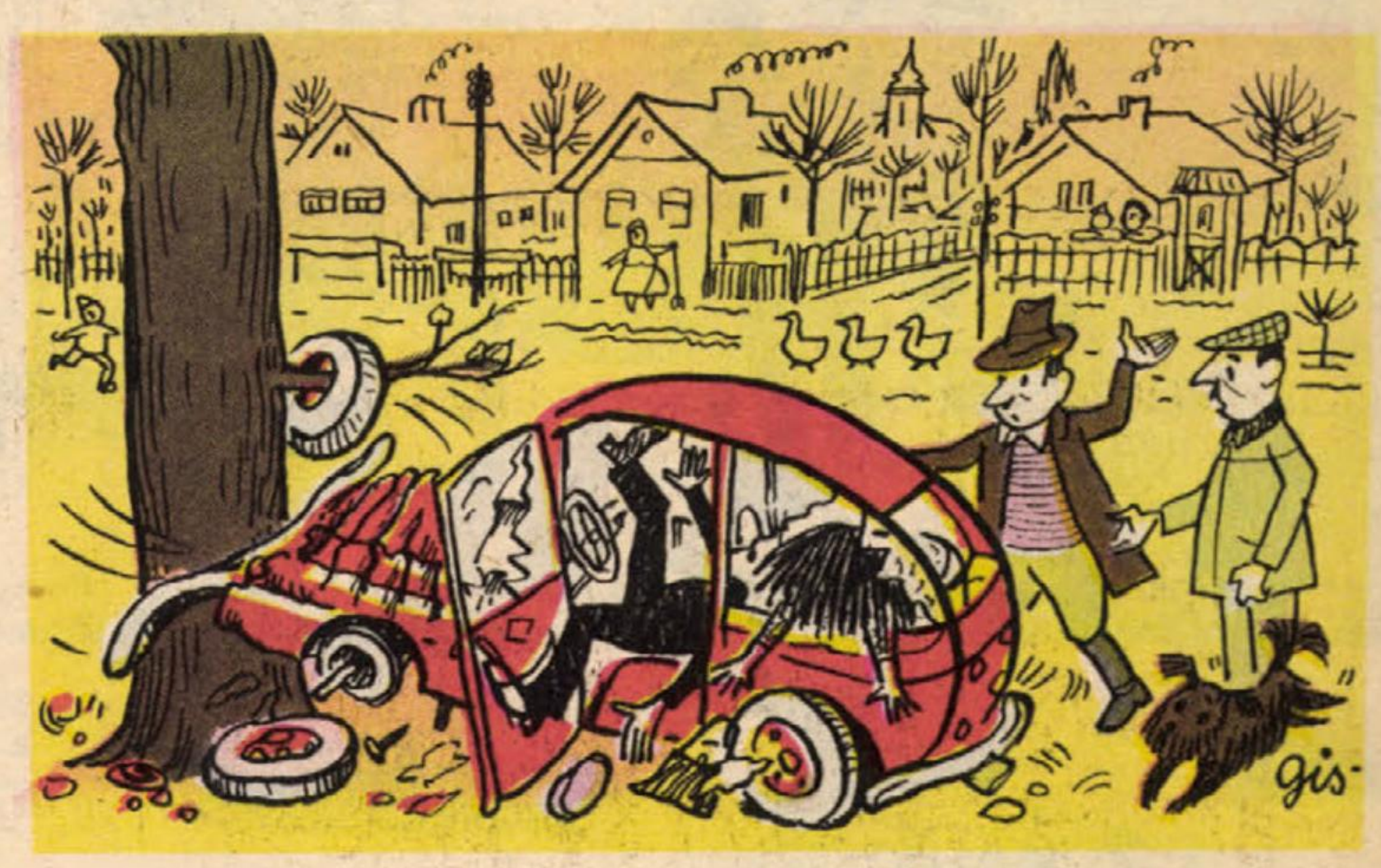

– Nálunk is egyre több a baleset. Megint közelebb került a falu a városhoz!

HUMORÜGYBEN MÁRKUS LÁSZLÓVAL

A múltkoriban — utólagos engedélyeddel — a következő „kísérletet" végeztem a neveddel: Tíz-tizenkét ismerősömnek fölsoroltam néhány nevet. Arra kértem őket, vágják rá kapásból, kinek mi a foglalkozása. Tudom, az ötlet nem egészen eredeti, de én nem is arra voltam kíváncsi, tudják-e, hogy az illetők kicsodák (szándékosan nagyon közismert neveket mondtam), hanem azt figyeltem, milyen hangsúlylyal, milyen arckifejezéssel válaszolnak. Nos, a te neved hallatára valamennyi „áldozatom" spontán mosolyra húzta a száját, s úgy mondta: színész.

— Ezekből a „spontán reagálásokból" következtetsz arra, hogy én kitűnő alany vagyok humorügyben?

— Igen, mert mint érdekelt válaszolsz egy *humorügyi* kérdésemre: Jó az a művésznek, ha a közönség „eljegyezte" őt a humorral?

— Erre egy szóval a következő két szót válaszolom: igen, jó. Gyakorlatban természetesen nem ilyen egyszerű a válasz. Bontsuk talán kétfelé! Egy: amikor *civilben* találkozom evvel a „spontán mosolylyal", amikor az utcán a kisfiú ujjongva bökdösi az apukáját: „Nézd, apu, ott megy a Cinci bácsi!", vagy amikor egy totyogó öreg bácsi megszólított: „Ma este miről tetszik mesélni Laci bácsi?", vagy amikor Béni hangon utánam kiáltották a srácok: „Szia, Béni!" — ilyenkor csak azt érzem, hogy szeretnek az emberek, mert örömet szereztem nekik. Akadnak természetesen „jóakaróim", akik az ilyen utcai hozzámszólások hallatára nagy „részvéttel" fordulnak hozzám: miért tűröd, hogy gúnyoljanak?

— Előfordul, hogy valóban gúnyolnak?

— Egészen biztos, és itt jön a „spontán mosoly" másik oldala. Az, akinek előlegezik a mosolyt, annak a további mosolyokért, meg nevetésért sokkal jobban meg kell szolgálnia, s ha az ember egy kicsit is ad magára, nem ripacskodással, nem bohóckodással!

— Bocsáss meg a tapintatlanságomért, de — apropó „bohóckodás" — én egyszer Uray Tivadartól a következő megjegyzést hallottam: „Imádom ezt a bohócot!" Rád értette.

— Kösz, hogy ezt visszamondtad, jólesett. A bohócot egyébként vállalom, a bohóc ugyanis a legősibb humor megtestesítője. A Művésznő hintaja című darab házi főpróbáján történt, hogy a próba végén Ádám Ottó, a rendező, a szokástól eltérően egyetlen szót sem szólt hozzánk. Psota Irén és én értetlenül álltunk a színpadon, és hol egymásra néztünk, hol pedig a sötét nézőtérre, ahol Ádám már indult kifelé. „Ottó, kérlek — kiáltottam utána —, hát nem mondasz semmit? Valami instrukciót, vagy..." Ádám erre megállt, és így szólt: „Két rossz bohóc vagytok, fűrészpor kell alátok!" Aztán már ott sem volt. Mi nagyon mellre szívtuk ezt a véleményt, és másnap a nyilvános főpróbán már — ezt minden dicsekvés nélkül mondom — két *jó bohóc* voltunk. Mert ez a kérdés lényege.

— Mi a helyzet akkor, amikor komolyat játszol?

— Nekem — szerencsémre — jó iskolám volt. Hat évig (1951—57) játszottam a debreceni Csokonai Színházban, ahol az egyik nap a Csárdáskirálynő Bónija voltam, a másik nap balettot táncoltam (Igen, balettot!) társadalmi munkában és a harmadik nap a Hamletben Claudiust alakítottam. Mindig sikerült elérnem, hogy a közönség annak fogadjon el, akit játszottam. Ma is így van ez. Egyik nap játszom a *Zendülés a Caine hajón* ügyészét, és nincs spontán mosoly... Aztán a másik nap Albert herceg vagyok *A hattyúban*, és mosoly mosolyt követ, sőt nevetés nevetést, gyakran még soron kívül is, ha az istenek kegyesek hozzám és rövidzárlatot okozva sötétbe borítják a színházat. Történt ugyanis az idei évad első előadásán, hogy az első felvonásban, miután szerepem szerint elmondtam, hogy „Hát az valami csodálatos, hogy nálatok milyen jól alszom", sötét lett. Néhány perc után, amikor újra kigyulladtak a reflektorok, így szóltam: „Amint már az imént is mondtam: az valami csodálatos, hogy nálatok milyen jól alszom." A közönség nyíltszíni tapssal fogadta a rögtönzésemet, én pedig arra gondoltam, milyen jól jönne máskor is egy kis rövidzárlat. Az istenek félig meghallgatták néma fohászomat. Négy egymást követő előadáson, mindig az első felvonás alatt rövidzárlat volt, de „sajnos" többé már nem én kaptam ezt a „végszót".

Sólyom László

HÁZ

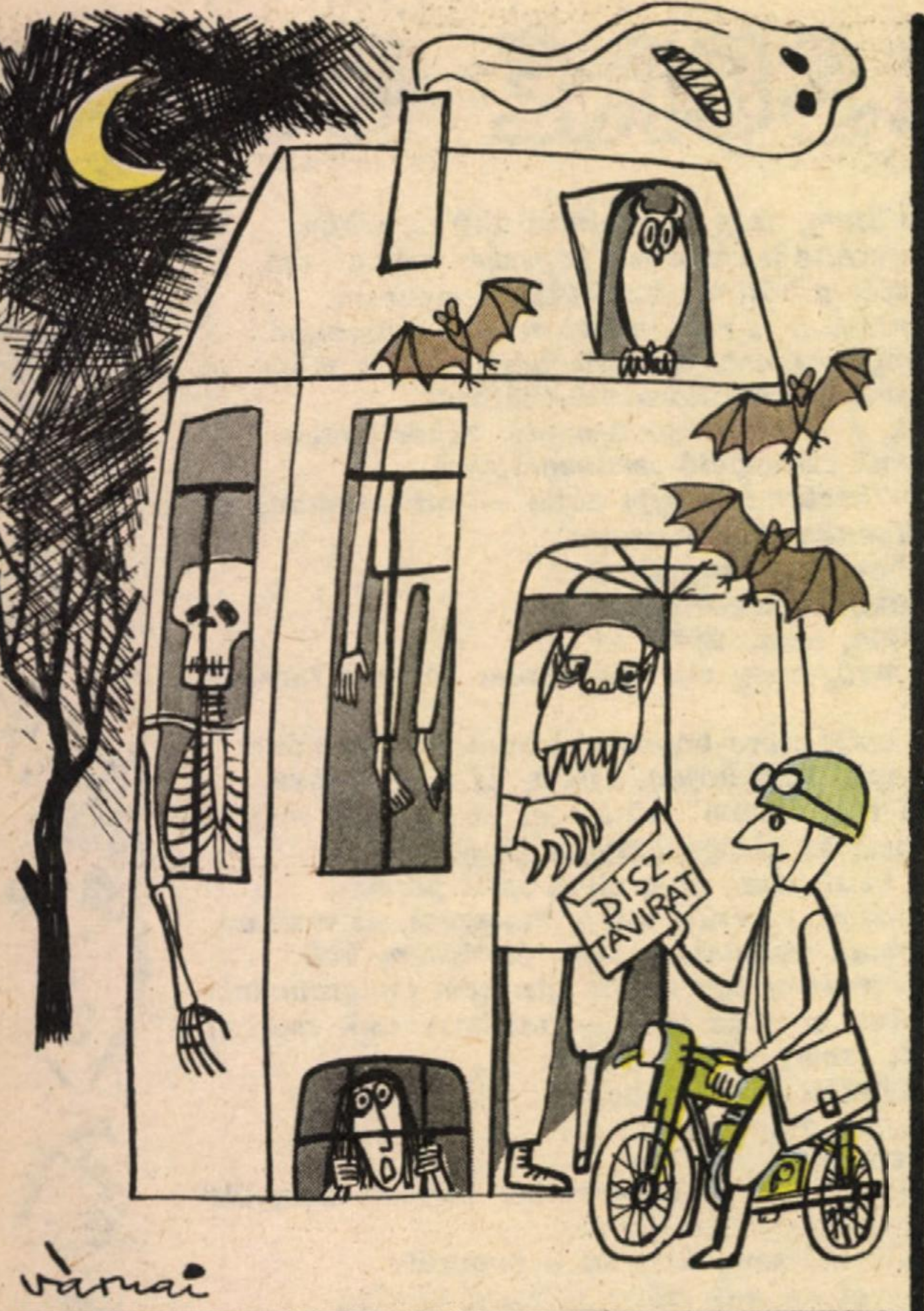
DÍSZ-TÁVIRAT
várnai

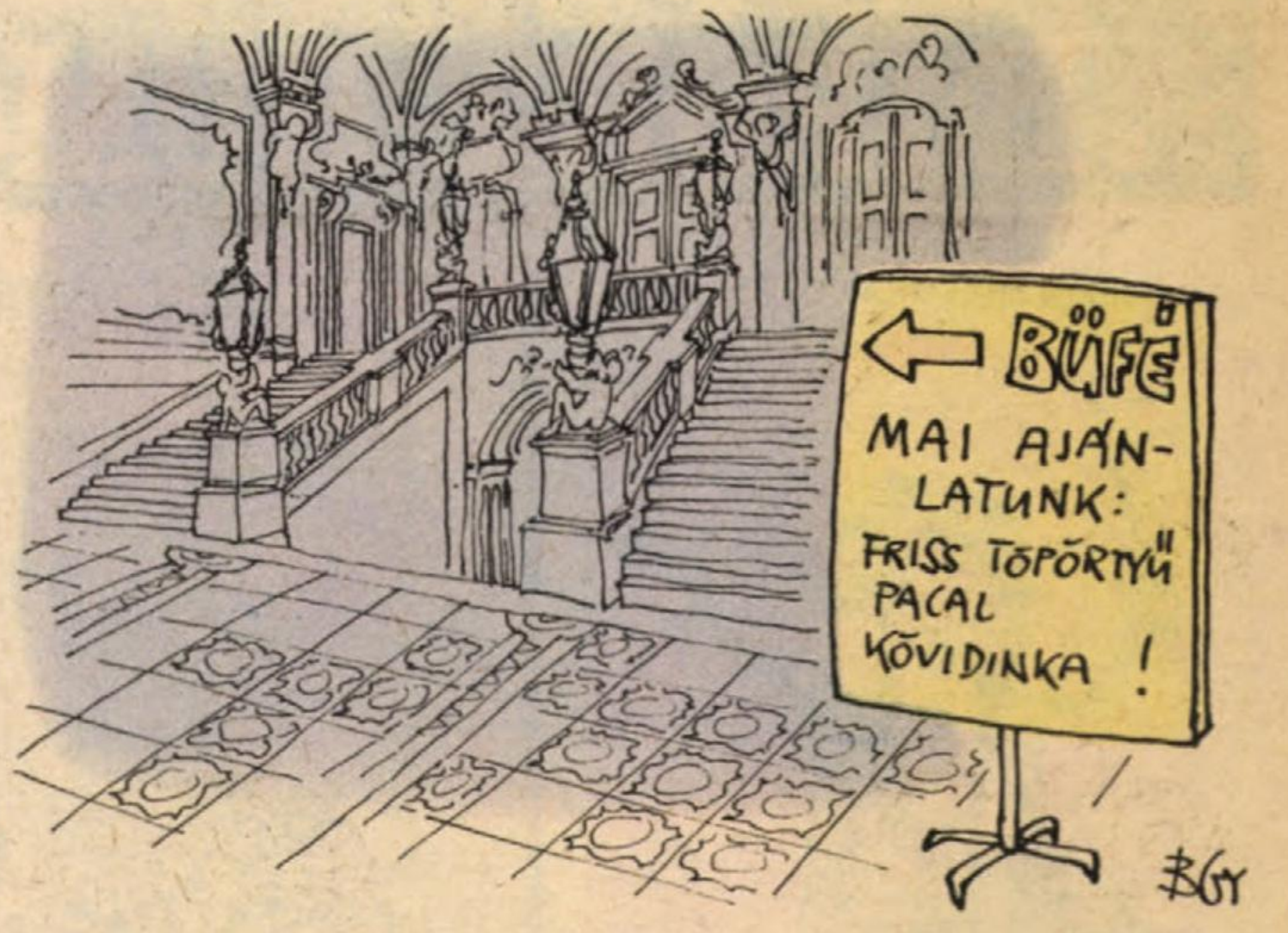
BÜFÉ
MAI AJÁNLATUNK:
FRISS TÖPÖRTYŰ
PACAL
KŐVIDINKA !
BGY

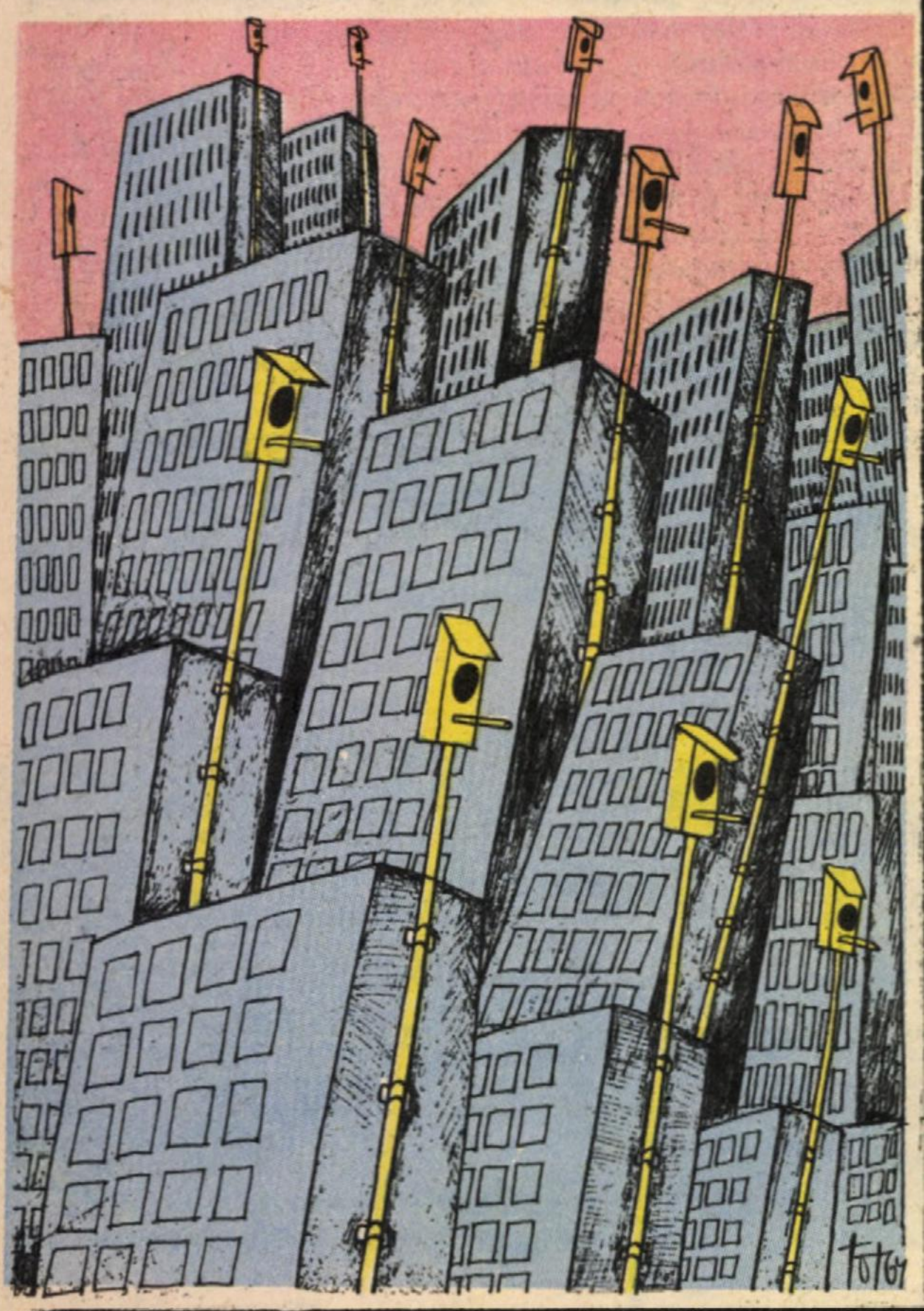

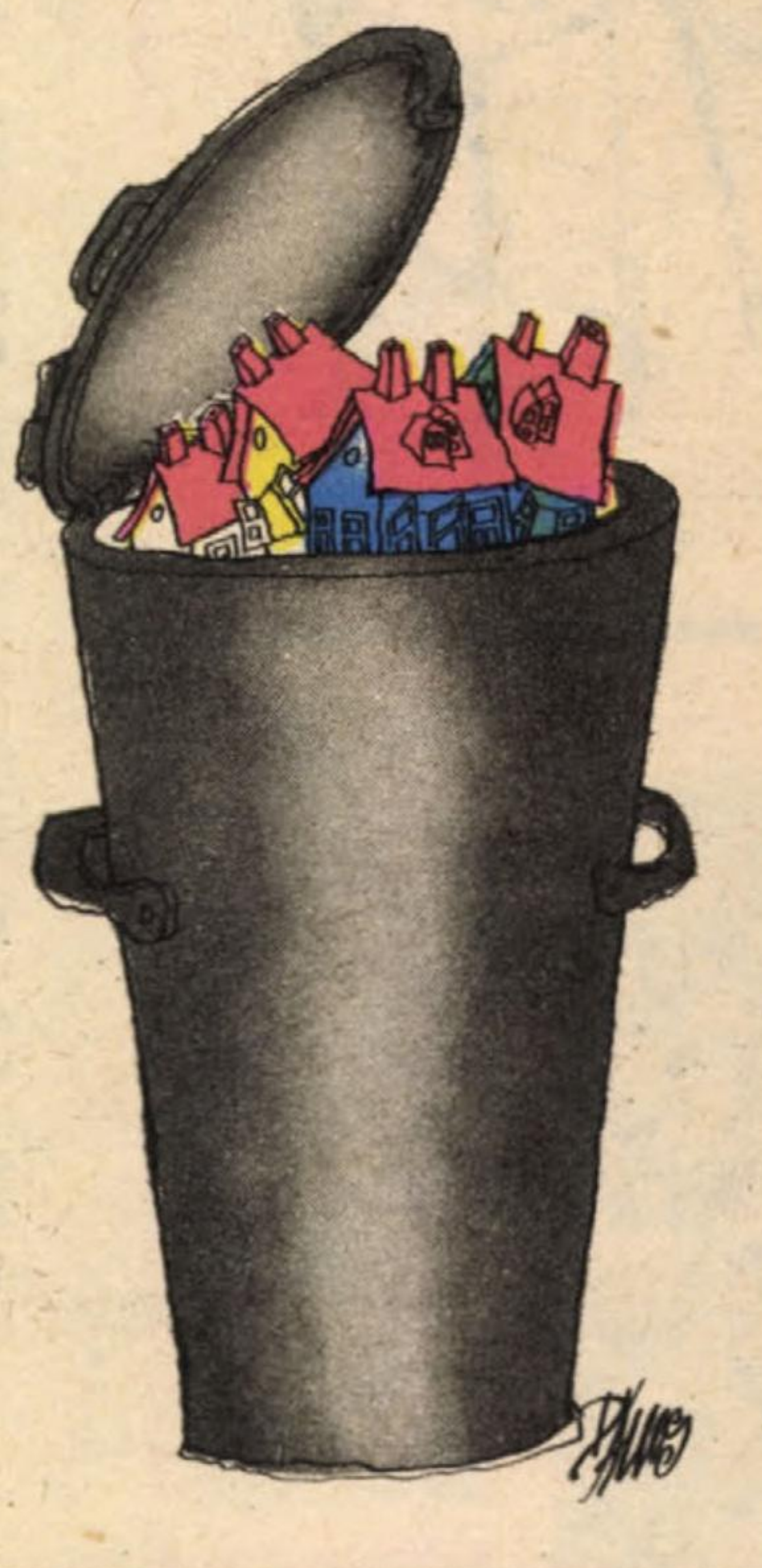

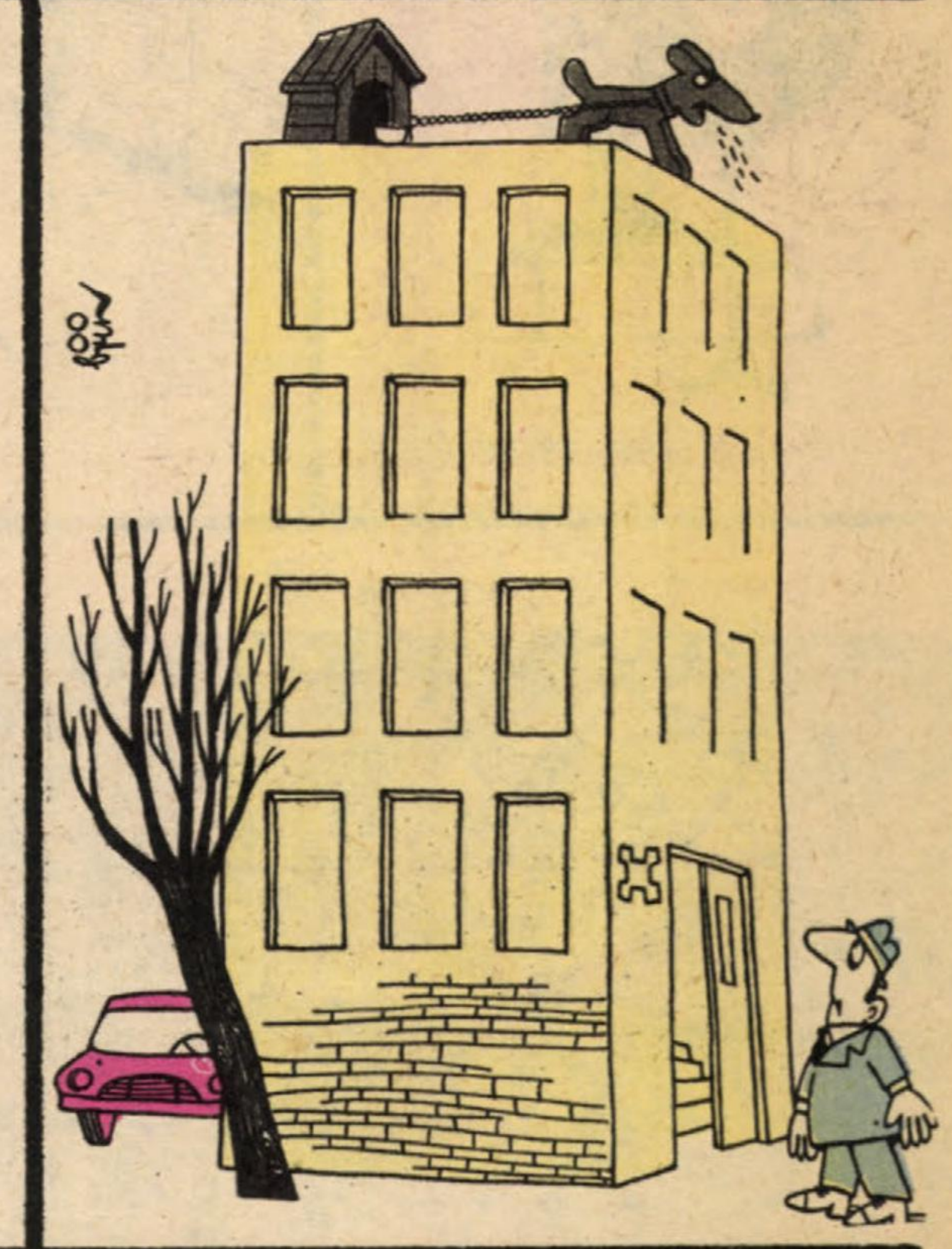

VÁRNAI,
TÓT,
BRENNER.
DALLOS,
BALÁZS-PIRI.
FÜLÖP,
SAJDIK

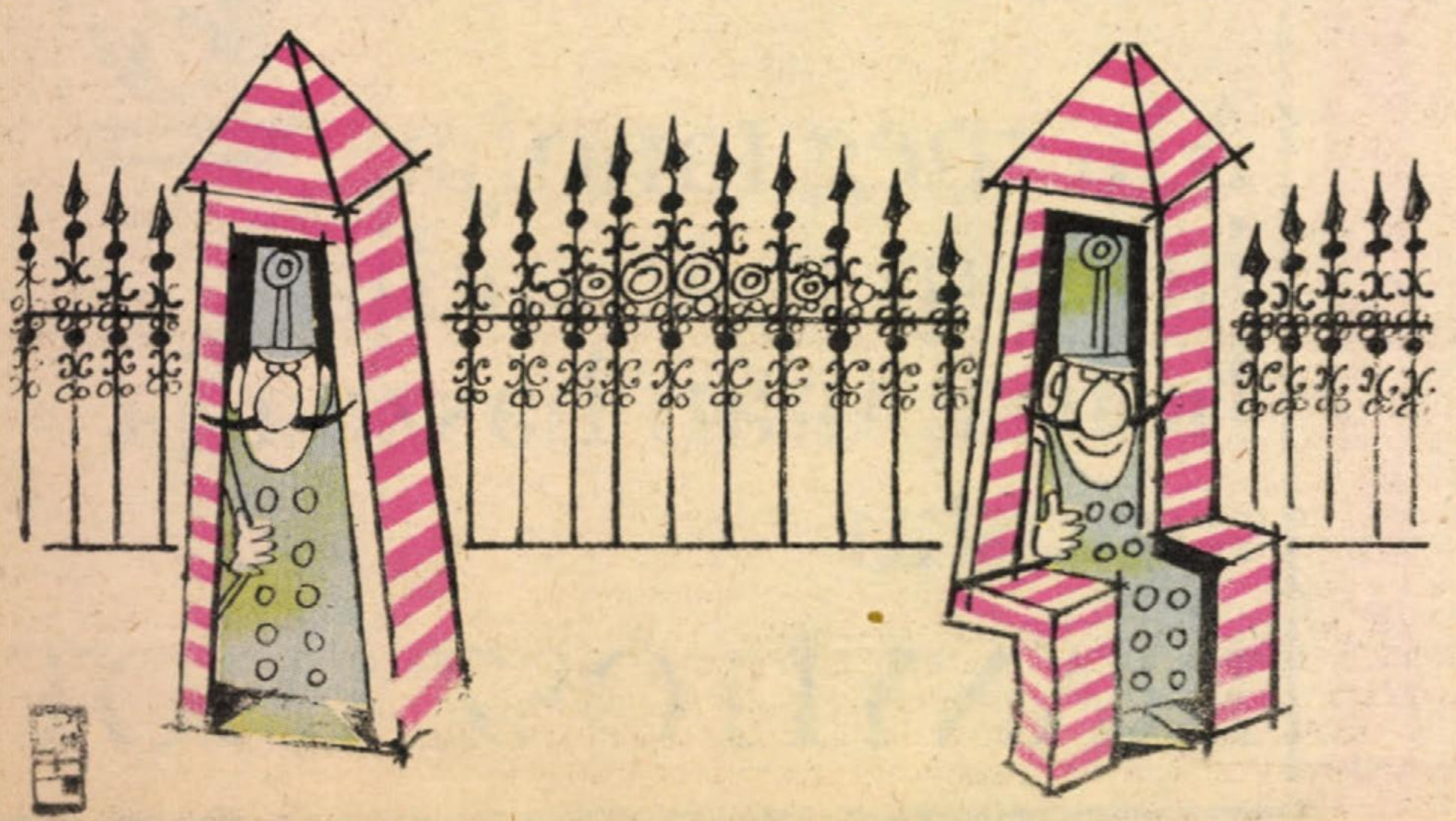

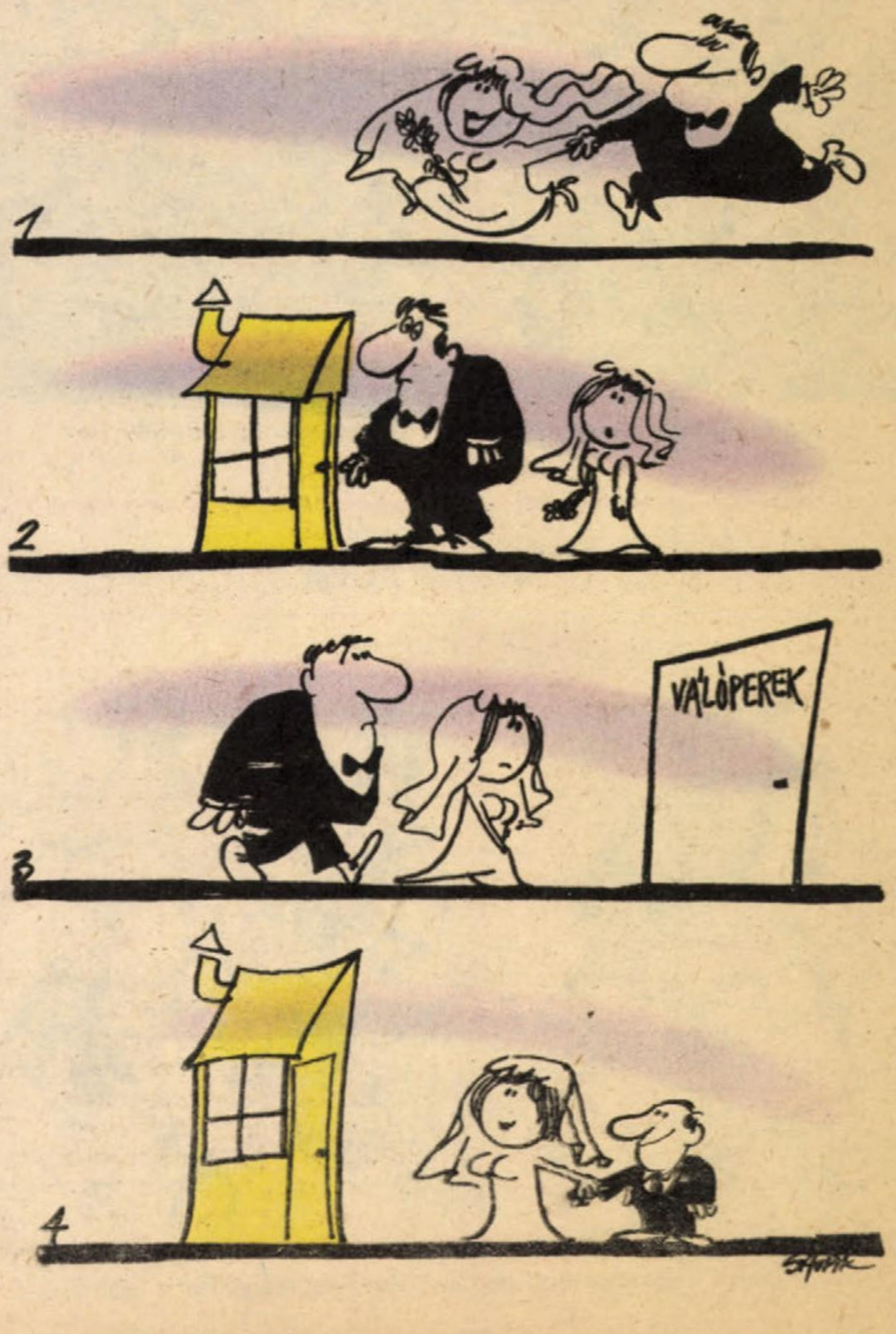
1
2
VÁLÓPEREK
3
4
Sajdik

IMPORT HUMOR

„NÉPSZERŰ HANGLEMEZEK"

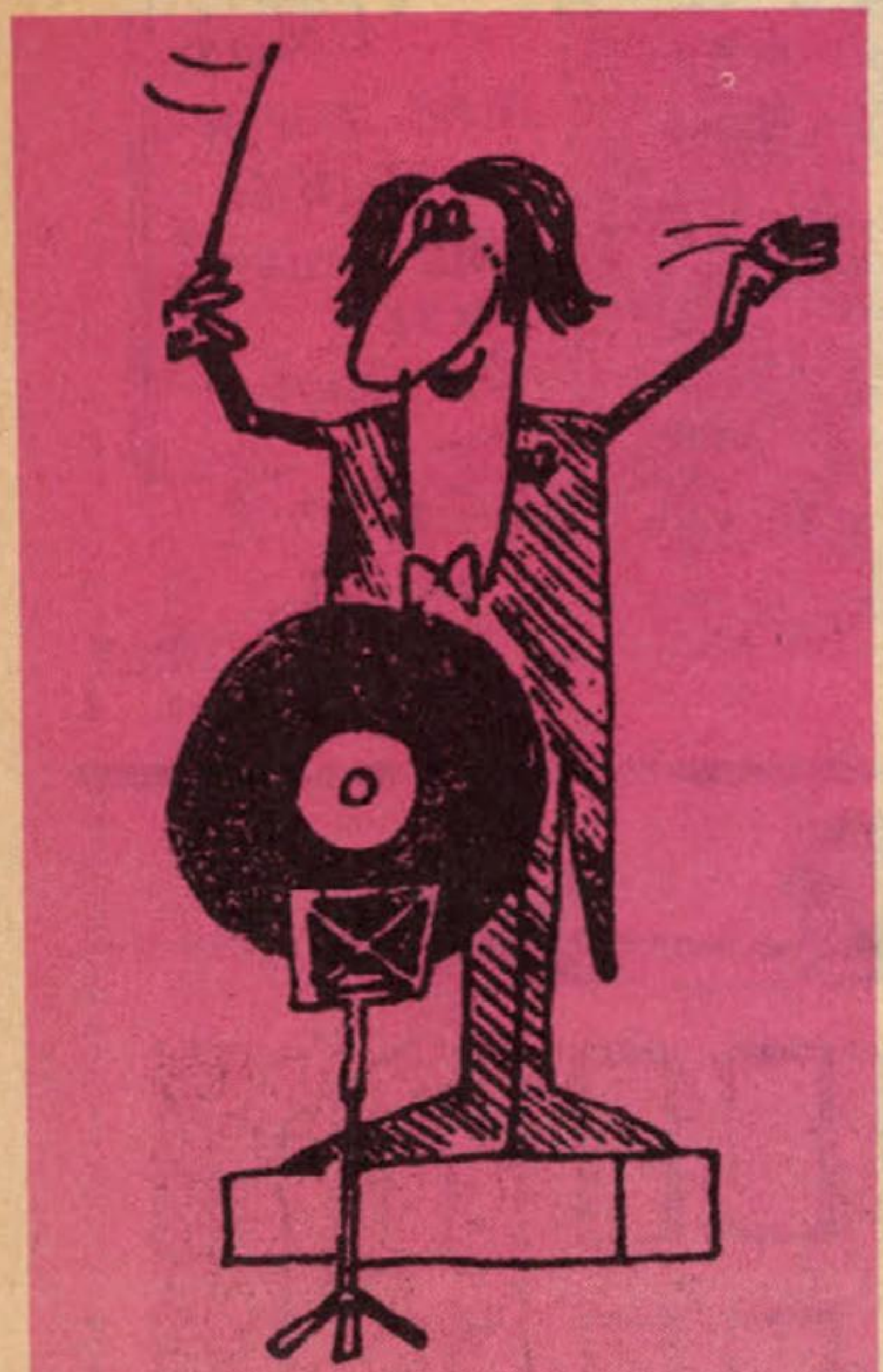

(„Palante", Havanna)

MINTAFELESÉG

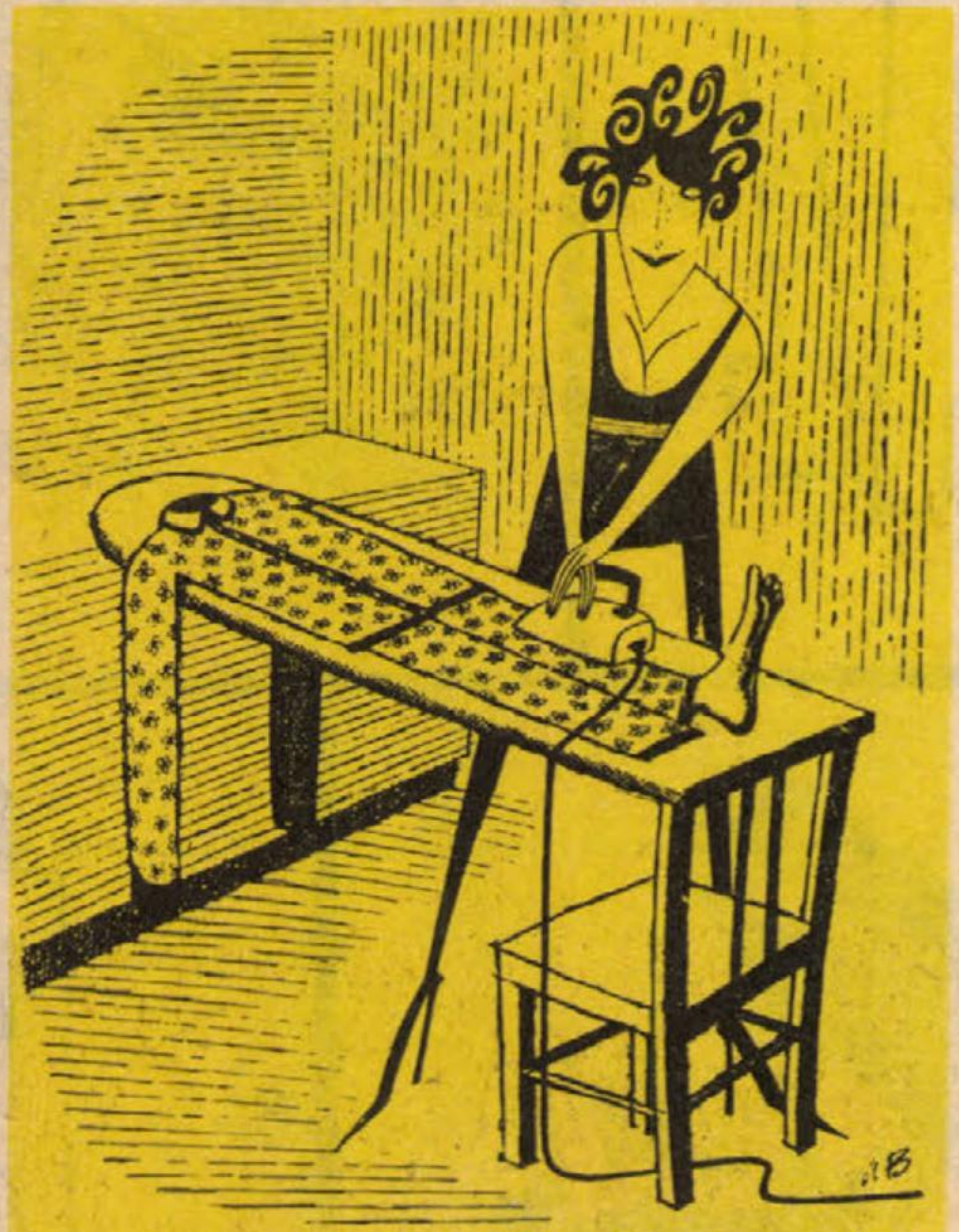

(„Dikobraz", Praga)

AZÓTA IS ÍGY VAN…

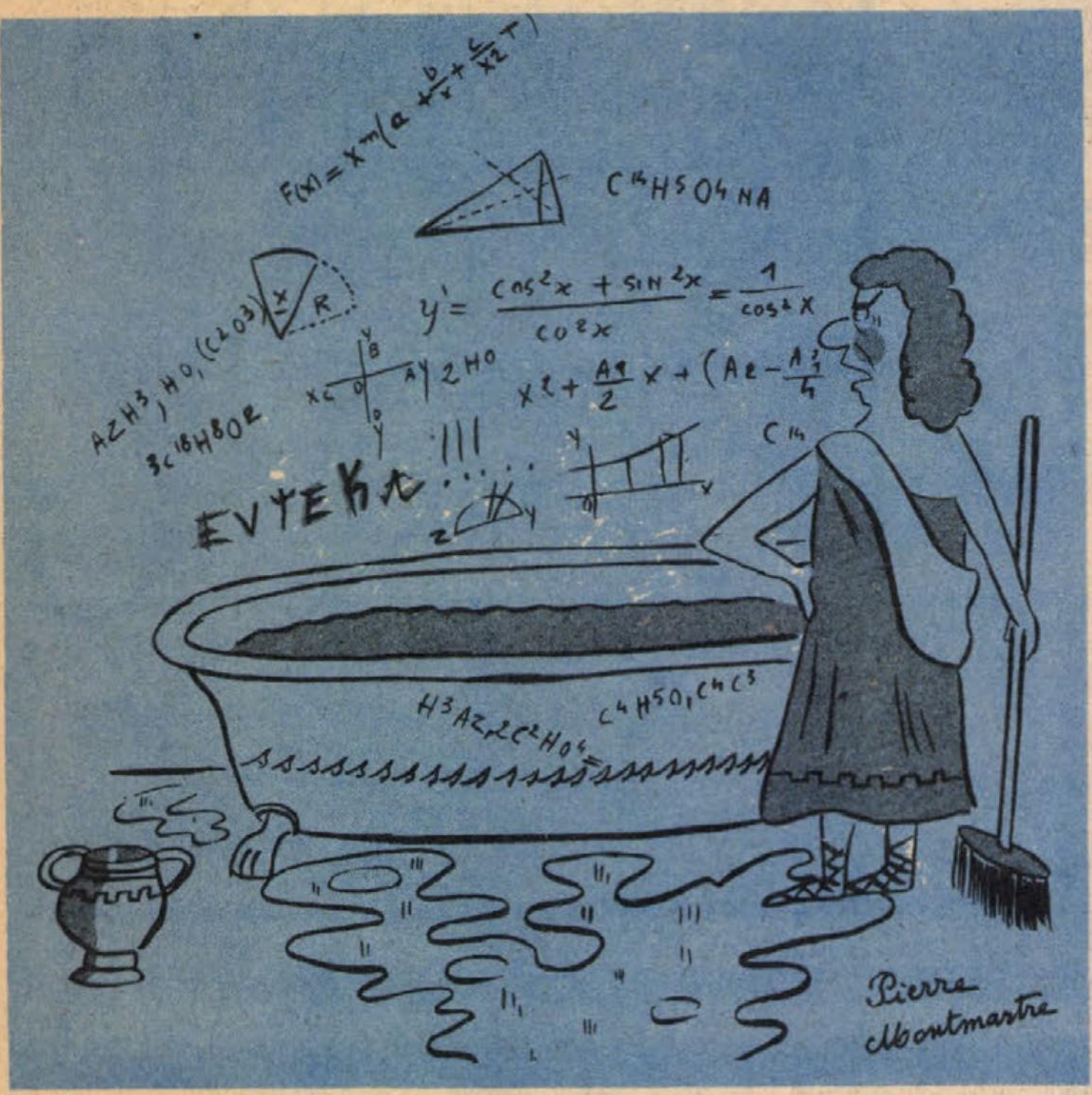
F(x) = xⁿ(a + b/x + c/x² +
C⁸H⁵O⁴NA
y' = cos²x + sin²x / co²x = 1/cos²x
AzH³, H0, (C²O³)
3C¹⁶H⁸O²
X² + A1/2 x + (A2 − A1²/4
EVΓEKA!!!…
H³Az,2C²H0⁴ C⁴H5O,C⁴C³
Pierre Montmartre

– Archimédesz, gyere azonnal, fontos mondanivalóm van!

(„Le Rire", Párizs)

GYENGE JELLEM

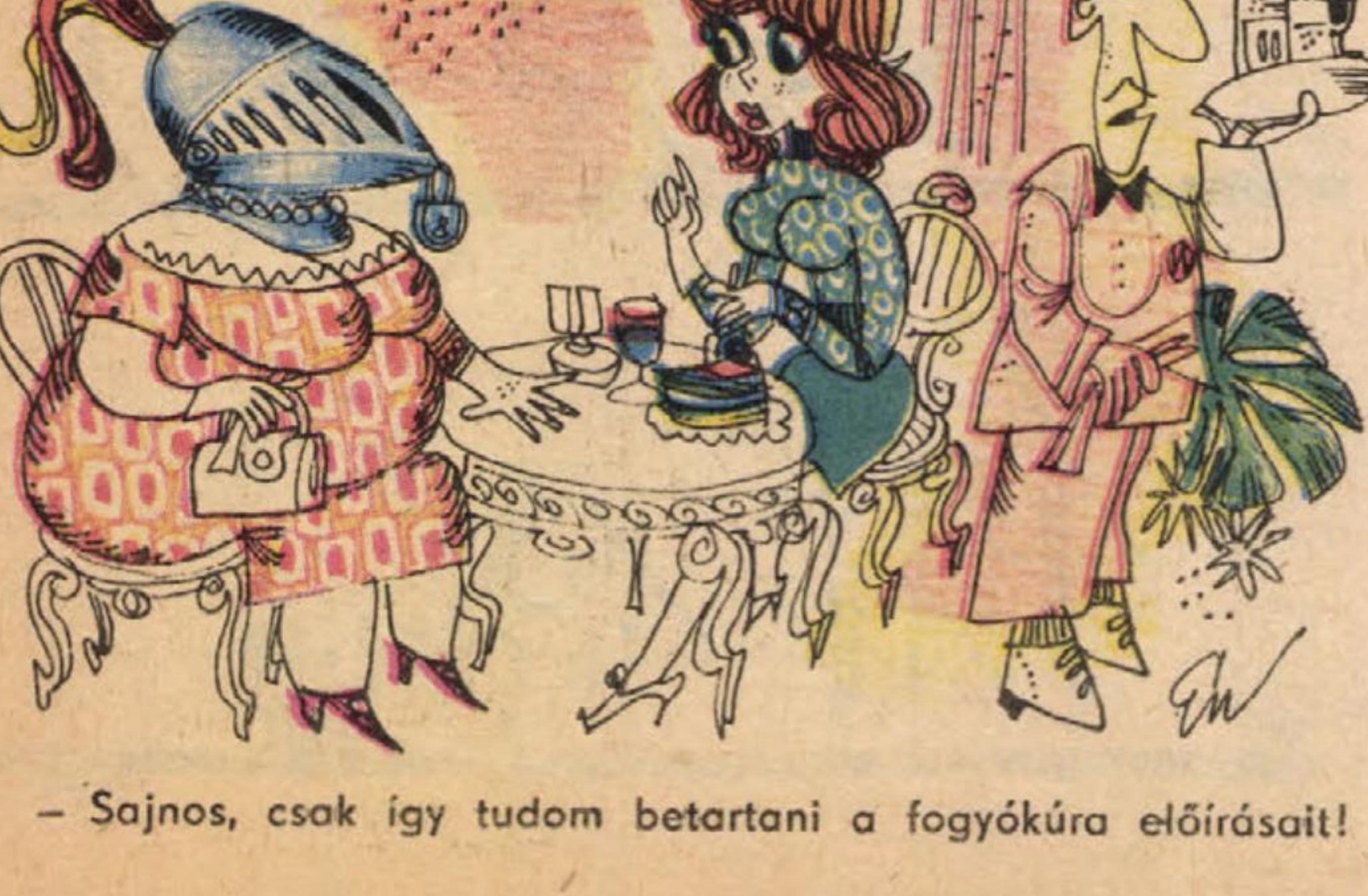

– Sajnos, csak így tudom betartani a fogyókúra előírásait!

CSERE-BOGÁR

Megnősültem, szép nyugalmat áhítozva hőn,
s — elcserélte lakásunkat négyszer már a nőm.
Háromszor a bútorokat, kétszer zongorám,
tévét hányszor, s rádiónkat: nem is számolám.
Festmény, rézkarc: átutazó, hétről hétre más;
lett lakásunk váltakozó mű-kiállítás.
Magunk, s holmink: jövő-menő; békés életem
dúlta e nő cserélgető szenvedélyivel.
Százszor kértem: hagyja abba —, mi hasznunk cserén?
Gyúlt ilyenkor vad haragra,
lyukat beszélt a hasamba:
„Amit unok, félrevetem,
kicserélem, nem tűröm el —,
tanuld meg, hogy modern ember folyton kicserél!"

Bogara volt: csere-bogár — s búm, dühöm növe:
folyton más szín haján, ajkán, új szemöldöke.
„Untam régi arcom" közlé „ez se legjobb még,
nem fejezi ki eléggé lényem lényegét."
Majd a kissé pisze orra ellen szólt panasz,
doktor Szépész került sorra, masszázs, ez meg az.
Szimatomat, gondoltam már, élesítnem kell:
csupán szemmel egy napon tán nem ismerem fel.
Biztosítám: szép az orra —, mi hasznunk cserén?
Gyulladt ismét vad haragra,
lyukat beszélt a hasamba:
„Amit unok, félrevetem,
kicserélem, nem viselem,
tanuld meg már: modern ember folyton kicserél!"

Mindhiába kértem, űzze ki e bogarát:
lakás-cserét megint szőve költözni kívánt.
Lettem tehát bajban, gondban kellőképp merész,
s várta tegnap otthonunkban nagy meglepetés.
Tátogatott magánkívül, sápadott bele:
közelemben magán kívül mégegy nőt lele.
„Utódod ő" bemutattam, „ismerkedjetek.
Vele én e pillanatban kicseréltelek.
Válunk, gyöngyöm. S hasznunk is van ezen a cserén:
élhetek már nyugalmasan,
te meg örülj: megtanultam
leckéidet, sőt: egyetlen
szót magam is hozzátettem:
hibásat a modern ember — íme —, kicserél!"

Leszkai András

HIRDETÉSEINK

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

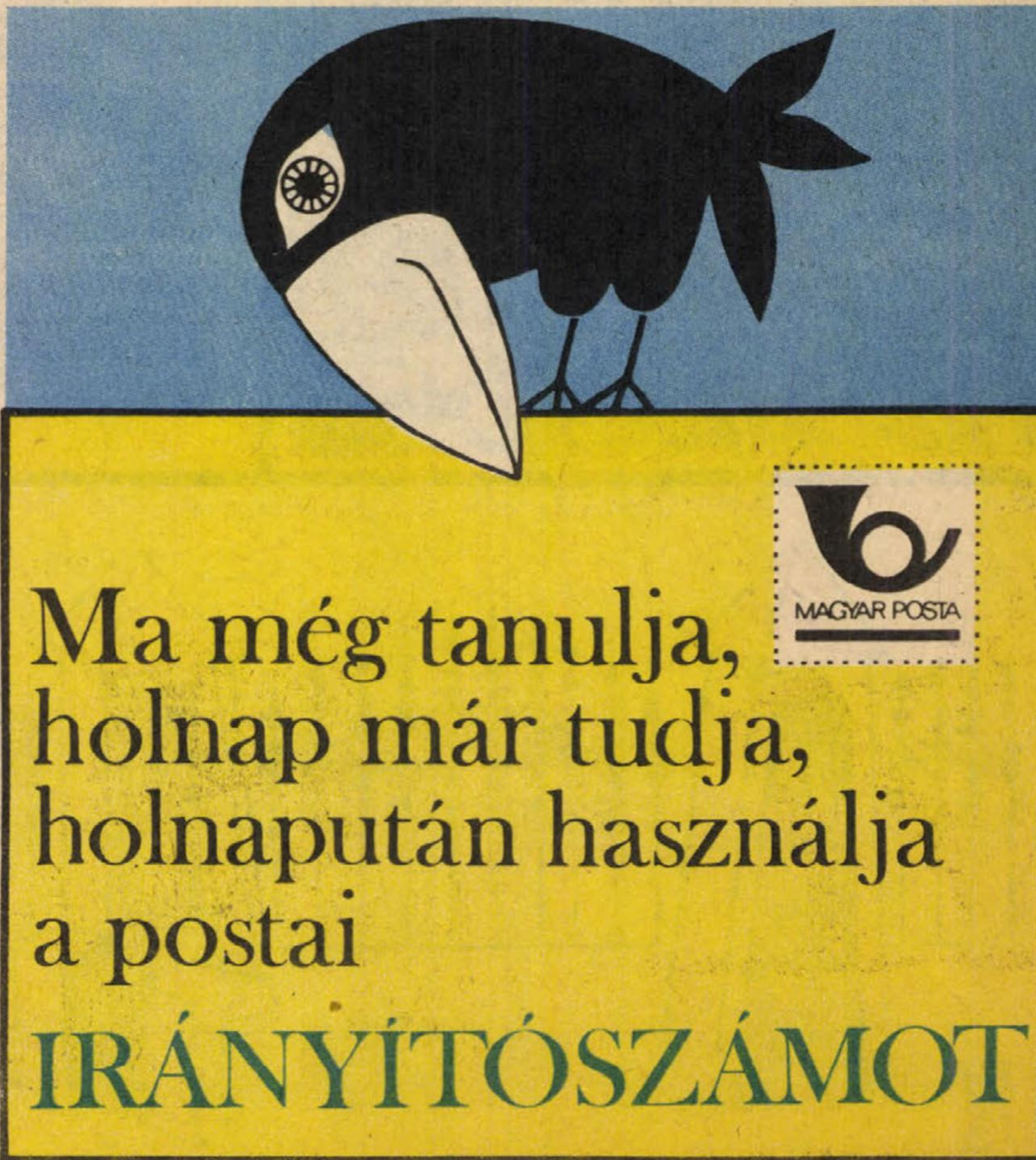
MAGYAR POSTA
Ma még tanulja,
holnap már tudja,
holnapután használja
a postai
IRÁNYÍTÓSZÁMOT

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

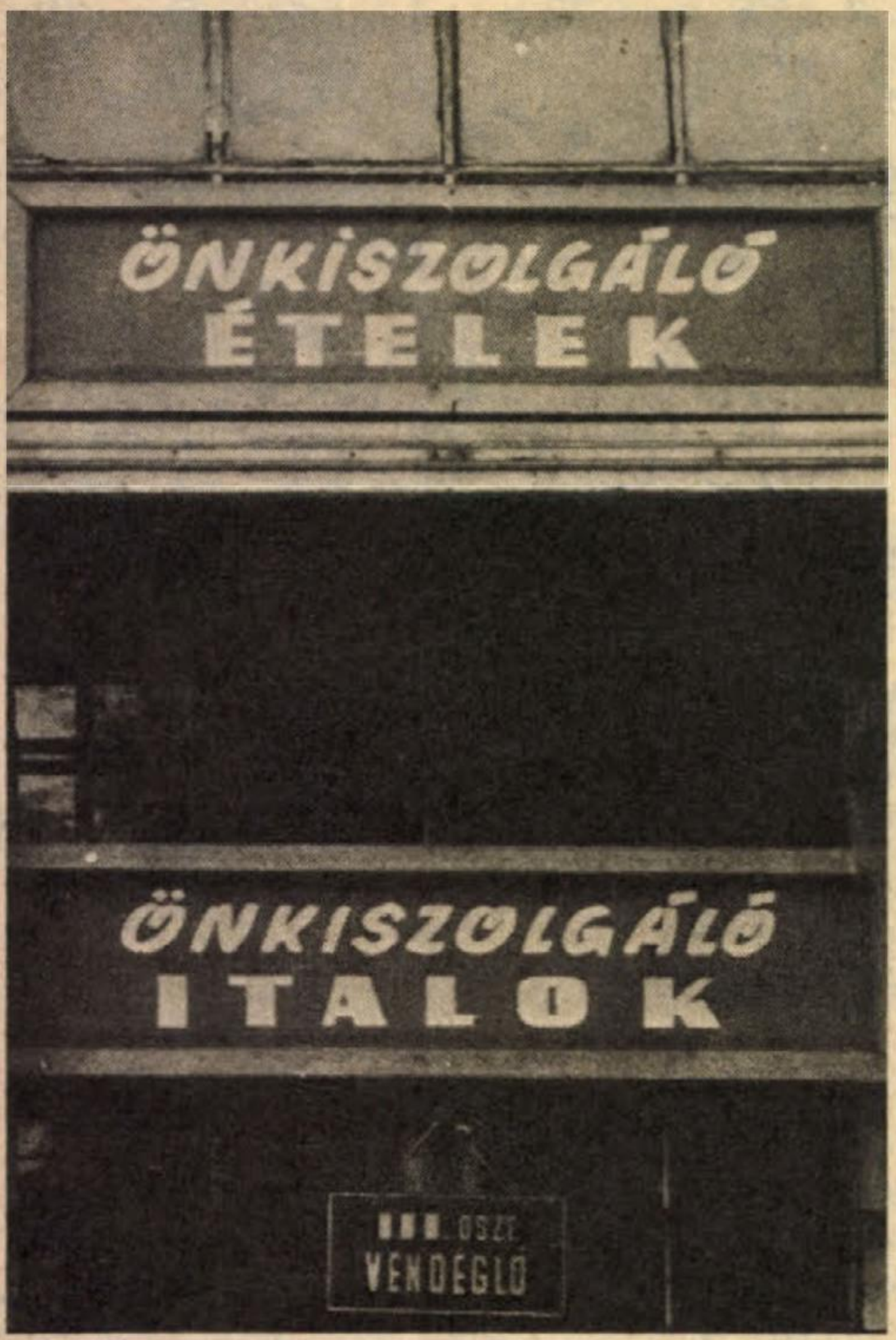

Az italoknál még értjük: csepeg a csap!

(Kiskunfélegyházán fényképezte Molnár Dénes)

A Szalag- és Zsinórgyár hajdúböszörményi gyáregysége (Kinizsi tér 5.)

Felveszünk női dolgozókat

4 éves kortól

Kezdjük korán, hölgyeim!

(A Hajdúböszörményi Hírlapban észlelte T. L. debreceni olvasónk)

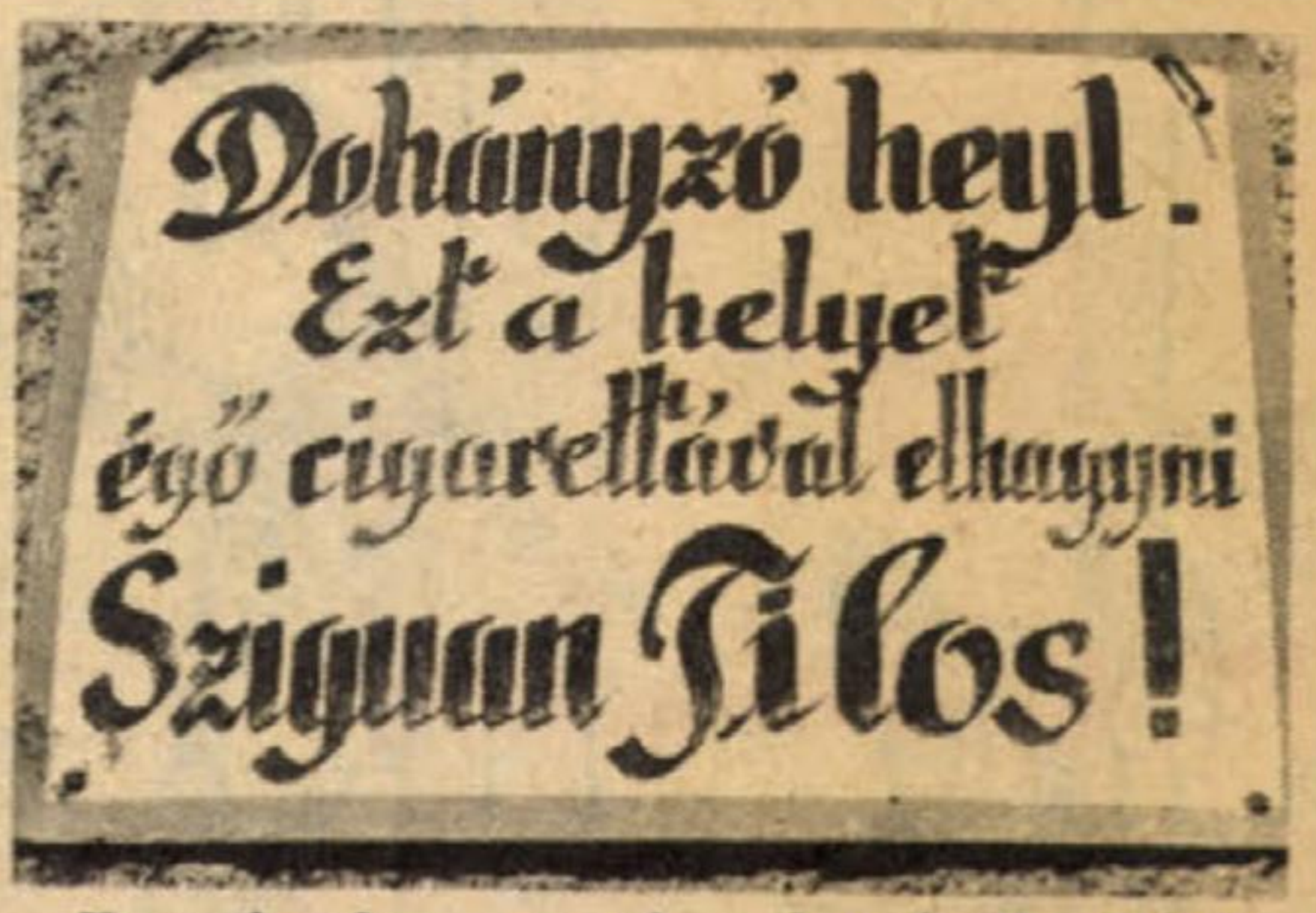

Egy heylen ennyi sziguság?! Szinte elkomul az embr arca!

(A kalocsai Tüzép-telepen fotózta Klima Győző)

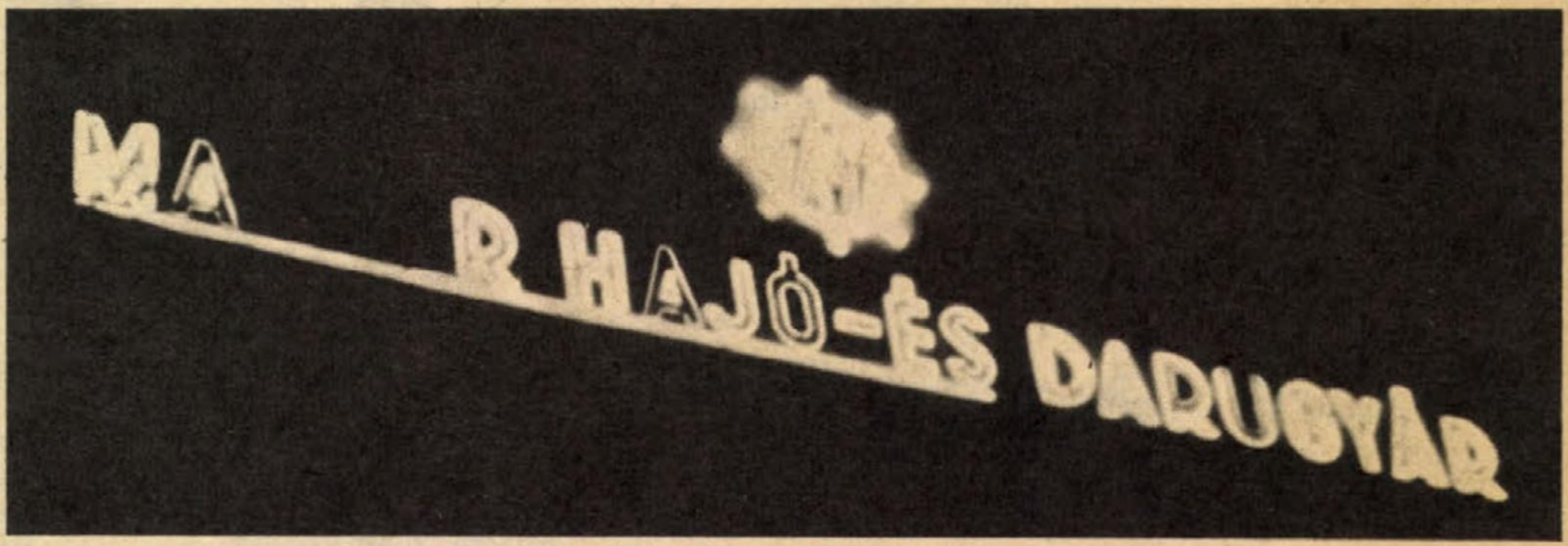

Ma . . . rhajó? Marhajó!

(A XIII. kerületben fényképezte Hatlaczki Gábor, ecseri olvasónk)

HIRDETÉSEINK

DE JÓ BŐR!
MERT FABULON TESTÁPOLÓT HASZNÁLOK!

fabulon

KÉZ- ÉS TESTÁPOLÓ

HIRDETÉSEINK

Házi fali-fújság

Ciszterna Béla, a feledhetetlen szervező, hosszú és fárasztó külföldi útról térvén haza, nem találta otthon családját, amely állt Ciszterna Bélánéból, a feledhetetlen ellenszervezőből, valamint összesen három darab rakoncátlan kis-Ciszternából, továbbá egy anyósból és egy nagynéniből.

Lefekvés előtt tehát a szokásos helyre, az előszobaajtóra függesztette ki a soros családi faliújságot. Sikerült megszereznem a halhatatlan remekmű egy hiteles másolatát. Így szól:

„Családtársak! CSENDET KÉREK! A papa családtárs, a feledhetetlen férj, apa, vő és unokaöcs ma este elkezdte teljesíteni novemberi alvási tervét, beleértve a lemaradás behozását, és betervezve némi túlteljesítést is. Szélesítsük tehát ki a lábujjhegyen-mozgalom kereteit. Tárjuk szélesre a suttogás kapuját! Csak gumiból való dolgokat ejtsünk le! Azt is csak félcenti magasból. A tévéműsor ma rossz! Ne is légy rá kíváncsi, édes fiam! Mellőzzük a szörcsölést, hörbölést, csámcsogást, csuklást, köhögést, tüsszentést és a hangos vakaródzást!

Orrunk elkerülhetetlen fújását és csontjaink ropogtatását végezzük a mellékhelyiségben. A vizet egyébként elzártam. Villanyt ne gyújtsunk, mivel a villanyóra nagyon zajosan kattog. Egyébként is eldugtam a biztosítékokat. A vekkert ne is próbáljátok felhúzni: kivettem a hajszálrugót. Ablakunk alatt a rakpart forgalmát eltereltem. A Duna folyjék a Körút felé. Töltőtollal ne írjatok, mert serceg.

Szóval: csend, amennyiben istent és aput tisztelitek.

Egyébként csinálhattok, amit akartok, mert a dobhártyáimat eladtam a bizományiban cigarettáért."

G. N. Z.

PESTI SZMOG

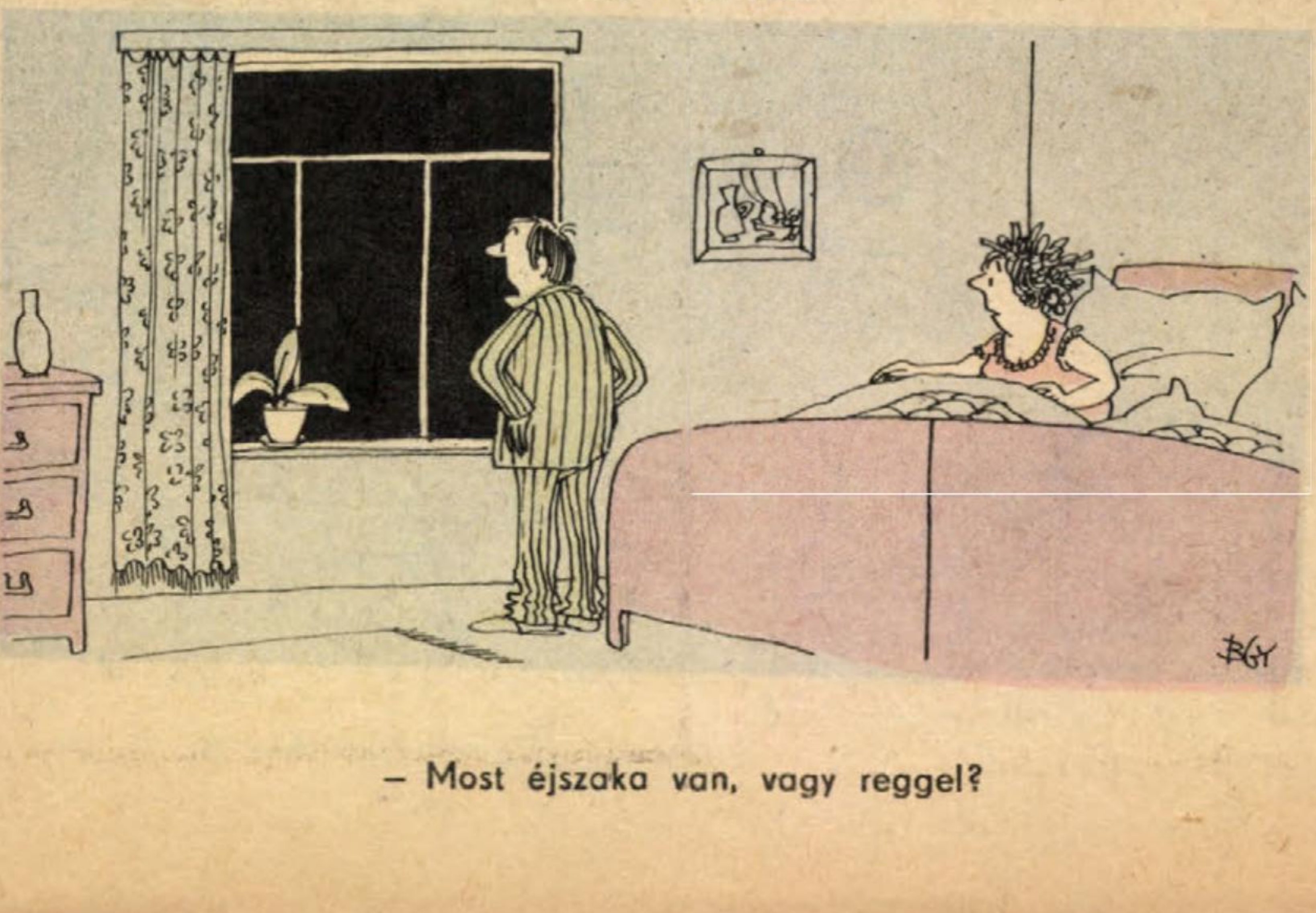

– Most éjszaka van, vagy reggel?

NEHEZEN MEGKÖZELÍTHETŐ FŐNÖK

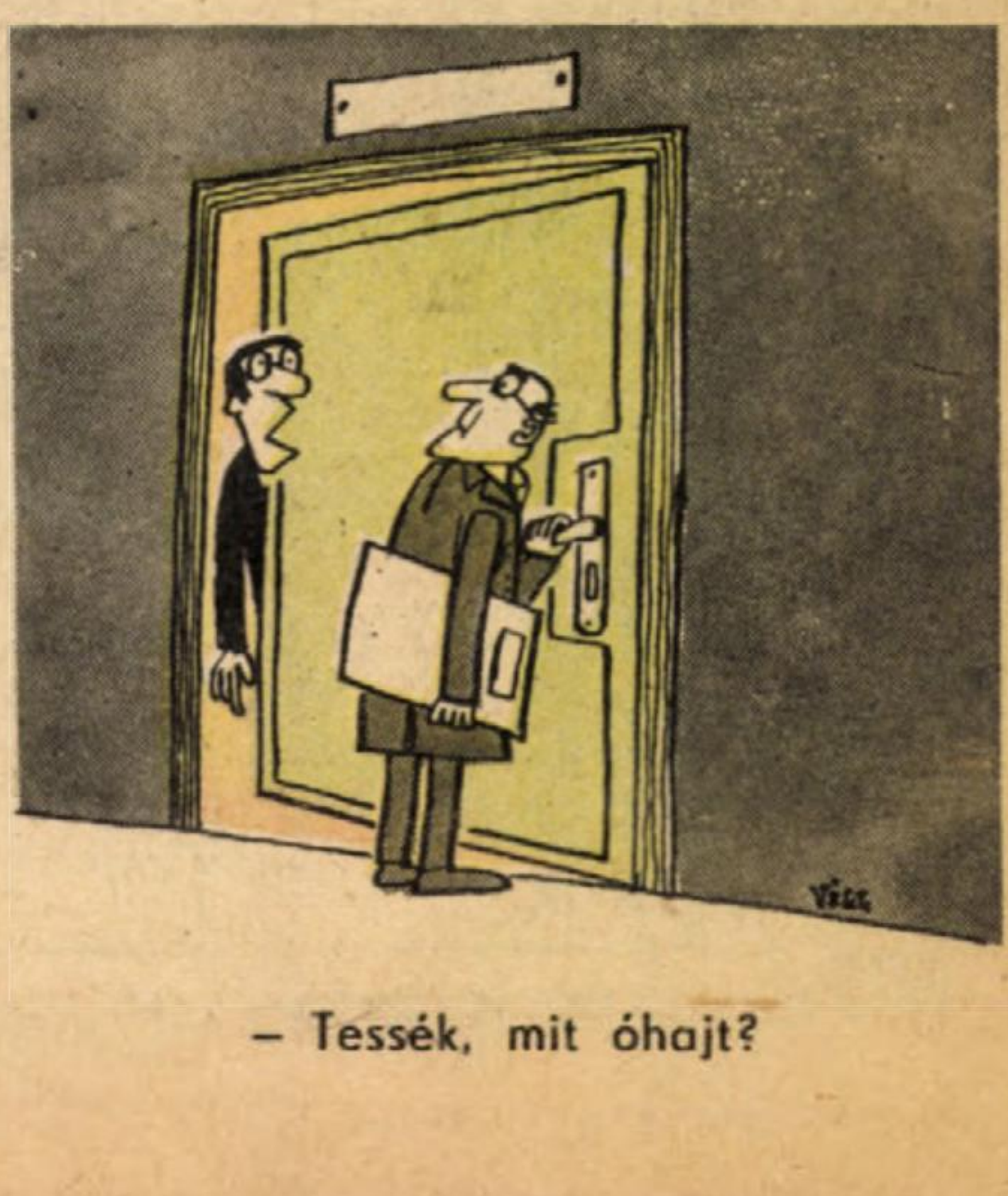

– Tessék, mit óhajt?

A PESTI UTCÁN

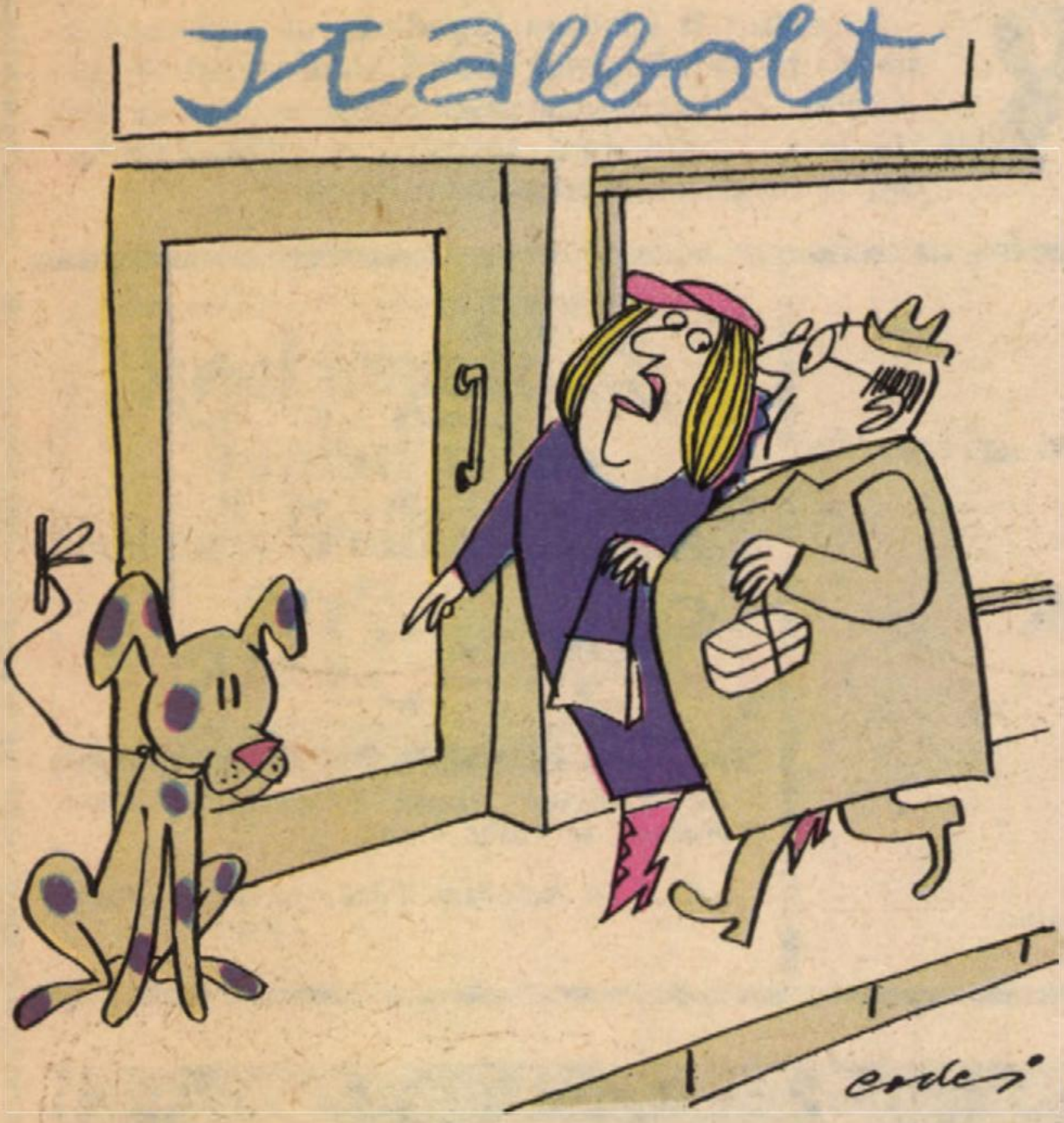

– Részeges állat lehet, egész nap itt látom a talponálló előtt...

MEGNYÍLT A MŰJÉGPÁLYA

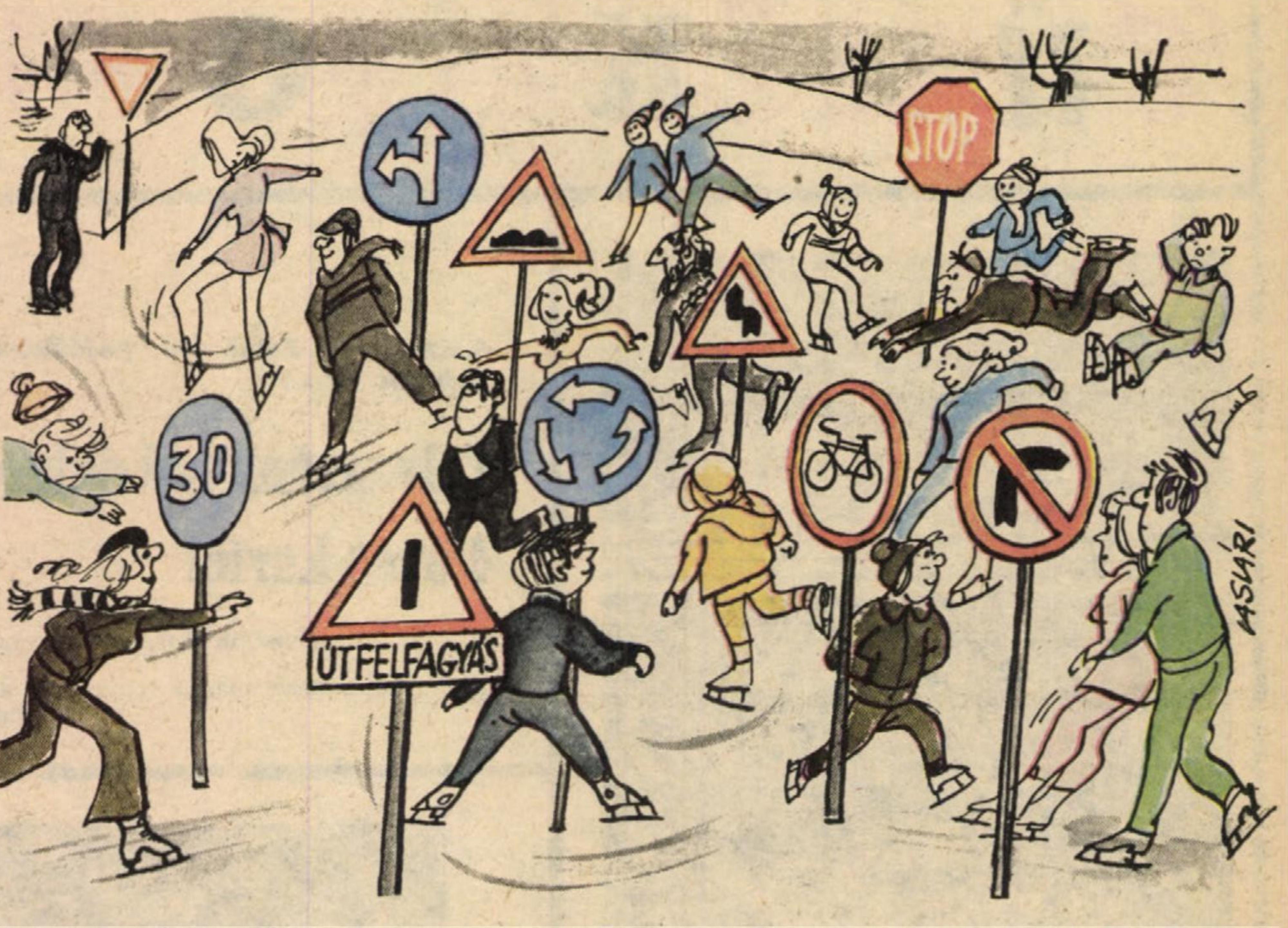

Forgalomirányítási javaslatunk

ÚRI DIVAT

Mi, férfiak — a teremtés koronái — szánakozó mosollyal figyeltük eddig a nőnemű teremtmények pipiskedését a divat körül. Hogy télvíz idején a divat kedvéért lilára fagyott combokkal vándorolgattak az utcán, hogy nyárra hosszú pantallót öltöttek, bokáig érő, bő kardigán-lebernyeget hordtak, vagy szűk szoknyában botorkáltak aszerint, hogy Párizsban, vagy Londonban mit eszeltek ki a divat-diktátorok. Mi, férfiak, csak mosolyogtunk és hordtuk változatlan szabású ruháinkat, míg rojtos nem lett a könyökük, akkor beugrottunk a szabóhoz: „Mester, csináljon már nekünk ebből a szürke vagy barna anyagból egy hasonlót!" — és ezzel letudtuk a dolgot pár évre.

De ez már nem így van. A tevékeny és szadizmusra mindig hajlamos divattervezők elhatározták, megzavarják a férfidivat állóvizét és új fazonokat terveztek.

A színes és bohókásan mintás ingek bevezetése nem keltett nagyobb felhördülést. A sima-fehér inget elraktuk a prémiumosztásra, vagy más nemzeti ünnepre és hordtuk a kellemes új ingeket. A zokni is tarka színeket öltött, a nyakkendő is szélesebb lett, sebaj, nagy fennakadást ez sem okozott. De most a ruhához nyúltak hozzá!

A minap ugyanis — mit sem sejtve — betértem kedvenc szabászomhoz, hogy új mintáknak hódolva, egy mályvaszínű, méhkaptár-mintás szövetből, ruhát eszkábáltassak magamnak.

— Valami modernebb fazont? — kérdezte a Mester és miközben ezt megkérdezte, furcsa fény csillant a szemében, de akkor még ennek nem tulajdonítottam jelentőséget.

A próbáknál még nem derült ki semmi. Csak amikor készen lett a modern ruhaköltemény. A nadrág térdig olyan szoros volt, mintha gyógy-harisnyát húztam volna fel. onnan a cipőig úgy kiszélesedett, mint a matrózok nadrágja. „Ez a divat" — biztosított róla a Mester, majd rámadta az álom-zakót.

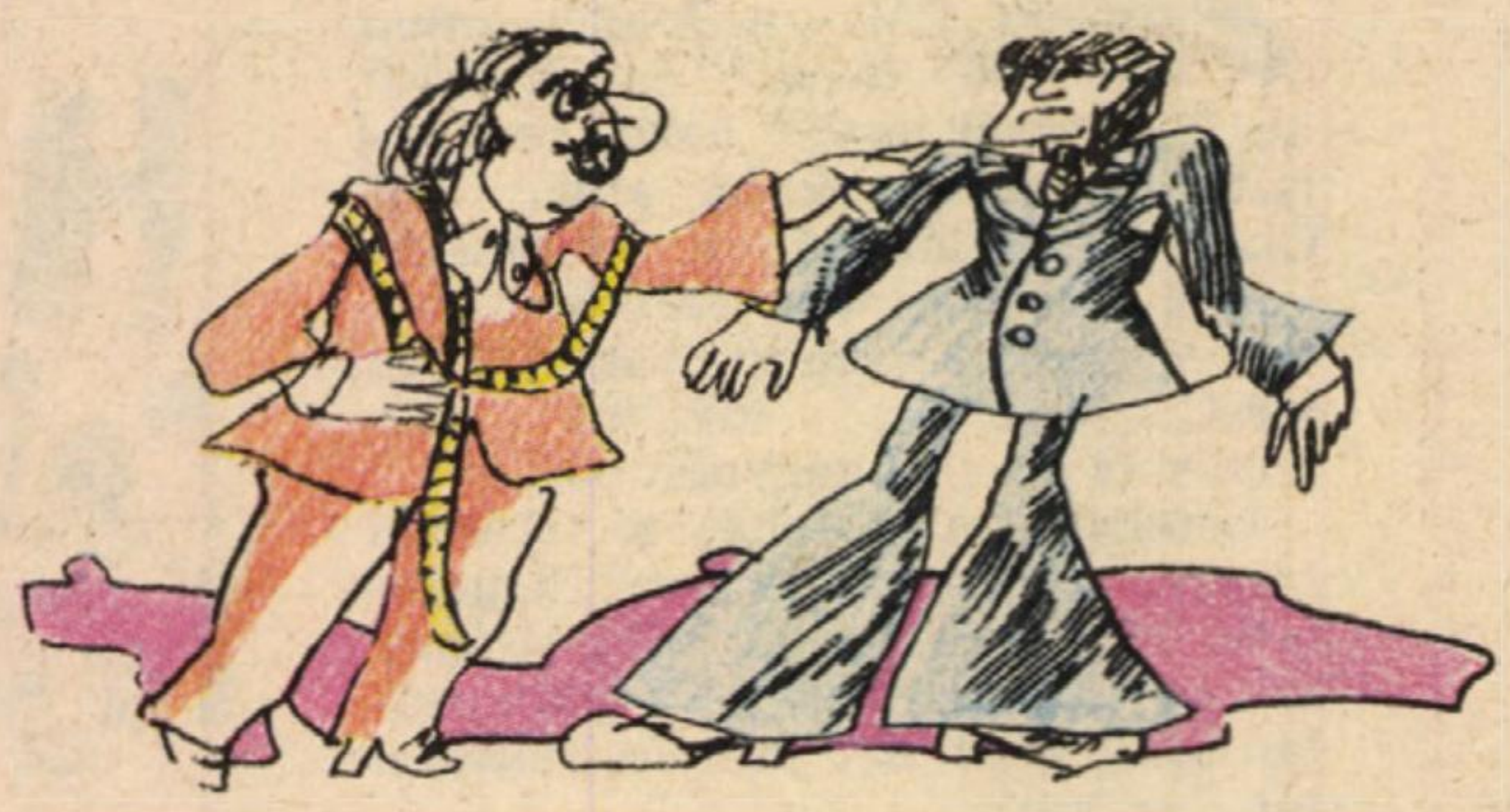

Percekig nem kaptam lélegzetet. Kézzel-lábbal mutogatni kezdtem, jeleztem, hogy nincs levegőm, mire kigombolta a zakót. A gyöngyhalászok vesznek ilyen mély lélegzetet, ha a mélybe buknak, mint én.

— Ez a divat kérem — mondta újból a Mester, elégedetten szemlélve a remekművét. — A kinőtt, szűk ruha típusa, széles, dohánylevél-forma fazonnal, és szigorúan a testre simulva.

— Ebben megfulladok!

— Ne tessék begombolni, akkor jó kényelmes!

Keresgéltem a zsebeket a nadrágon. Nem találtam.

— Zseb ma már nincsen! Nem engedem tönkretenni a nadrág pompás formáját! És a zakóba se tessék semmit se tenni! Legfeljebb egy villamosjegyet, de nem összehajtva, vagy esetleg egy cigarettapapírt! A zsebek helyett ma már kis kézitáskát viselnek a férfiak, akik adnak valamit magukra.

Amikor ismét begombolta a zakómat, elvesztettem az eszméletemet. A kihívott mentők szakszerű mozdulatokkal lefejtették rólam az öltönyt, a helyét piros csíkok jelezték a bőrömön.

A kórházban meglátogatott a szabóm.

— Micsoda bő ez a pizsama! — csapta össze a kezét. — Ma már testreszabott, szűk pizsamát hordanak!...

Azóta kényszerzubbonyban fekszem. Bő, kényelmes, és pompás közérzetet, megfelelő légzést biztosít...

Tardos Péter

AZ ORVOS DILEMMÁJA

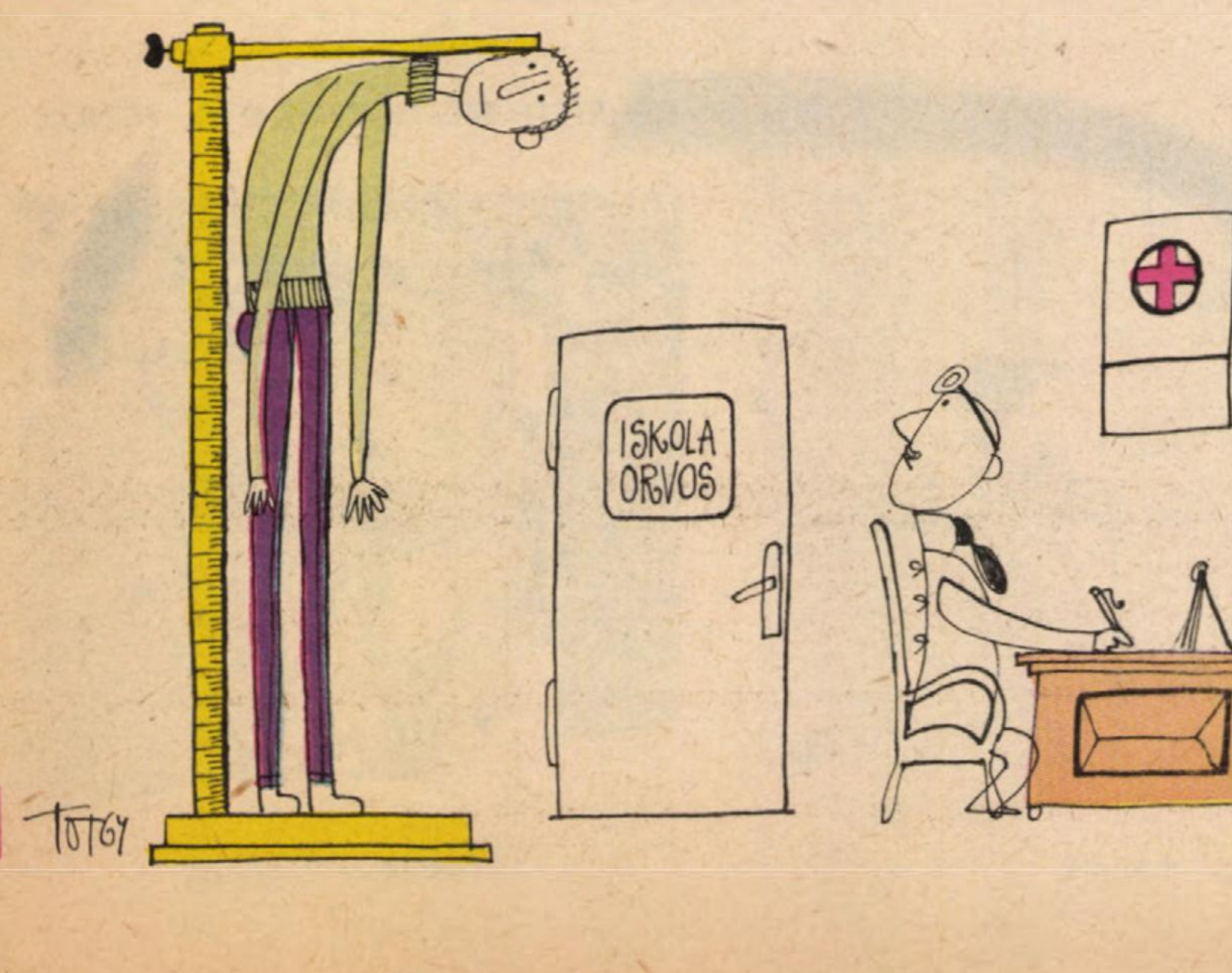

MAGYAR VIRTUS

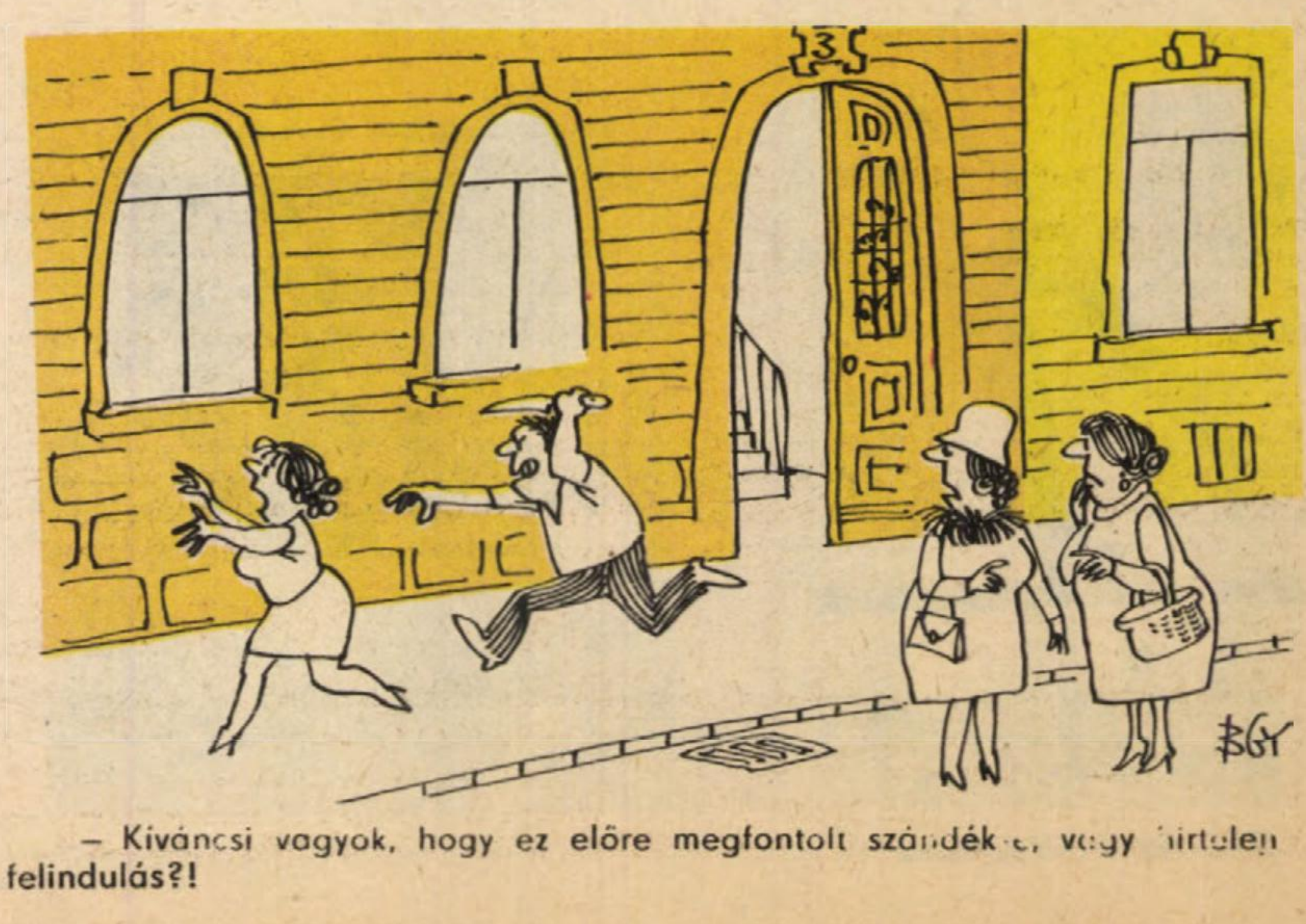

– Kiváncsi vagyok, hogy ez előre megfontolt szándék-e, vagy hirtelen felindulás?!

HATÁSOS INTÉZKEDÉS

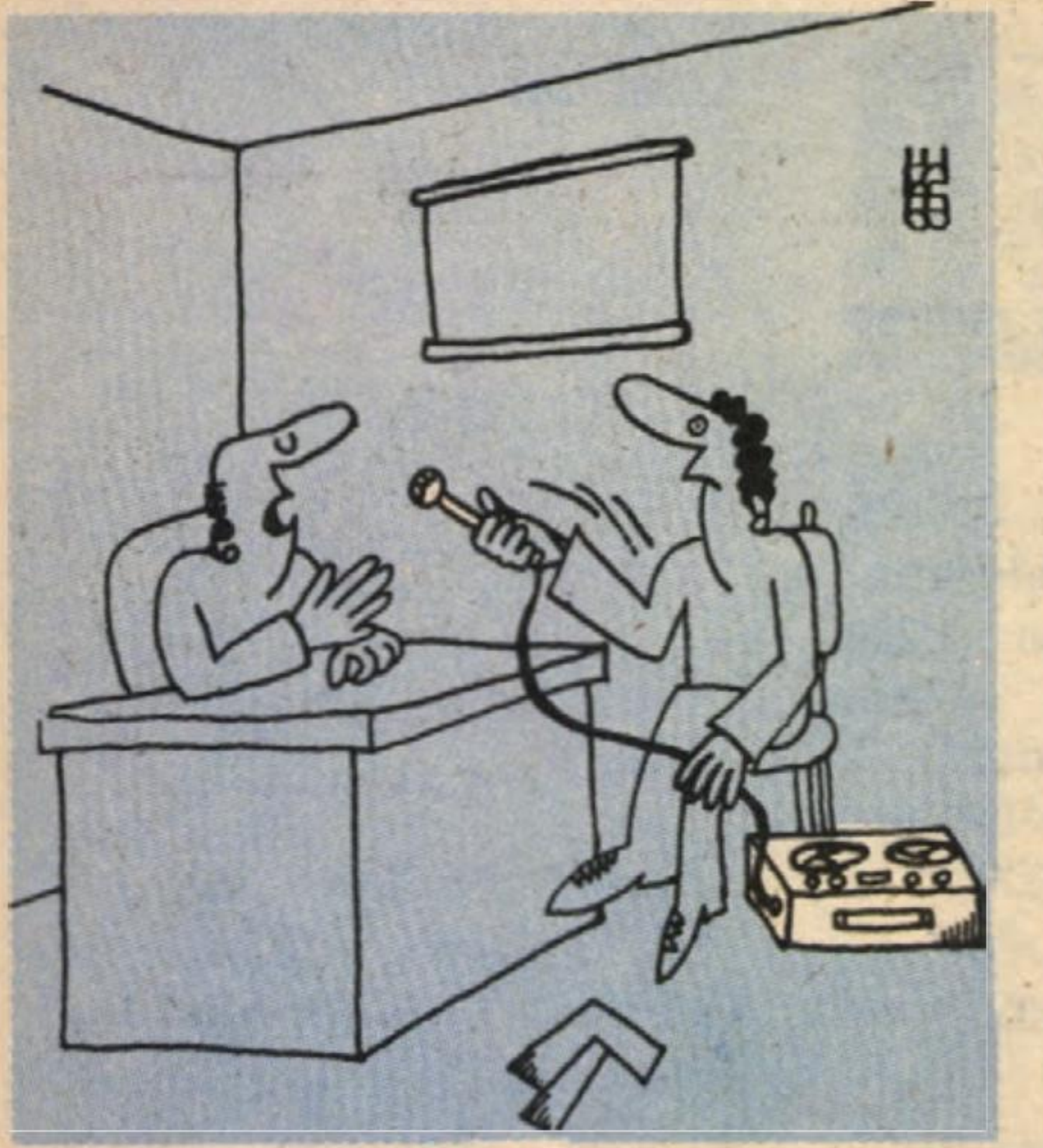

– És mit csináltak a hibás termékkel? . . .

– Megvontuk a „Kiváló Áru" minősítést.

RÉBUSZ

245. rejtvényünk megfejtése:

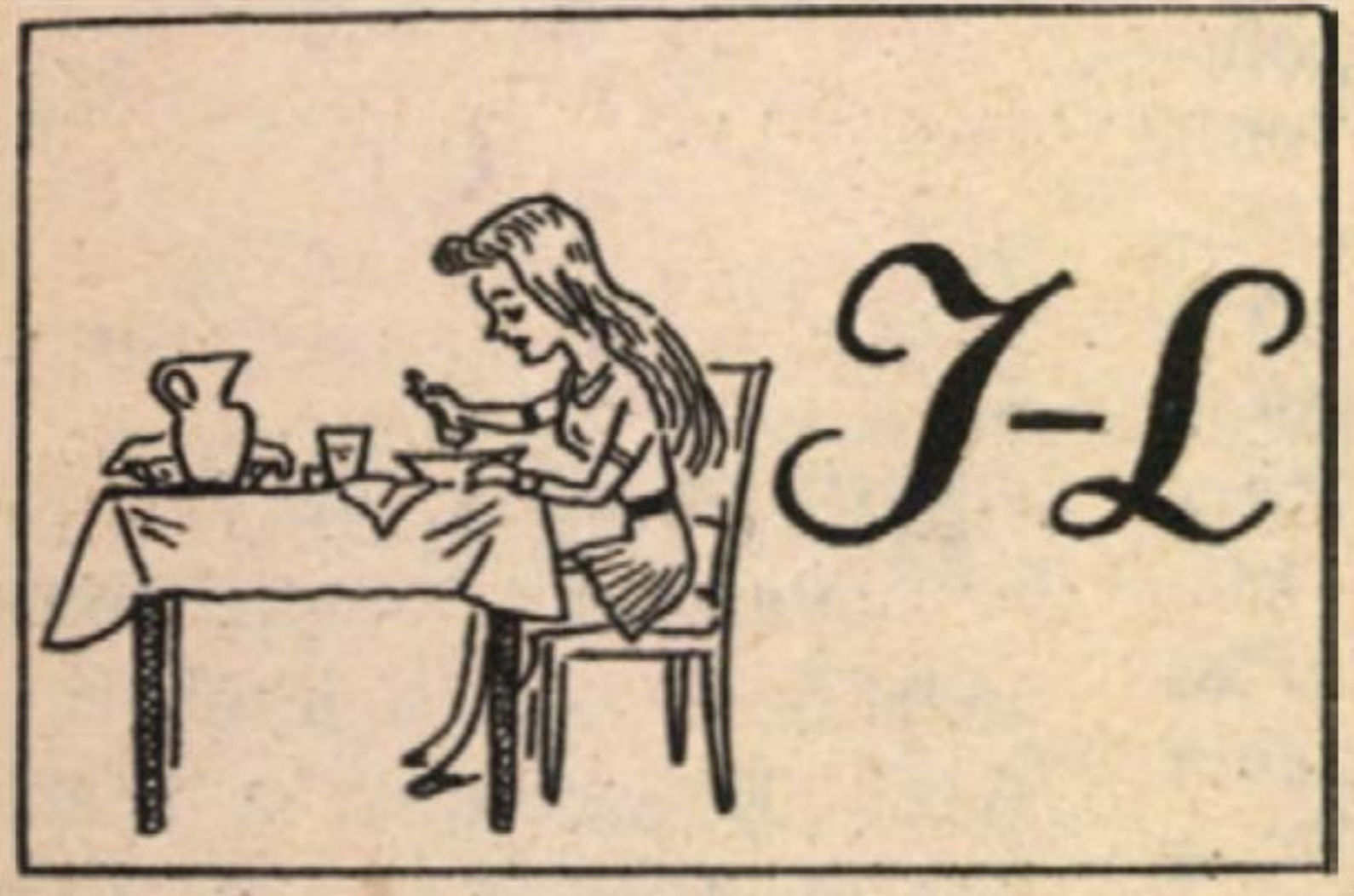

Kosztolányi

A 100 forintos díjak nyertesei:

Bognár Béláné, Celldömölk, Uzsok u. 2.

Strasser András, Bp. XIII., Reitter F. u. 86/a.

Miskey Alajosné, Bp. XX., Jókai M. utca 77.

246. REJTVÉNYÜNK

B B B B B
E E E E E
É É É É É S

A megfejtéseket — kizárólag levelezőlapon — erre a címre kell legkésőbb december 4-ig beküldeni: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-48 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

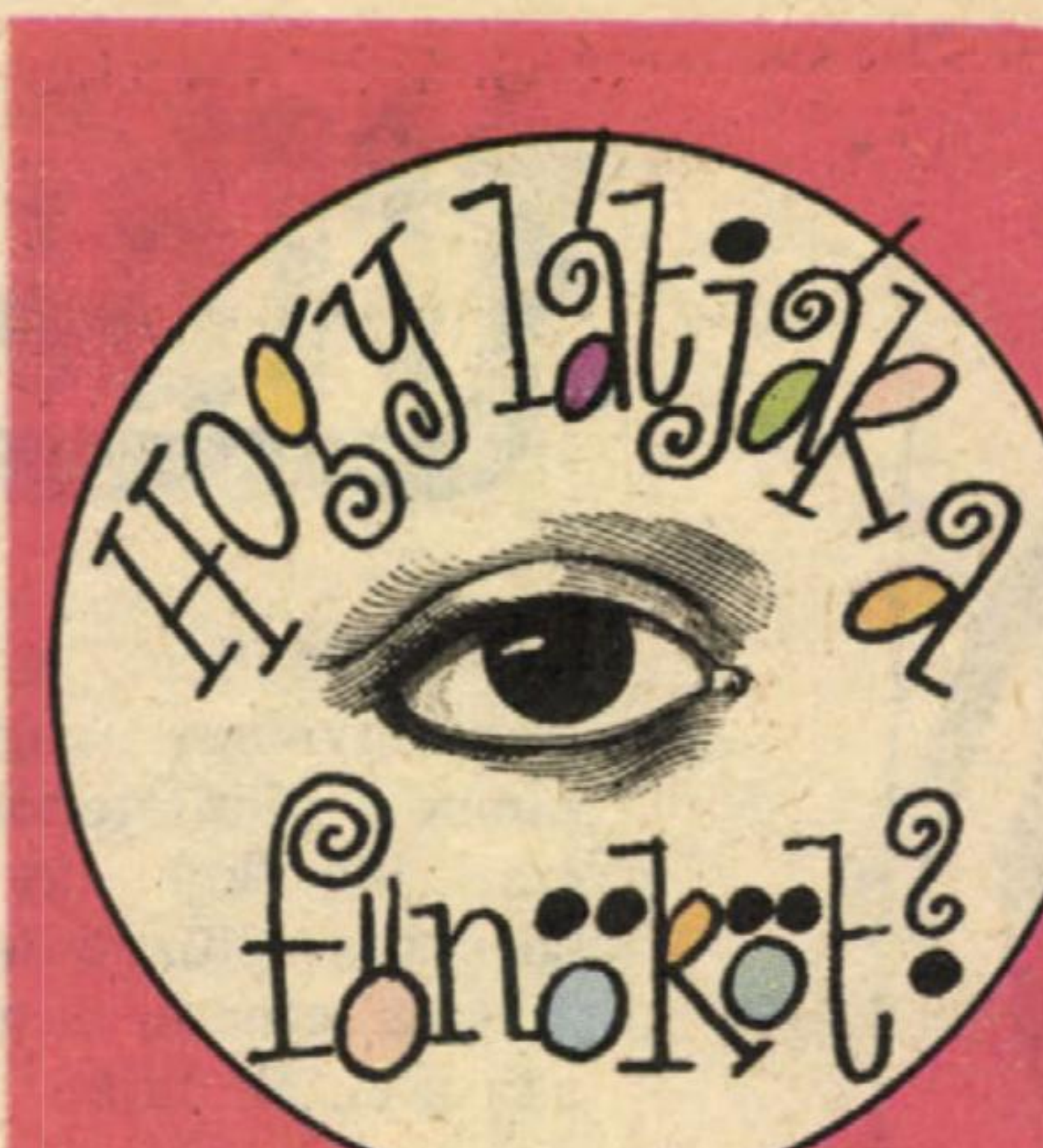
Hogy látják a főnököt?

Fülöp György rajzai

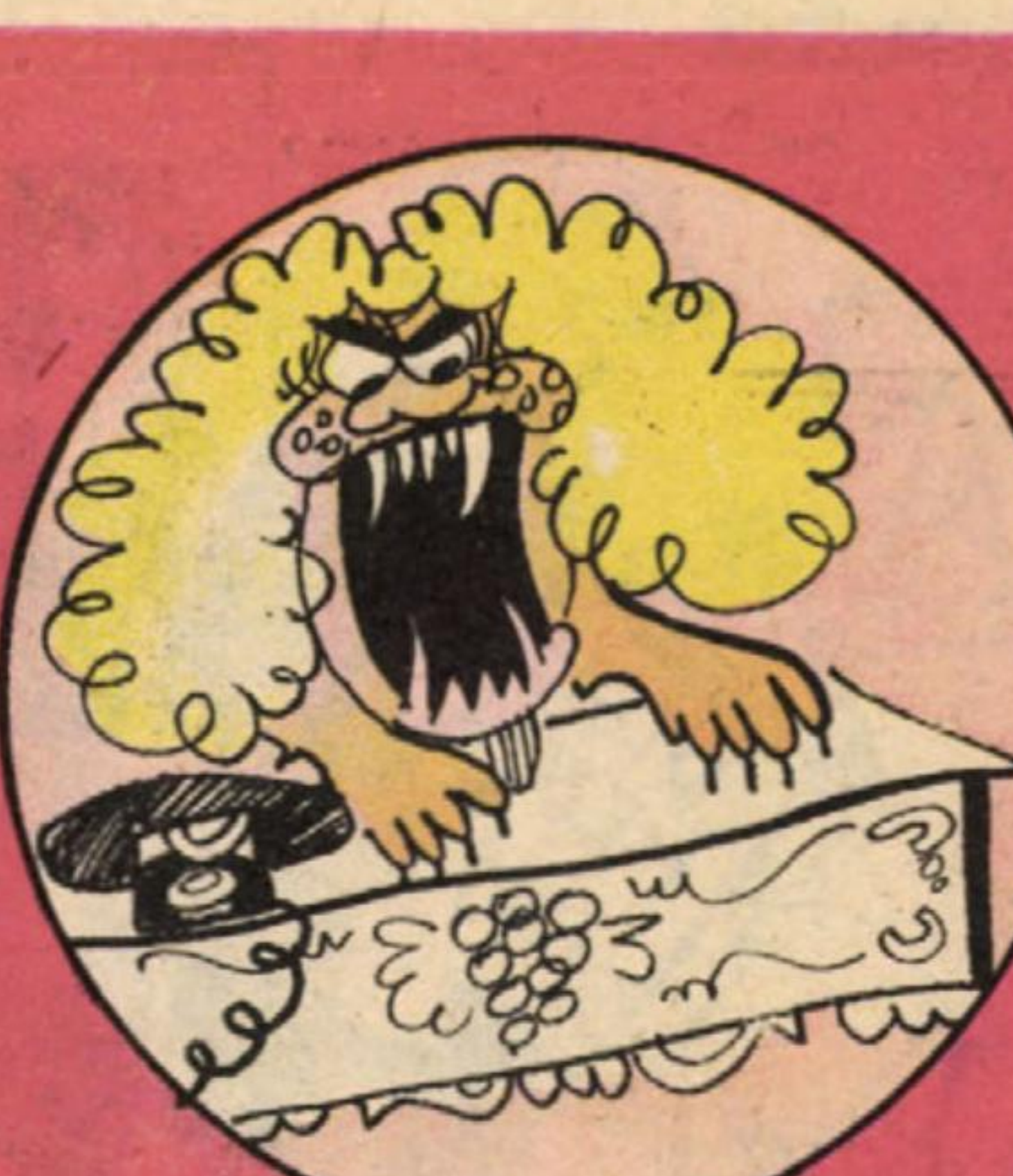

A BEOSZTOTTJA

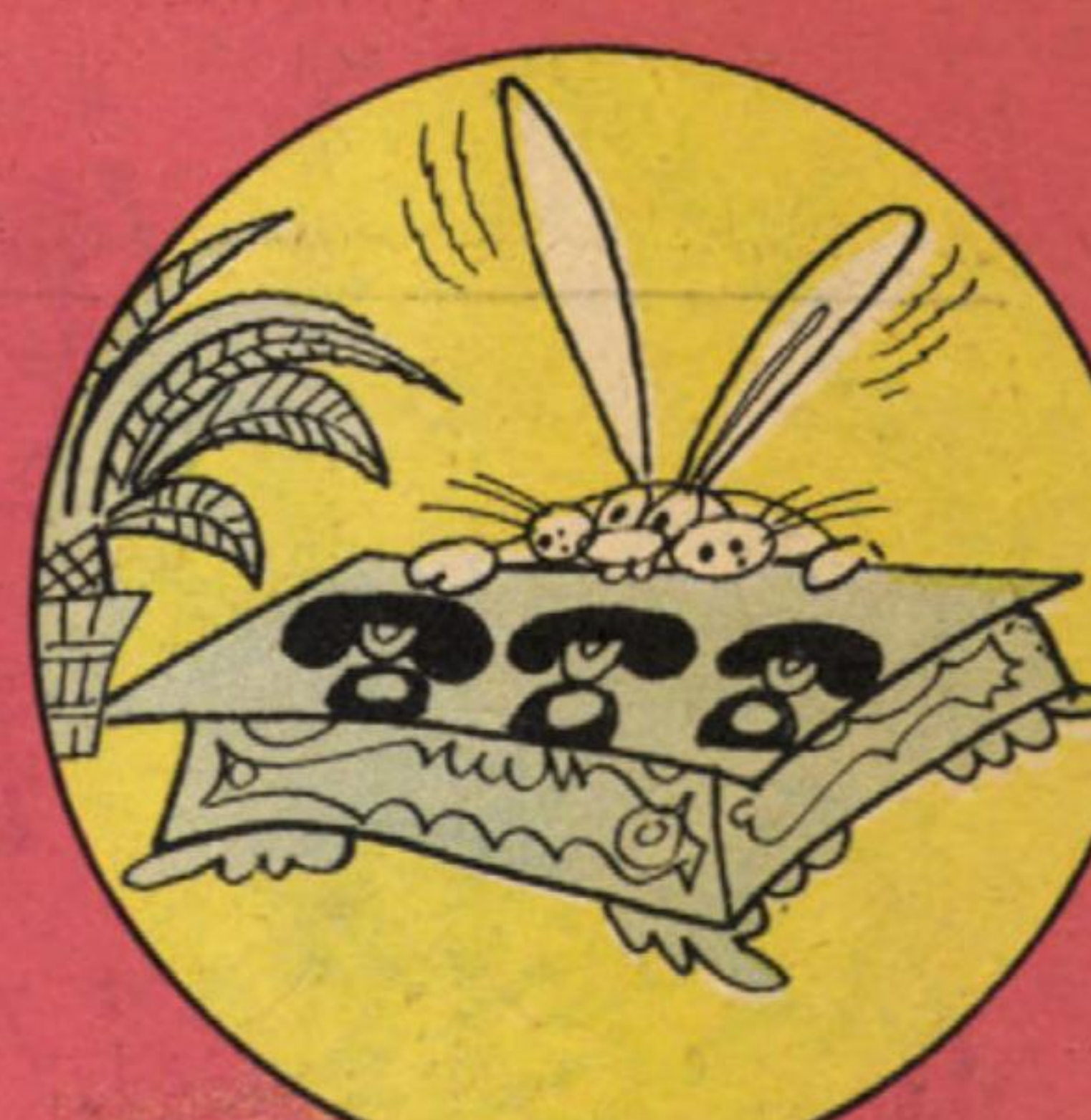

A FELETTESE

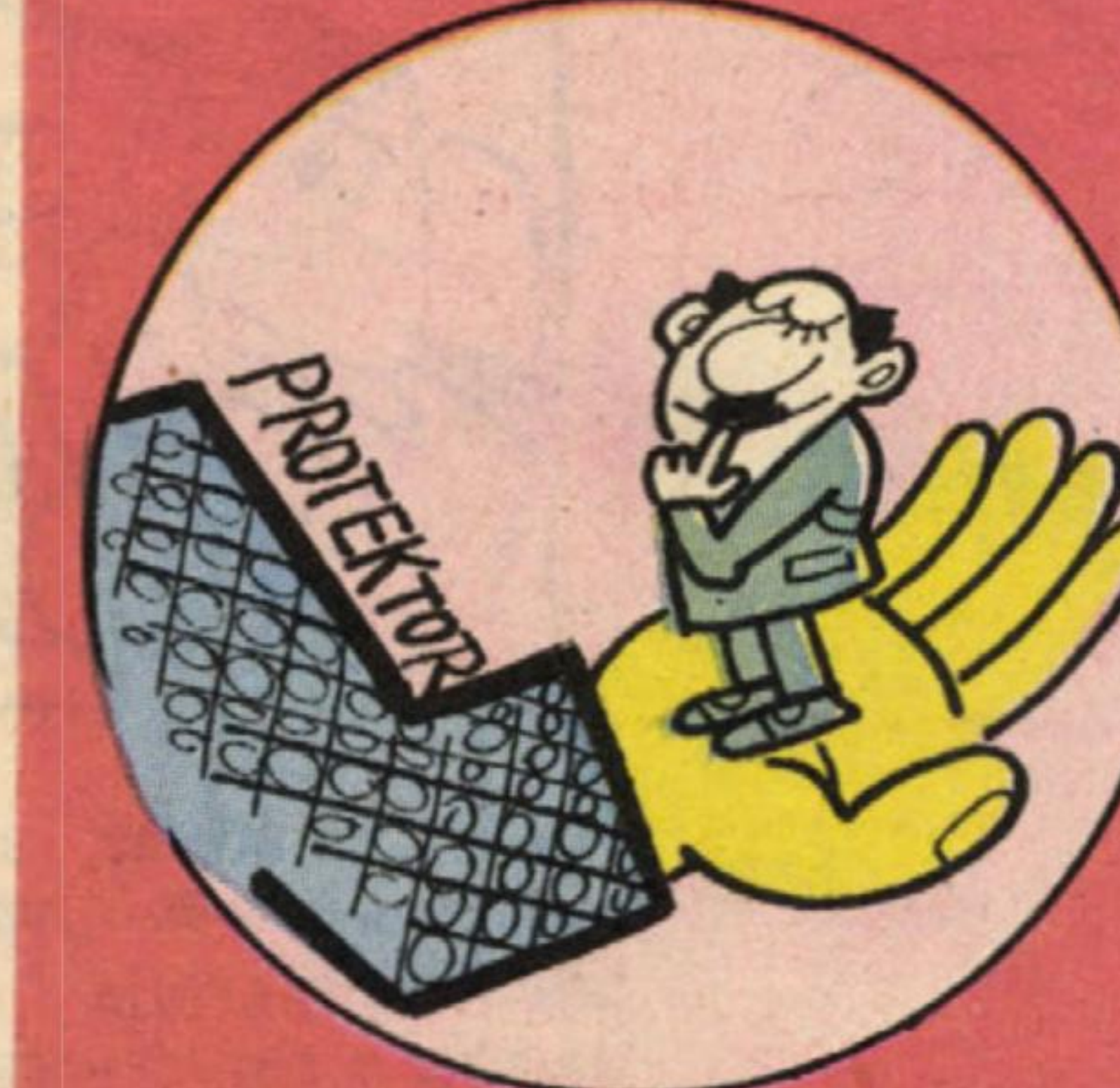

A MÁSIK FŐNÖK

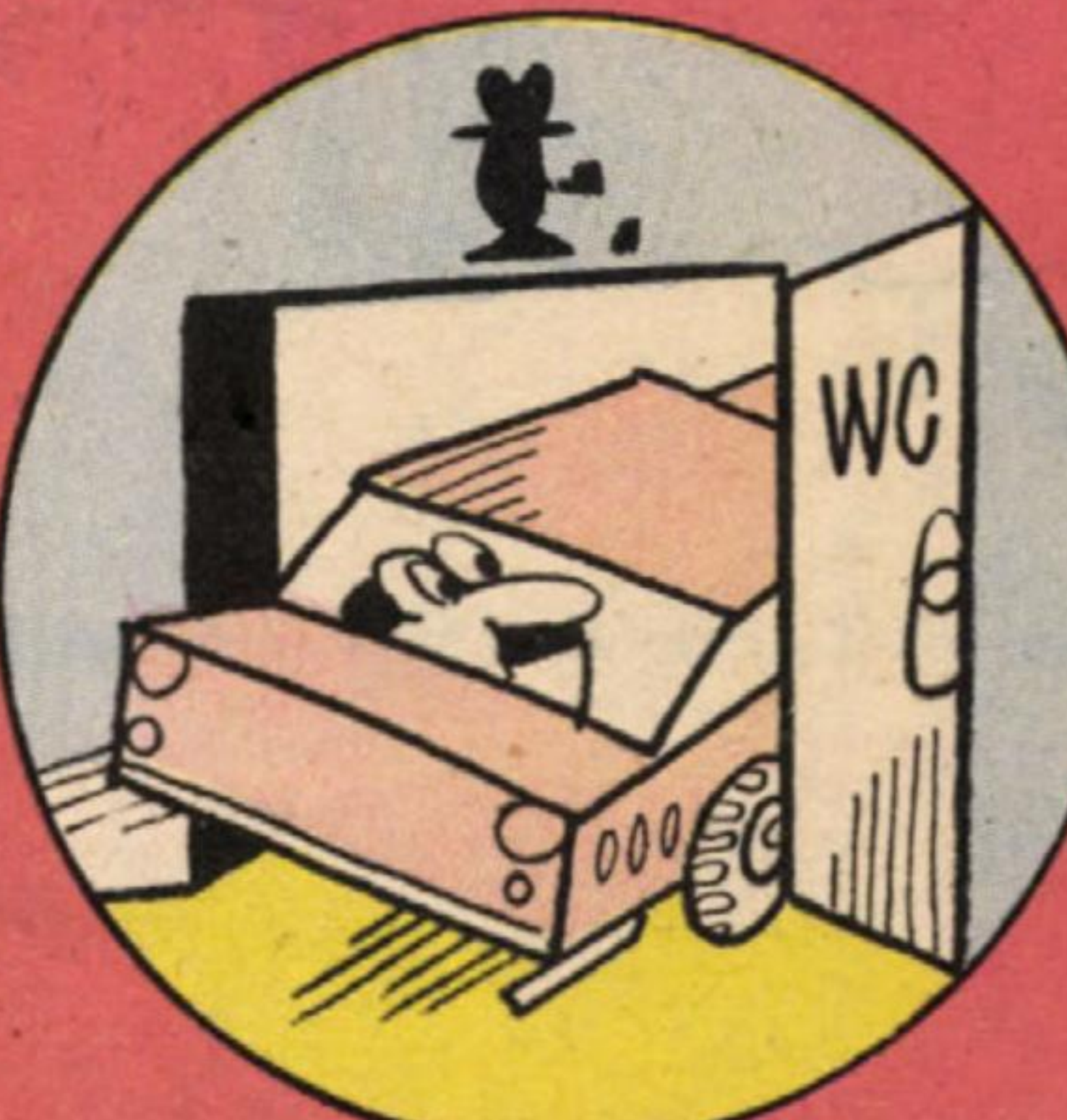

A SOFŐRJE

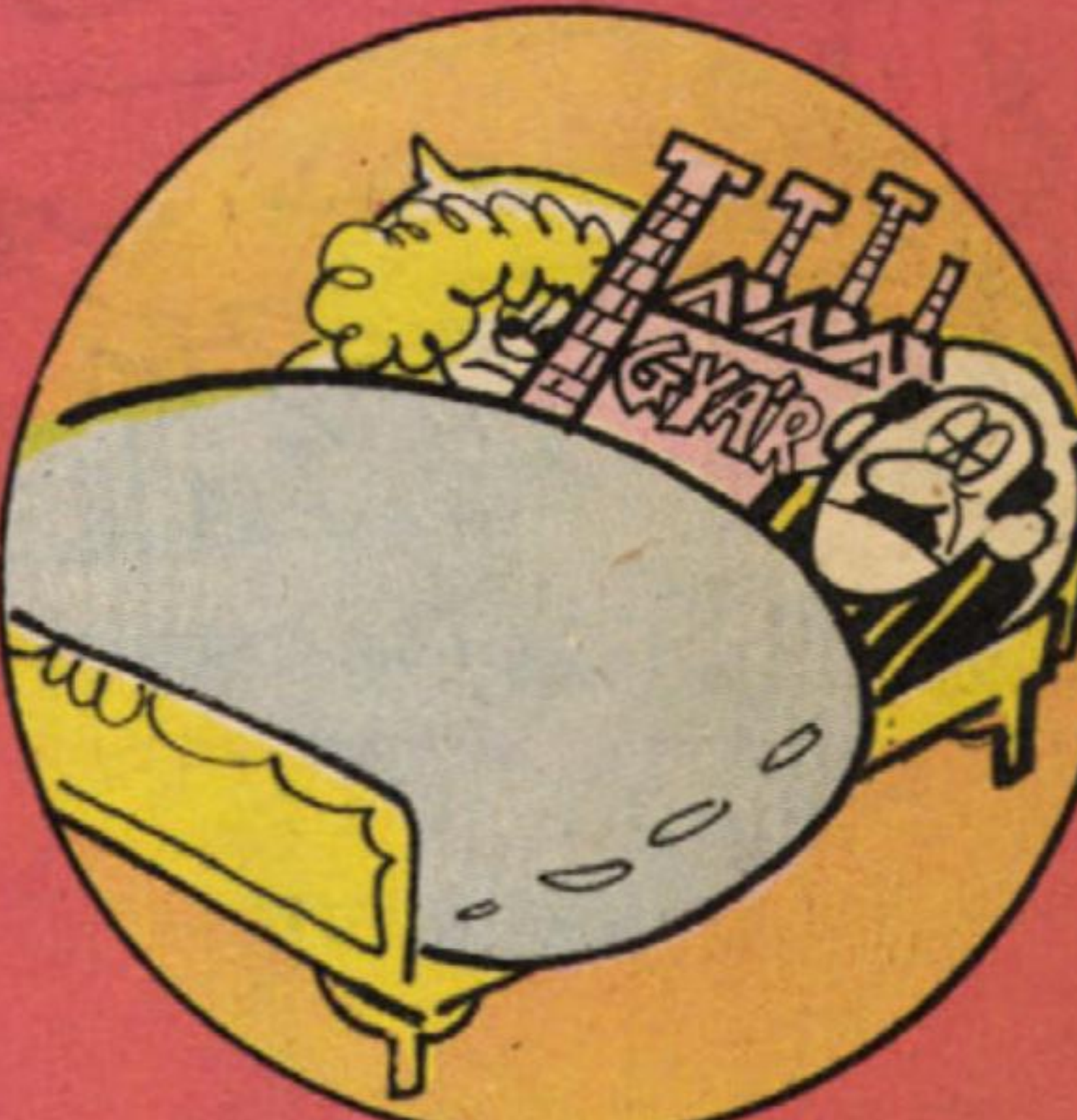

A FELESÉGE

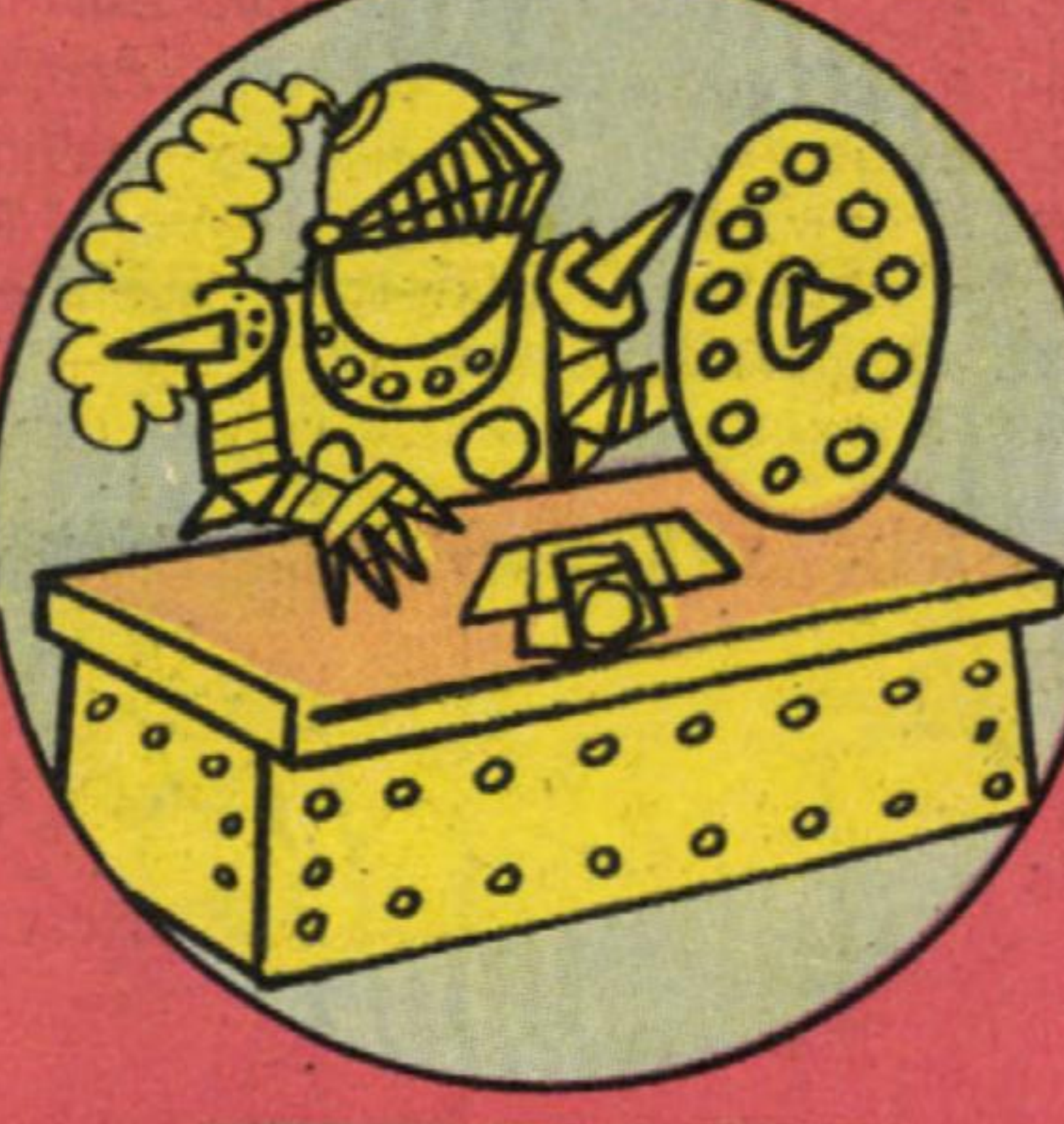

AKI FÚRJA

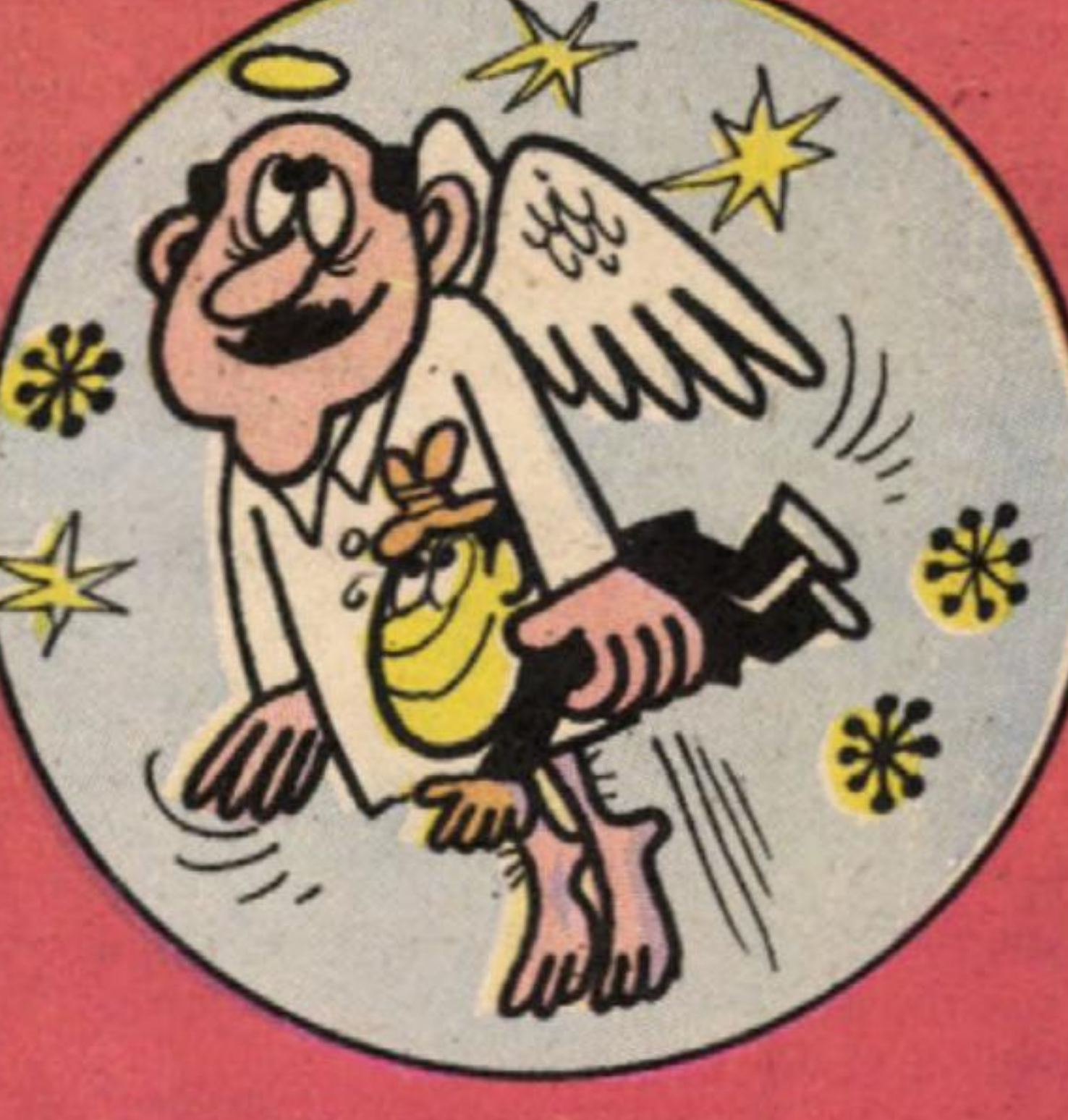

A PÁRTFOGOLTJA

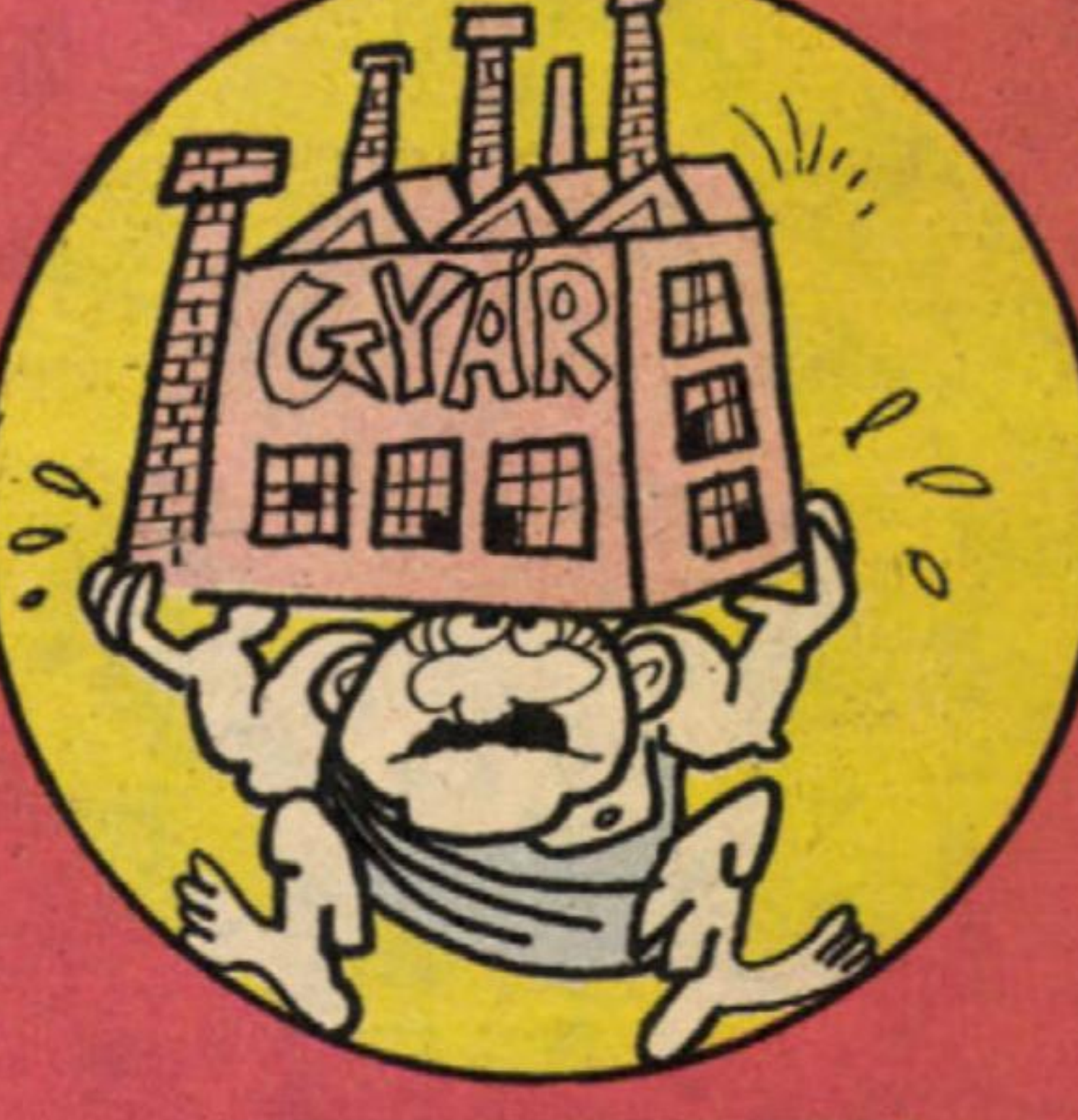

SAJÁT MAGA

a VILÁG anekdotakincséből

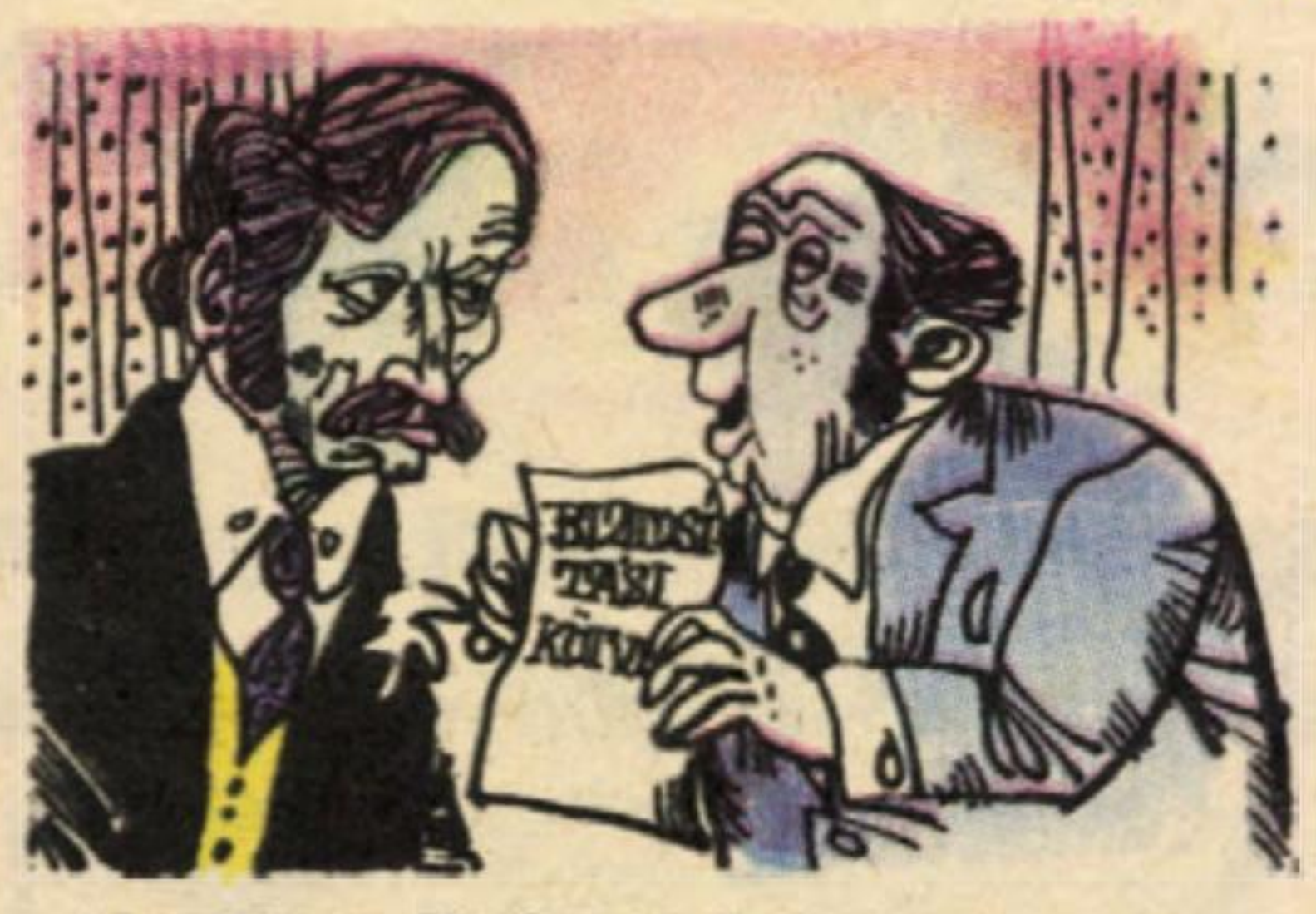

Georges *Duhamel*, francia próza- és drámaíró, költő, kritikus, hosszú éveken át a Mercure de France irodalom-bírálója, nehezen birkózott meg egy biztosítási ügynökkel, aki mindenáron új kötvényt akart vele aláíratni.

— *De uram* — védekezett Duhamel —, *nézzen ide: érvényes biztosításom van tűz és betörés ellen . . .*

— *Akkor kössön jégkárbiztosítást* — erőszakoskodott az ügynök. — Jégkárbiztosítása még nincsen.

A különös ajánlatra az író meghökkent. Aztán odahajolt a biztosítási ember füléhez és belesúgta:

— *Jégkárbiztosítást nem kötök. Ugyanis gyújtogatást és betörést még meg tudok szervezni, de hogy az ördögbe csináljak jégesőt!?*

Josephine *Baker*, a világhírű néger—francia táncosnő-énekesnő tiszteletére rendezett banketten szó került egy szerencsefia párizsi zeneszerzőről, akinek dalai szinte egyik napról a másikra népszerűek lettek. Egyik barátja rajongva jegyezte meg:

— *Az egész város tele van a dalaival. Elég, ha egyszer hallják egy sanzonját, máris nyomban énekelik . . .*

— *Sőt!* — vágott közbe Baker. *Sőt! Már akkor is énekelik, mikor még nem hallották!*

Békés István feldolgozása

ÁLLATI SZOLIDARITÁS

– Ha jön a vadász, három vakkantással jelzem . . .

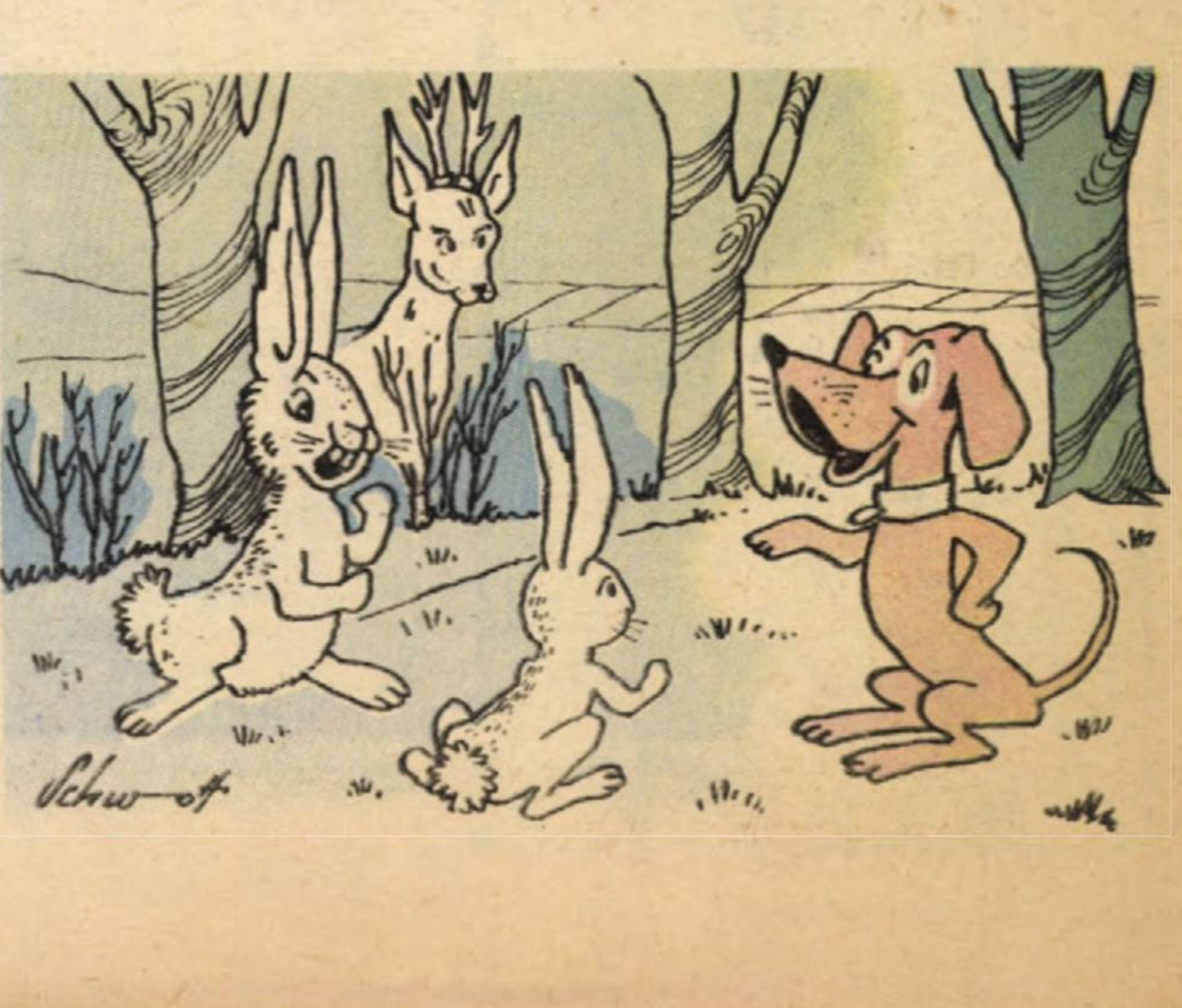

KÉT NEMZEDÉK

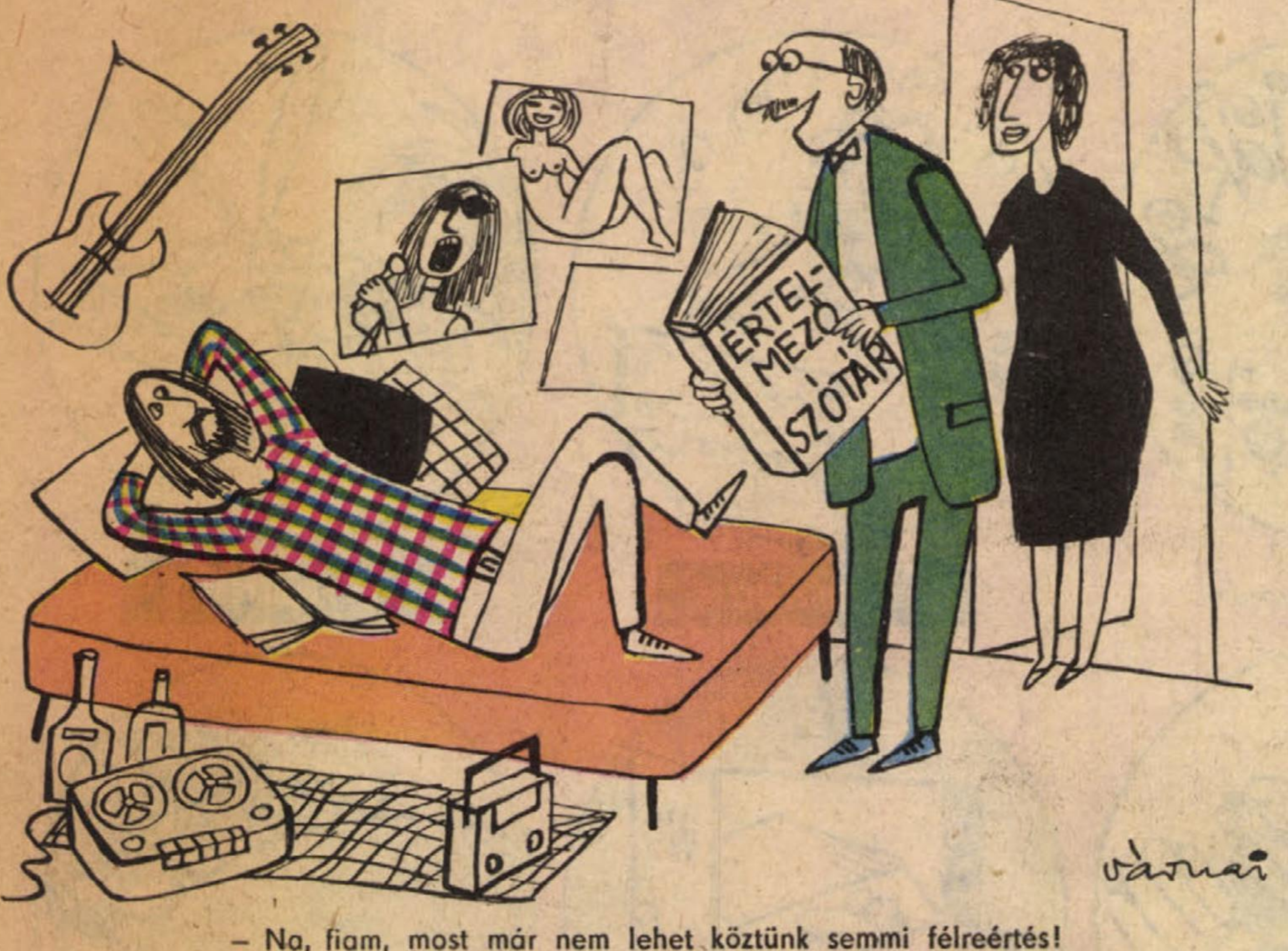
ÉRTEL-
MEZŐ
SZÓTÁR

– Na, fiam, most már nem lehet köztünk semmi félreértés!

RUTINHIÁNY

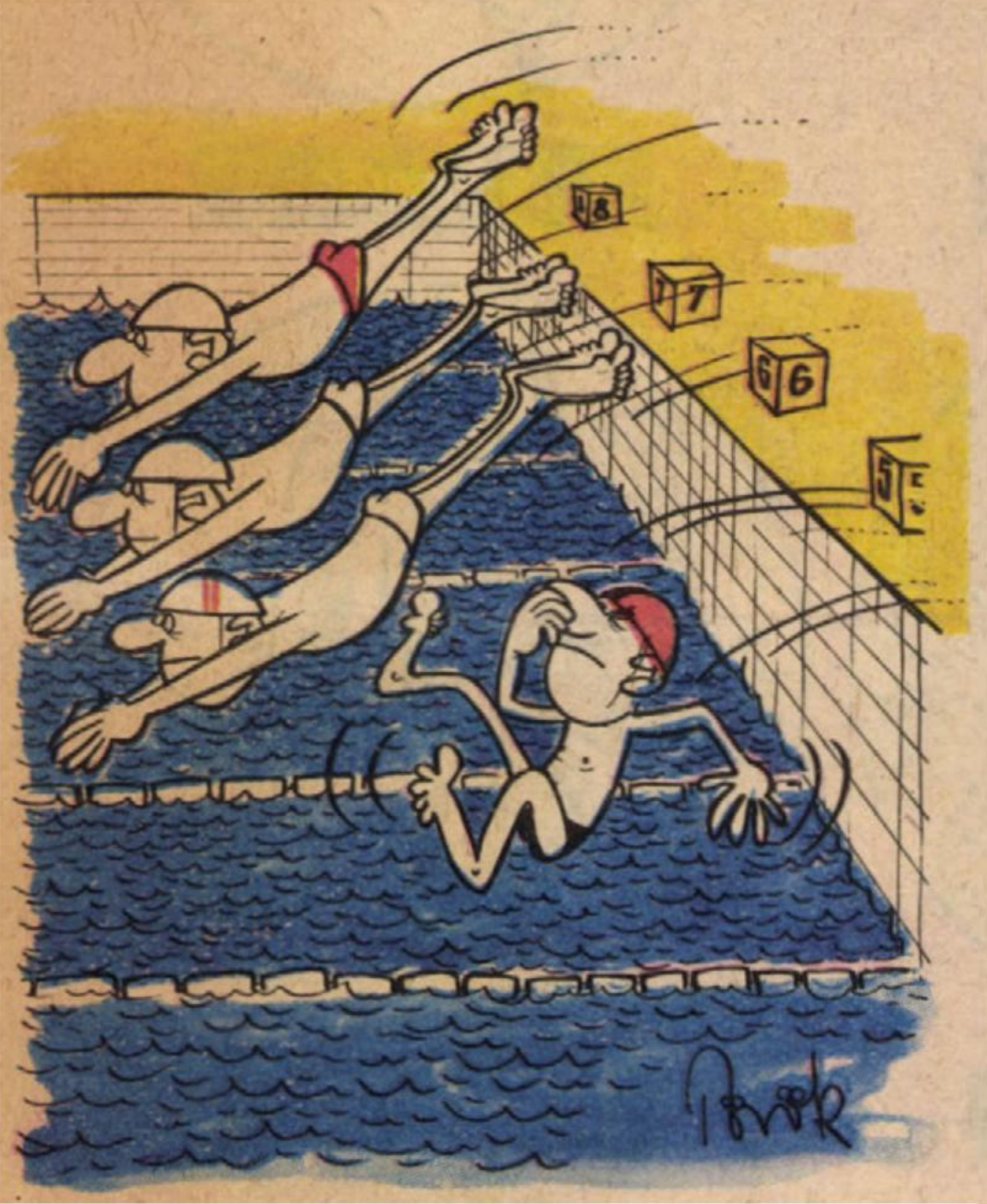

INTELEM

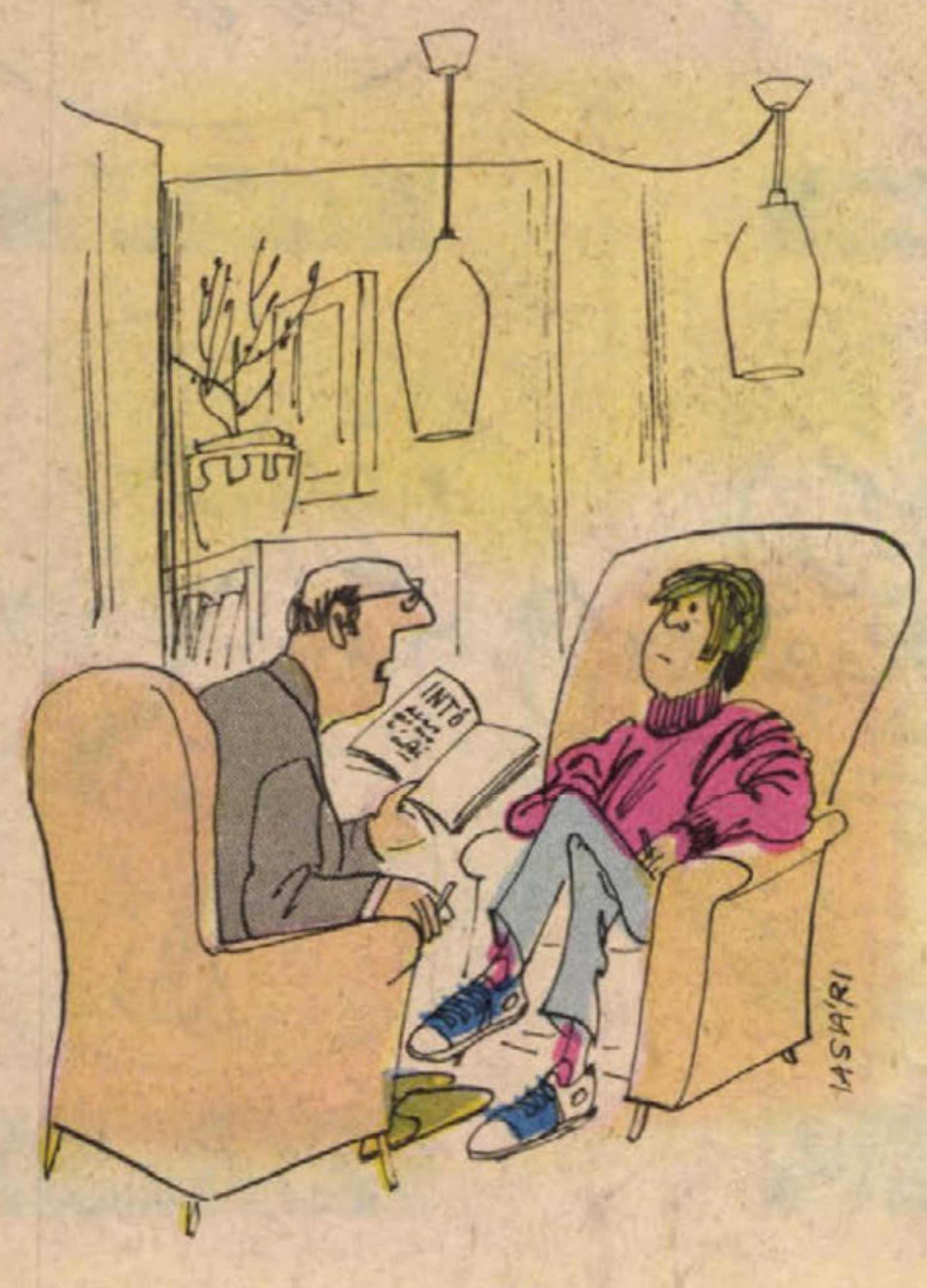

– Értsd meg, fiam, nem lehet mindent az oktatási reformtól várni . . .

tribün

Ed Shubert, a Drexel Egyetem rögbicsapatának védőjátékosa (204 cm, 140 kg) így vallott speciális küzdőmodoráról: „Ha tehetném, lesrófolnám az ellenfél fejét. Aztán a szeme közé néznék és megkérdezném: hogy érzi magát?" Cuki.

Karen Moras, a nyolcszáz női gyors volt világcsúcstartója visszavonult a versenyzéstől. „Tizennyolc éves vagyok, most végre megnövesztethetem a hajam. Sosem hittem volna, hogy az élet ennyi örömet tartogathat az ember számára." Óh, a kis élvhajhász!

Dick Schaap, az NBC tv-állomás sportkommentátora: „Az a tévhit alakult ki, hogy a tv-sportriporternek is szélesvállú, csupaizom, kemény fickónak kell lennie. Ez ostobaság. Miért? Politikai kommentátor csak az lehet, aki maga is korrupt ember?" Amerika!

Udo Lattek, az FC Bayern edzője, miután a BEK során csak 4:0-ra verték az Omonia Nicosia csapatát: „Olyan rosszul játszottunk, ahogy az ellenfél engedett bennünket." Így van, meg kell válogatni az ellenfelet!

Bill Shankly, az FC Liverpool menedzsere mérkőzés előtt a játékosaihoz: „Ellenfelünk, a Manchester United csapata már nem a régi. A táblázat végén kullognak, a védelmük átjáróház, a csatárok nem tudnak egy egyenest rúgni a labdába. De azért ne sajnáljátok túlságosan őket." Valahogy félreérthették: végeredmény 2:0 a Manchester javára.

(p. p.)

nagy emberek kis történetei * nagy emberek kis történetei * nagy emberek kis történetei

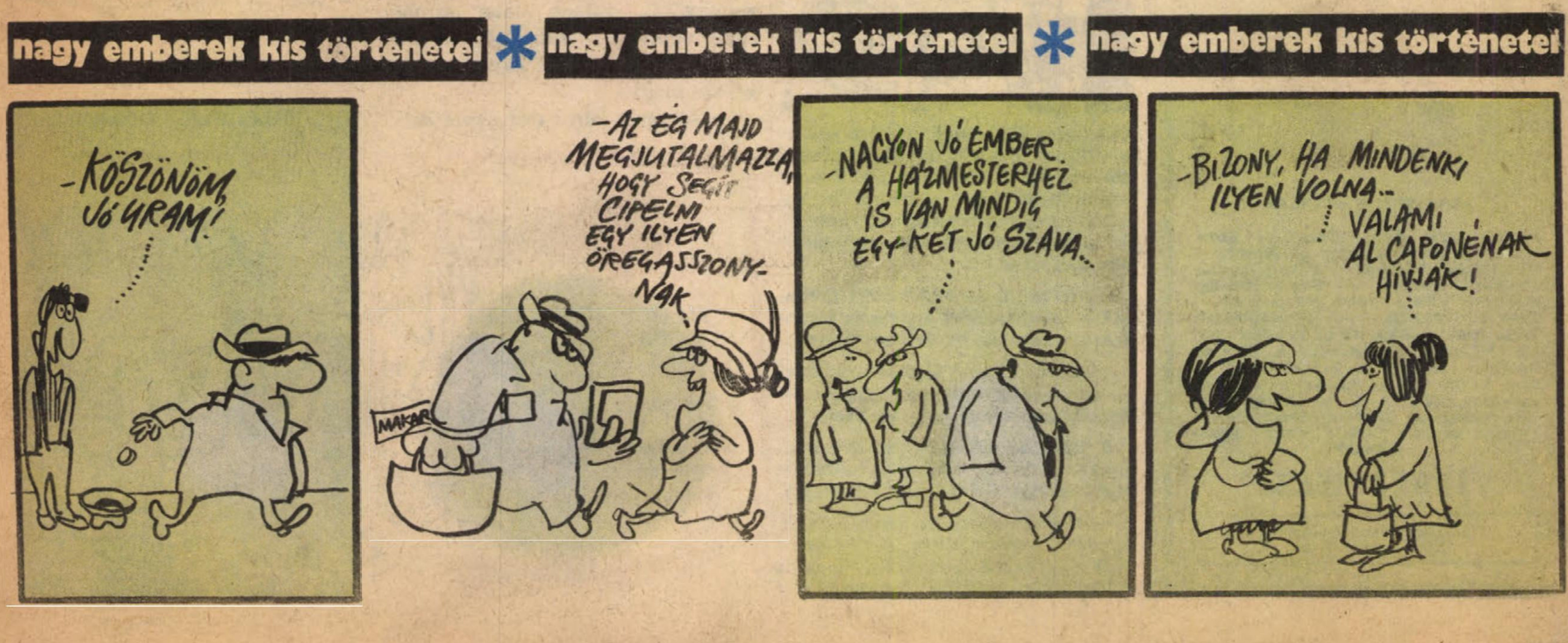
-KÖSZÖNÖM, JÓ URAM!
-AZ ÉG MAJD MEGJUTALMAZZA, HOGY SEGÍT CIPELNI EGY ILYEN ÖREGASSZONYNAK
MAKAR
-NAGYON JÓ EMBER A HÁZMESTERHEZ IS VAN MINDIG EGY-KÉT JÓ SZAVA...
-BIZONY, HA MINDENKI ILYEN VOLNA...
VALAMI AL CAPONÉNAK HÍVJÁK!